

Giới thiệu Ăn Sạch Bà Xã Phúc Hắc

Thể loại: Hiện Đại- Thanh Xuân Vườn Trường- Thanh Mai Trúc Mã- Sủng

Nữ chính An Thuần Thuần đã được ông trời sắp đặt vào năm cô 6 tuổi gặp Tổng Tư Dật, mọi chuyện của cô đều liên quan tới hắn. từ từ đi vào cạm bẫy mà hắn đặt ra cho cô.

Tính cách của cô được xem là vô tâm đối với mọi việc, trong mắt cô nam nhân chỉ có thể là bạn, ngoại trừ Tổng Tư Dật hoàn toàn không thể nào thiếu đối với cô. Cô có thể không cần suy nghĩ ở bên cạnh anh là được, người cô không cho phép người khác tổn hại cũng là anh.

Cô có thể vì anh mà giả ngu ngốc, làm anh nghĩ cô không yêu anh nhưng nếu một ngày nào đó anh đã là người của cô thì đừng mong ai tư tưởng tới anh.

Cô có thể là nữ nhân ngoan hiền an tĩnh, nhưng bên anh cô chính là hung dữ bạo lực. Bên ngoài cô có bao nhiêu ngoan ngoãn thì bên anh cô cần thêm cần rồ.

Anh là người lạnh lùng, cao ngạo nhưng vì An Thuần Thuần anh có thể vứt bỏ tôn nghiêm để làm việc nhà. Đối với cô anh không độc chiếm mà áp đặt cô vào sắp đặt của anh.

Anh khiến cô không thể chú ý đến người con trai khác, ngầm sủng cô tuyệt đối. Âm thầm dùng mưu khiến trong mắt cô chỉ có anh, cô chỉ có thể là của riêng anh.

Trong mắt anh chỉ có mỗi cô, cô cần rồ cũng được, cô không nói lý cũng không sao. Chỉ cần cô muốn đúng sai anh cũng sẽ chịu cô, cưng cô, sủng cô, cô không dịu dàng cô không ngoan ngoãn hay lý trí cũng không sao chỉ cần cô đối với anh đặc biệt là được.

Cô chỉ cần là An Thuần Thuần là được, Tổng Tư Dật anh chỉ cần cô.

Đoạn ngắn:

“I hate you!” kẻ nào đó lầm bầm

“Bà nói cái gì?” người nào đó liếc xéo.

“Ha! Ha! Ha! Không có gì! Tui nói là: ‘Thank you!’.” Kẻ nào đó cười nịnh nọt.

“À, vậy mà tui cứ tưởng bà nói ‘bà yêu tui’.” Người nào đó bày ra vẻ mặt tự ki.

“Ông cuồng ‘tự yêu’ bản thân quá rồi!” kẻ nào đó vuốt mồ hôi lạnh lắc lắc đầu trầm nghĩ: “Đúng là hết thuốc chữa!

...

“Nói, anh là của ai?” cô gái nhỏ mặc áo dài trắng kéo cổ áo người con trai đối diện. Gương mặt non nớt đơn thuần ngày nào trở nên ranh mãnh như hồ ly, đôi mắt trong veo giờ đã như mắt mèo bí ẩn đầy sát ý.

“Đồ vốn của em chính là của em! Anh đương nhiên là của em!”

“Tốt! Vậy sao cô gái kia dám đến trước mặt em ra uy... nói là anh yêu cô... kêu em rời khỏi anh.” Cô dùng ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn anh, hay tay cũng đã vòng lên cổ anh. “Anh định giải thích sao?” cô ra hiệu liếc nhìn cô gái nhu mì đang rung rung yếu đuối đứng gần đó.

“Bạn học trên tỉnh, là người Gia Nghi hay nhắc với em!”

“Ồ! Tổng Tư Dật anh có từng tặng cô ấy vật đính ước gì không?”

“Không!” anh khẳng định rõ.

“Ồ, vậy là cô ta là hàng giả à!” cô cười mỉa mai.

“Em cô ý!” anh nhỏ giọng nói bên tay cô, nhìn mắt cô tràn đầy ý cười khoe miệng anh nhếch lên nhìn cô sùng nịnh.

“Là cô ta chộc tới em!” mắt cô léo lên ánh sáng sắc lạnh.

...

“An Thuần Thuần, cuộc đời anh vốn là một đường thẳng chỉ vì gặp em mà nó rẽ ngang!” anh chàng nào đó thâm tình bày tỏ với một cô gái.

“Đây là câu nói của Dương Lam Hàng trong Mãi mãi là bao xa mà! Về nhà học lại khóa của gái đi!” cô gái vô tâm không thèm để ý đến.

“An Thuần Thuần, anh yêu em bằng cả sinh mạng và trí tuệ này!” anh chàng vẫn không bỏ cuộc.

Cô gái định nói gì đó nhưng một lực đạo kéo cô vào một lồng ngực ấm áp.

“Bà xã ~ anh ăn của em, ở nhà của em, lại là ông xã của em. Tiền của anh, nhà của anh cũng là của em. Em nói thử xem nên làm sao khi em muốn vượt tường!”

“Tổng Tư Dật anh ta bôi nhọ soái ca ngôn tình của em.” Cô gái nào đó ôm cổ nam nhân đang ôm mình tổ cáo.

“Anh ta nói hay lắm!”

“Tổng Tư Dật, nếu anh ta đúng thì anh đi kết hôn với anh ta đi!”

“Bà xã ~ Việt Nam chưa cho người đồng giới kết hôn!”

“Biến!” cô gầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lần đầu gặp nhau

An Thuần Thuần cô gái nhỏ nhà họ An từ nhỏ đã được gia đình cưng chiều, với cái đáng yêu yếu ớt nhưng không kém phần đáng yêu cũng vô cùng hung dữ đám bạn cùng tuổi không ai dám ăn hiếp cô.

An Thuần Thuần lên sáu tuổi thì gặp Tổng Tư Dật, lúc đó cô và anh đơn giản giống như người qua đường cũng giống như sao hỏa và địa cầu. Nhưng thật không ngờ một ngày ‘sao hỏa lại đụng phải địa cầu’.

Năm đó cô đi mẫu giáo chung với Vương Tiểu Vy bạn thân từ nhỏ với cô, cô chỉ chơi cùng Vương Tiểu Vy và vài người bạn học cùng năm ngoái.

Đáng yêu của Tiểu Vy tròn tròn đáng yêu như búp bê, nên ai cũng yêu thích. Về phần Thuần Thuần thì cũng đáng yêu nhưng bình thường như bao nhiêu đứa bé khác, đặc biệt cô lại có đôi mắt to tròn đáng yêu như con cừu nhỏ.

Lần đầu tiên đối đầu với Tổng Tư Dật là khi cô đang ra tay bảo vệ Tiểu Vy bị bắt nạt. Trần Hạo là một tên nhóc to con trắng trẻo có phần côn đồ, cậta tuy nhỏ tuổi mà đã có hành động ép người ta làm bạn gái. Lần này Tiểu Vy lại bị tên đó nhìn trúng, cô bé không chịu khóc thút thít.

Trần Hạo đứng chặn ở hành lang lớp sau khi tan học để ép buộc cô bé thì An Thuần Thuần mặt hầm hầm như la sát đang tay che Tú Vy ở phía sau đang sợ hãi. Đáng yêu của cô như gà mẹ bảo vệ gà con vô cùng dũng mãnh.

Trần Hạo liếc mắt nhìn cô bé nhỏ nhắn đang che cho Tiểu Vy. “Tránh ra!”

Thuần Thuần trừng mắt đầy giận dữ nhìn tên nhóc cao hơn cô một cái đầu: “Không được ăn hiếp Tiểu Vy!”

Cậu nhóc khinh thường liếc cô một cái: “Không liên quan đến bạn. Mau tránh ra!”

Cô vẫn không lui ra ngược lại càng lớn giọng: “Tiểu Vy không thích bạn! Bạn còn làm Tiểu Vy sợ thì mình liền nói với cô giáo.”

Trần Hạo nhún mày bức tức nhìn cô: “Bực quá đi, Tư Dật giúp mình mang con bé phiền phức này đi đi!” cậu hướng tên nhóc phía sau nói.

Tổng Tư Dật nhàn nhạt liếc mắt về phía Thuần Thuần và Tiểu Vy, cái chuyện chặn đường ép người ta cứ vài ngày thì tên nhóc kia lại diễn một lần quá nhàm rồi! Còn hứa lần này là lần cuối nhờ anh giúp nên đành cố gắng vậy.

Mấy cô nhóc lần trước không hề được bảo vệ như lần này, mấy lần trước là con trai thì anh còn đánh được lần này là con gái đánh sẽ rất nhục. Nhìn cô nhóc nhỏ nhắn trắng trắng chắc ôm không đến nỗi nặng lắm. Uhm, được rồi quyết định vậy đi.

Tổng Tư Dật ôm An Thuần Thuần vào lòng kéo đi: “Lần cuối đó, mau lên đi!” anh ôm cô đi nói vọng lại với Trần Hạo. Thuần Thuần bị kéo đi khuất nơi mà Tiểu Vy cùng Trần Hạo đứng đó.

Đầu của Thuần Thuần bị ép sát vào lồng ngực nhỏ của Tổng Tư Dật, hai tay cô quơ loạn hòng đẩy Tư Dật đang lôi cô đi theo kiểu ôm của gấu túi chỉ khác là hai chân cô kéo lê trên đất: “Buông ra! Mau buông a... Tiểu Vy đừng sợ mình sẽ cứu bạn... aa... Buông ra mau.” Cô tiếp tục giãy giụa cố gắng thoát khỏi tay của anh.

Tổng Tư Dật sắp không giữ được cô đành uy hiếp: “Im lặng chút đi! Hạo không có đánh con gái nên không cần lo. Bạn mà còn la nữa thì đừng có trách!” tuy còn nhỏ tuổi giọng nói còn non nớt nhưng cách nói chuyện không hề như đứa trẻ mới sáu tuổi.

Cô cũng không yếu thế trừng mắt: “Mau buông... ưkm...” “trong khi cô vẫn không nghe lời khiến anh vô cùng bức mình, đành phải ra chiều khiến cô im lặng.

Tư Dật dùng miệng của chính mình che lại cái miệng hồng hồng nho nhỏ ồn ào của Thuần Thuần.

Có trời chứng giám anh chỉ muốn cắn vào má con nhóc đó thôi nha! Còn lại là tai nạn! Là tai nạn nha!

Anh cắn một cái lên miệng cô xem như dọa cô. Thuần Thuần hai mắt mở to tròn tròn vì có một cái miệng đang dán lên miệng cô, còn cắn cô nữa. Thuần Thuần lấy lại tinh thần vùng vẫy chân đá một cái thật mạnh về phía trước.

Tư Dật anh đời này ghét nhất là con gái, nhưng người anh căm hận nhất chính là cái đứa con gái lúc này còn bị ôm trong lòng anh: “Aaa... con nhỏ... kia!... Sao bạo lực... vậy hả?????... Đáng chết... aaa...” anh nằm bệt xuống đất vì đau, người co lại, tay ôm lấy cái nơi nhạy cảm giữa hai chân.

Anh thề nếu còn gặp con nhóc này thì anh sẽ trực tiếp cắn chết cho hả giận. Con bà nó! Con nhóc chết tiệt.

Thuần Thuần hơi chột dạ, hình như cô hơi mạnh tay: “Nè, ổn chứ!” tên này lỡ chết ở đây thì cô biết làm sao. Mặc dù hay cùng con trai chơi với nhau, đánh nhau nhưng mà lần này hình như là đánh mạnh hơn mọi lần.

Anh oán giận nhìn con nhóc ngồi trước mặt đang dùng tay chọt chọt gương mặt nhăn nhó của anh: “Thử bị đá một phát coi... có sao không?... aaa...”

“Còn la được thì chưa chết đâu!” Cô nhìn anh một chút rồi đứng dậy phủi bụi trên bộ váy đồng phục của trường mẫu giáo: “Tạm biệt, tên nhóc. Hẹn không gặp lại!” cô quay lưng về phía anh bỏ đi.

Bóng lưng bé nhỏ đi khuất bỏ lại anh bức bối, con gái không phải rất tốt sao?! Sao lại có kẻ nhẫn tâm đá anh một phát lại còn bỏ mặc anh tự sinh tự diệt. Có gặp lại anh sẽ không tha cho cô, sẽ gặp anh nhất định sẽ gặp lại cô. Chờ đó con nhóc bạo lực, anh nhất định khiến cô không thể sống yên.

Sau sự kiện đó, Tiểu Vy theo ba mẹ chuyển trường đi nơi khác.

Thấm thoát thì Thuần Thuần cũng bắt đầu vào tiểu học, nửa học kì đầu cô đã quen biết được thêm nhiều bạn mới trong lớp, học lực đứng thứ hai trong lớp lại khá hoạt bát nên ai cũng yêu thích.

Cô được toàn bộ bạn bè trong lớp rất ủng hộ. Nhưng mà vẫn có người tuy im lặng nhưng ngầm chống đối với cô, hễ cô mắc lỗi dù nhỏ thì tên đó cũng moi ra nói móc. Kẻ đáng ghét đó không ai khác chính là Tổng Tư Dật, người có học lực đứng đầu lớp.

Tổng Tư Dật có ý khiêu khích An Thuần Thuần từ đầu tới cuối đều khiến cô tức đến đỏ mặt. Anh nhất quyết vận dụng mọi cách chọc tức cô, để cô biết không nên chọc giận anh.

Tổng Tư Dật có hai người bạn thân được coi là thanh mai trúc mã với anh là Trần Hạo và Từ Ny. Trần Hạo là một tên nhóc cao to hơn anh, là bạn bè thân với anh, học tập mặc dù không bằng nhưng về thể thao lại vượt qua anh, còn Từ Ny là một cô bé ngoan ngoãn xinh đẹp, học giỏi, là mẫu hình công chúa đúng chuẩn khiến ai cũng ngưỡng mộ và yêu thích.

Từ nhỏ anh đã chơi chung với hai người họ nhưng từ khi vào tiểu học thì anh phần lớn thời gian đều học và ở trong lớp cũng ít chơi với hai người kia do không cùng lớp. Anh là kẻ thù dai nên chuyện Thuần Thuần khiến anh mất mặt bị anh nhớ kỹ tuyệt đối tìm cơ hội trả thù. Nhưng mà chung quy vẫn là trẻ con chuyện cũ vốn bị vứt ra sau đầu từ lâu.

Mọi việc vẫn diễn ra như thường. Thuần Thuần bộc lộ bản chất hung dữ cùng bạo lực trong lớp, uy hiếp những thằng nhóc có ý định quậy phá, không nghe lời. Tư Dật thì lộ ra cái tính nghịch ngợm, giả vờ nghiêm túc, nhiều lúc cũng bày ra cái bộ dạng rõ không kiên.

Chuyện cũ rơi vào quên lãng họ cũng coi như không phải kẻ thù không đội trời chung, chỉ là lâu lâu kẻ chọc một câu, người móc một cái.

“Sai rồi! Ba nhân hai chứ không phải ba cộng hai mà bằng năm.” Trong giờ toán Tổng Tư Dật cú lên đầu An Thuần Thuần một cái rõ đau. “Ngu!” nhìn cô trừng mắt nhìn anh mà không thể chửi anh, khiến tâm trạng của anh cũng không tệ.

“Ông dám đánh tui!” Thuần Thuần tức đến trợn mắt.

Tên đầu sỏ thì vẫn ung dung, khoái chí mỉm cười: “Thầy đã dặn phải tận tình chỉ dẫn bà!”

“Tận tình cái đầu ông!”

...

“Người lãnh đạo khôi nghĩa là Phan Đình Phùng không phải ca sĩ Phan Đình Tùng! Ông viết sai rồi!” cô cảm thấy thật sung sướng khi có thể trả thù anh bằng một cái cú. “Ông không biết sử dụng chính tả à ‘giặc Tổng?’” cô có dịp cười nhạo kẻ nào đó.

“Chỉ là cái tên thôi mà!” người nào đó vẫn tỉnh bơ.

“Sai cái tên là sai toàn bộ đó! Khinh!”

“Có bà mới khìn* đó!”

(khìn: khùng)

...

“Bà có thuộc công thức không vậy? ‘Muốn tìm số trừ, ta lấy số bị trừ, trừ đi hiệu’ sao bà lại lấy hiệu cộng với số bị trừ? Sai rồi! Học công thức lại đi!” anh lấy cuốn vở đập lên đầu người nào đó, mặc cho đôi mắt như viên đạn đang trừng mình.

“Ông đợi đó! Tui sẽ trả thù!” An Thuần Thuần nắm tay thành nắm đấm giơ lên uy hiếp Tổng Tư Dật.

“Tại hạ chờ người trả thù!” anh chấp hai tay lại học theo mấy bộ phim võ hiệp chọc tức cô.

...

“Nè, ‘Đề bài là: Một cửa hàng bán được 3 cái bánh kem vào ngày thứ nhất, ngày thứ hai bán hơn ngày thứ nhất 7 cái. Hỏi cửa hàng đó bán được bao nhiêu cái bánh kem?’ người ta lấy 3 cộng 7 ra ngày thứ hai, rồi lấy ngày thứ nhất cộng với ngày thứ hai vừa tìm được mới đúng. Ông mới lấy 3 cộng 7 ra ngày thứ hai thôi! Sai rồi! Đọc kĩ đề bài đi!” cô đứng cạnh bàn lấy cuốn sách đập mạnh xuống bàn dằn mặt kẻ nào đó đang cẩu thả làm bài phải buông bút đầu mắt với cô.

“Bà thiệt phiền!”

“Ông quá ngu thì có!”

“Nói nhiều như bà sau này coi chừng không ai thèm lấy!”

“Muốn chết hông*!” cô trừng mắt với anh.

(hông= không)

...

“Câu ‘How are you?’ là hỏi bạn có khỏe không. Không phải hỏi tuổi sao bà không phân biệt được hả?” người nào đó đang cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“I hate you!” kẻ bị nói làm bầm.

“Bà nói cái gì?” người nào đó liếc xéo.

“Ha! Ha! Ha! Không có gì! Tui nói là: ‘Thank you!’.” Kẻ nào đó cười nịnh nọt.

“À, vậy mà tui cứ tưởng bà nói ‘bà yêu tui’.” Người nào đó bày ra vẻ mặt tự ki.

“Ông cuồng ‘tự yêu’ bản thân quá rồi!” kẻ nào đó vuốt mồ hôi lạnh lác lác đầu thâm nghĩ: ‘Đúng là hết thuốc chữa!’

...

“Ông chia bảng kiểu gì vậy hả ‘giặc Tống’?” người nào đó nhìn cái kẻ đang nhón chân kẻ những đường cong cong queo queo.

“Tui chia rất công bằng nha ‘tuần lộc bạo lực’!” kẻ nào đó đắc ý nhìn thành tựu của mình.

“Công bằng con khi ông chiếm nguyên cái bảng cho tui chưa được một phần ba nữa làm sao viết!” người nào đó tức đến đỏ mặt.

...

Thầy cô giáo và học sinh trong lớp đều câm lặng, bọn họ qua quen thuộc cái cảnh tượng hai người này cãi nhau bất kể lúc nào. Hễ họ cãi nhau thì ai cũng đành lác đác, lúc đầu thầy cô đều nhắc nhở về sau thì không còn quan tâm nữa vì số lần hai người này cãi nhau quá nhiều cứ một tiết học là cãi nhau hơn nửa tiết.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Mục đích

Đến năm thứ tư tiểu học Vương Tiểu Vy chuyển về trường. So với Thuần Thuần có giọng nói lãnh đạo cùng với sự rèn luyện gào thét hằng ngày mà ra đáng bạo lực thì Tiểu Vy học được cách ăn nói nhỏ nhẹ trước mắt người khác, ngoan ngoãn lại đáng yêu chỉ là thích nhất ăn hiếp Thuần Thuần khi không có ai.

Nguyễn Bảo Nam là bạn thân trong lớp của Tổng Tư Dật và là thanh mai trúc mã với Thuần Thuần, Bảo Nam là một đứa bé ngoan ngoãn, học giỏi. Ngày ngày chơi đùa cùng Tư Dật, sớm chiều cùng Thuần Thuần đến trường, về nhà. Nhờ vậy mà quan hệ hữu nghị của hai người kia không còn tệ như lúc đầu.

Từ khi Tiểu Vy chuyển về chính là Bảo Nam cùng Tiểu Vy tranh giành An Thuần Thuần, trong lớp bắt đầu tiết mục nói ba người bọn họ đang diễn ra tình tay ba. Thuần Thuần nghe xong lạnh mặt quát bọn họ một cái bắt quá sau đó cũng không còn ai chọc họ nữa.

Trong thời gian đó, Tổng Tư Dật lại bị Từ Ny đeo bám đến phiền vì một nguyên nhân sâu xa. Thuần Thuần nhìn thấy anh cùng ‘tiểu công chúa Từ Ny’ dính với nhau, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu, cô cảm thấy bức bối cho rằng anh ta đang ‘trọng sắc khinh bạn’.

Năm cuối cùng của cấp tiểu học bọn họ lo chiến đấu với bài vở thi chuyển cấp thì Vương Tiểu Vy lại một lần nữa chuyển trường. Thuần Thuần bày ra bộ mặt cực kì khó coi khi cả lớp lại cười cười nói là Tiểu Vy thất tình nên chuyển đi. Tư Dật cũng bày ra cái bộ mặt khó coi chả kém, Từ Ny cũng không còn suốt ngày bám theo anh nữa nên cô nghĩ có lẽ anh mới đúng là kẻ thất tình.

Đến cuối học kì hai thì trường tổ chức giải bóng đá ‘cuối cấp’ thật ra năm nào cũng tổ chức nhưng mà lớp của bọn họ lười tham gia, lớp trưởng là Thuần Thuần lại không để ý đến phong trào này nên mấy lần bị bỏ qua. Lúc Tiểu Vy còn ở lớp thì đã ép cô đăng kí cho lớp tham gia, lần đầu tham gia thì lớp họ đạt giải nhì toàn trường.

Năm cuối cấp nên Thuần Thuần hết lòng ủng hộ đội bóng lớp mình, Bảo Nam cùng Thuần Thuần phụ trách mang nước cho đội bóng, họ ngồi cạnh nhau dưới bóng mát của mấy cây lớn. Bên dưới sân bóng xôn xao trong trận đấu dưới ánh nắng mặt trời gay gắt của buổi trưa, mấy cầu thủ nhí cũng đã mồ hôi nhễ nhại, những học sinh khác thì la hét cổ động có người còn đánh trống ầm ĩ.

Trận cuối cùng lớp C của Thuần Thuần đấu với lớp D cùng khối tranh nhất nhì, cô vốn cũng không có ưa lớp D vì họ thường gây chuyện với lớp cô mỗi lần luyện tập. Lần này lớp D chơi xấu bọn họ, Tổng Tư Dật bị một quả bóng đá ngay bụng, Trần Tuấn Anh đội trưởng dẫn đầu đội bóng bị bắt chân té trật chân.

An Thuần Thuần phẫn nộ, người của lớp cô sao có thể để cho người ta ức hiếp, cô mang đôi mắt tràn đầy sát khí xuống sân bóng lúc nghỉ giữa hai hiệp.

Bóng dáng nhỏ nhắn mặc đồng phục màu xanh lam, làn váy ngắn để lộ đôi chân trắng nõn từ đầu gối trở xuống, mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa che giấu dưới chiếc nón rộng cùng màu với đồng phục, tiến xuống sân. Gương mặt nhỏ vốn trắng nõn nay đỏ hồng vì nắng nóng, mắt đen to tròn trong suốt lộ vẻ căm phẫn.

Thuần Thuần khí thế như nữ vương bước vào sân bóng, ánh nắng chói chang làm cô nháu mày. Ông nội nó! Cái bọn trời đánh kia chơi xấu hại cô phải lết xuống sân vực lại tinh thần đám người đang như rắn mất đầu. Trời thì nóng như lò lửa, ngồi dưới gốc cây mát mẻ bên cạnh còn có nước mát lạnh đợi sẵn quả là tuyệt. Cô đang hưởng thụ sự tuyệt vời đó mà theo dõi trận đấu nhưng mà hai thành viên của đội bóng một là người bình thường còn một là chủ lực của đội bóng thì làm sao cô nhìn được.

Nhìn thấy cô đội bóng lao nhao cả lên gọi là đội chứ cũng chỉ có năm người và hơn mười người cổ động:

“Lớp trưởng, bọn họ chơi xấu quá!”

“Đội trưởng sao rồi, lớp trưởng?”

“...”

“Tên đội trưởng lớp D thật đáng ghét!”

“Tên đó bắt chân đội trưởng đó lớp trưởng!”

“Nó đá trúng Tư Dật đó lớp trưởng!”

Bọn họ cứ vô tư hỏi đáp tới tấp không hề để ý thấy đến sắc mặt Thuần Thuần đen dần rồi chuyển sang đỏ vì kim nén tức giận.

“Bà nội nó! Cầm miệng hết cho tui!” cô không thể kim nén được hết một tiếng.

“...”

“...”

“...”

Thấy bọn họ im lặng, cô dịu giọng một chút: “Đội trưởng không sao, tên Tư Dật đó tạm ổn nhưng hiện tại không thể ngay lập tức vào sân. Mấy ông chỉ cần cầm cự cho đến khi bọn họ trở lại.” cô liếc mắt sang đối diện nhìn tên nhóc vẻ ngoài sáng sủa đẹp trai bên cạnh còn mang theo mỹ nữ ăn mặc mát mẻ, vẻ mặt của Thuần Thuần phải nói là vô cùng khinh bỉ, rồi quay sang đội bóng lớp mình, “Hôm nay nhất định phải chiến thắng!”

“Đương nhiên, nhớ dùng tiền thưởng đãi tui một bữa đồ lớp trưởng!” Tuấn Anh đáng người cao ráo da hơi ngăm đen mỉm cười vỗ vai cô từ phía sau.

“Đúng vậy! An Thuần đại gia mà, muốn thắng chỉ cần ra lệnh!” Tư Dật thông thả đi bên cạnh Tuấn Anh bộ dáng vô cùng lười nhát, quàng tay qua vai cô vô cùng thân thiết.

Thuần Thuần nhủ mảy: “Nè ‘giặc Tổng’ tên kím chuyện với mấy ông là thằng ngồi cạnh nhỏ áo đỏ hả?” cô dùng tay đẩy mặt cái kẻ đang quàng vai cô hướng về Nguyễn Vương Quân đối diện.

Nguyễn Vương Quân đội trưởng của lớp D đang ngồi nghỉ mệt bên cạnh còn có các thành viên của đội bóng lớp họ, cùng với các học sinh của lớp D. Bên cạnh anh là hoa khôi lớp D Trình Ân Ân. Trình Ân Ân là loại tiểu mỹ nhân, dù còn nhỏ nhưng vẫn thoa môi son đỏ hồng, da trắng như phấn chính xác là được bảo dưỡng bằng kem dưỡng da. So với Thuần Thuần ăn mặc đồng phục thì Trình mỹ nhân mặc váy ngắn đỏ lộ ra cặp đùi thon trắng tuyết, mặc áo hai dây cùng màu vô cùng mát mẻ còn cười vô cùng ngọt ngào với Nguyễn Vương Quân.

Giương mặt Tư Dật bị cô làm biến dạng, anh lười biếng nhìn theo hướng Thuần Thuần đẩy, lười nhát đáp lại: “Ừm, chính là cái thằng bên cạnh nhỏ ‘cương thi’ áo đỏ á!”

“Ừ, nhỏ đó giống ‘cương thi’ thiệt! Trời nóng muốn chết mà mặt đỏ ngầu, không sợ bị nướng chín sao?!”

“Trắng trắng đỏ đỏ. Nhìn muốn nhức đầu!”

“Hình như thằng đó cao hơn ông đó ‘giặc Tổng’?!”

“Nhưng mà không đẹp trai bằng tui!”

“Hắc hắc hắc...! Cười chết tui. Tự kỉ vừa thôi ‘giặc Tổng’.”

“Nè tui nói đúng chứ bộ ‘tuần lộc bạo lực’!”

“Ha ha ha...! Đúng! Đúng! Vậy tui với nhỏ ‘cương thi’ chắc cạnh tui đẹp hơn rồi!”

“Làm sao nhỏ đó bằng bà được!” Tư Dật nhếch mép. Thuần Thuần tròn mắt nhìn anh vẻ mặt khó tin. Anh đưa tay nhéo hai má cô, đè ép nó biến dạng, anh vô cùng vui vẻ với thành tựu của mình, “Bà là ‘tuần lộc bạo lực’ là động vật sống cần bảo tồn, còn ‘cương thi’ là quái thai. Đương nhiên đẳng cấp của bà hơn người rồi! Hắc! Hắc! Hắc!” Nói xong còn không kìm được cười như điên.

“Tổng Tư Dật, ông muốn chết hả???” Thuần Thuần quơ tay đánh lên đầu anh.

Tay cô chưa chạm được đến anh thì anh đã né được chạy xa ra khỏi cô: “Ha! Ha! Ha!... Giỏi thì qua đây mà đánh nè!” anh cười vô cùng phần khích chọc tức cô.

Hai người bọn họ rượt nhau chạy vòng vòng, huyền não cả một góc sân bóng. Cảnh tượng này qua quen thuộc với lớp C, cặp oan gia đầu gối đầu cho đã rồi lại gây náo loạn.

Trần Tuấn Anh nhìn theo hai kẻ đang rượt đuổi nhau chạy một cách vô tư mà vô thức mỉm cười. Anh sẽ thắng, tất nhiên sẽ thắng vì mọi người cũng vì một người. Đôi mắt anh lạnh lùng nhìn sang Nguyễn Vương Quân. Chồng lại đôi mắt lạnh của anh, đội trưởng lớp D nở một nụ cười thú vị nhìn theo hai kẻ chạy loạn trên sân mà không hề liếc mắt đến anh.

Mắt của Vương Quân vô thức dán lên bóng dáng nhỏ mặc đồng phục chạy loay hoay trên sân, cô nhóc mà anh cảm thấy thú vị. Trận này anh phải thắng, thứ mà anh muốn có không thể không có được.

Trận đấu tiếp tục diễn ra vô cùng hồi hộp, An Thuần Thuần nhủ mảy tập trung theo dõi trận đấu.

Hai đội tranh giành quả bóng, cô cũng không rõ những thuật ngữ của bộ môn bóng đá này như là phạt góc, phạt đền,... một đồng thứ cô không hiểu nhưng mà cái bức nhất chính là cái tên Vương Quân kia cả gan làm Tư Dật bất tỉnh.

“Tuấn Anh còn lại giao cho ông!” Thuần Thuần cùng Bảo Nam đỡ Tư Dật đi.

“Được!”

Sau khi Tư Dật bị thương thì đến cuối trận cả đội C cũng thắng.

Trong phòng bệnh của y tế xã, Tổng Tư Dật đáng trẻ con thấp bé, hơn tròn không có cao lớn như Trần Tuấn Anh hay Nguyễn Vương Quân, cũng chả trắng nõn đáng yêu như Nguyễn Bảo Nam. Giương mặt đỏ hồng tròn tròn, mảy nhủ lại nhưng vẫn còn bất tỉnh.

An Thuần Thuần ngồi bên cạnh giường chăm chăm nhìn gương mặt Tổng Tư Dật, Bảo Nam ở bên cạnh cũng không dám lên tiếng vì nhìn cô giống như

đang nghiên cứu thứ gì đó rất thú vị.

Mắt Tổng Tư Dật rất to cô biết, mỗi lần cãi nhau thì cô cũng sẽ nhìn thẳng vào mắt anh. Như thành thói quen mỗi khi có gì đó thú vị hoặc chuẩn bị cãi nhau cô sẽ vô ý mà tìm ngay ánh mắt ấy, cũng giống cô cái người đang nằm trên giường bệnh này cũng sẽ dùng ánh mắt truyền tín hiệu với cô.

Không biết có phải vì họ là kẻ thù tranh chấp với nhau hay không mà bọn họ lại khá ấn ý trong việc chọc người khác hay đánh nhau.

Nhưng đặc biệt nếu chia tổ làm việc nhóm tuyệt đối không thể cho bọn họ ở chung được, người nào cũng cố chấp theo ý mình không hề nhân nhượng nhau nên thường gây ra cãi nhau kịch liệt mà nhiệm vụ vẫn chưa xong.

Đôi mắt của Tổng Tư Dật có sự trong lành mà Thuần Thuần rất thích, những lần anh đánh nhau thì cô lại phải đứng ra kêu gọi Trần Tuấn Anh và những người khác ngăn lại.

Cô thích nhất là nhìn thấy đôi mắt anh tràn đầy lửa giận khi muốn đánh nhau nhưng cô tuyệt đối không thể cho mấy tên kia đánh người à! Nếu ai đánh nhau cô cũng không thêm ngăn lại nhưng là Tổng Tư Dật thì cô lại không thể đứng yên mặt kệ là ra sao cô cũng lao vào giữa can ra.

Nhưng mà cái tên nhóc này luôn hiếu thắng, lúc này dù sao cho dù banh có vào khung thành thì sao chứ? Tuấn Anh còn đó, thủ môn còn đó mà tên ngu này lại lao ra đỡ đến nỗi bất tỉnh.

Tổng Tư Dật chậm rãi mở mắt, bên cạnh là An Thuần Thuần điềm nhiên ngồi quan sát. Nguyễn Bảo Nam cảm thấy kì kì, lúc này người lo lắng nhất cũng là Thuần Thuần mà người bình tĩnh nhất cũng là cô ấy.

Nhìn Tổng Tư Dật chặt vật mở mắt lấy tay che đầu, Bảo Nam đành phải tiến lên đỡ anh: “Tư Dật, ông thấy sao rồi?”

“Đỡ rồi! Lốp mình thắng không?” Tư Dật nhú nhú mày chắc vì còn hơi đau.

An Thuần Thuần cướp lời của Bảo Nam gằng giọng nói: “Thắng đó thì sao? Ông nhào ra đỡ tới nỗi bất tỉnh, anh hùng quá ta?” trong giọng nói của Thuần Thuần ngập tràn giận dữ.

“Không phải thắng rồi sao?” anh nói ra nhẹ như không.

“Tổng Tư Dật! Ông may mắn là mới chỉ bất tỉnh thôi, lỡ xảy ra chuyện rồi sao? Ông có cần liều như vậy không hả?”

“Nếu tui không đỡ, lỡ Tuấn Anh không cản được thì sao, lỡ thủ môn cũng không cản được thì liên thua à?”

“Chưa chắc gì mấy ông không cản được!”

“Đúng! Nhưng cũng chưa chắc chắn mà đúng không?”

“Ông...”

“Được rồi bà bình tĩnh chút đi Thuần Thuần, ông mới tỉnh dậy à! Có gì từ từ nói. Dù sao cũng không có gì mà!” Bảo Nam thấy tình hình căng thẳng đành phải đứng ra lãnh đạm.

Cũng may là mấy người trong đội bóng cũng xuất hiện cứu nguy.

“Tư Dật sao rồi!” Tuấn Anh về mặt bình tĩnh bước vào phòng.

Thành viên của đội bóng cảm thấy nổi da gà, đội trưởng của bọn họ lúc này khi mà An Thuần Thuần đưa Tổng Tư Dật đi đột nhiên vô cùng kì quái còn xảy ra chuyện độc địa nữa chứ mà không hề tức giận.

Được rồi trình độ kì quái của những người này làm người thường không thể nào hiểu nổi. Cứ yên lặng cho đỡ phải chết đi thôi!

“Ừm, vậy thì tốt!”

“Được rồi tui kêu cả lớp chuẩn bị liên hoan! Ai rảnh thì đưa ‘giặc Tổng’ về!” Thuần Thuần cũng không tiện ngồi chỗ này nên cũng đành rút lui.

“Ừm, bà đi đi!” Tuấn Anh lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nhiều chuyện

Mấy tên trong đội bóng cũng rút về hết, Bảo Nam cũng về trước trong phòng chỉ còn lại Tổng Tư Dật và Trần Tuấn Anh.

“Đạt được mục đích rồi sao?” Tư Dật nhìn người đứng trước mặt mình.

“Ông làm vậy giúp tui thì được gì? Tui đạt được ‘Vua ghi bàn’, trở thành người nổi bật thì ông được lợi gì?” Tuấn Anh trầm mặc, không phải anh không biết Tư Dật cố ý đón bóng kéo Thuận Thuận ra khỏi sân bóng, nhưng mà liệu mình như vậy thì được gì. Giúp đạt mục đích thì nhất định có thể có chuyện cần.

“Đúng!” Tư Dật ngắt đầu khẳng định, hai mắt nhìn thẳng vào Tuấn Anh. “Giữ đồ giúp tui!”

“Không để tên nào đụng được đến người đó!”

“Không sợ tui đụng tới người đó!” Tuấn Anh cười mỉa.

“Ông ra sao tui còn không biết sao?”

“Được rồi chiến hữu, đừng chọc vào nỗi đau của tui!”

“OK!”

Tổng Tư Dật và Trần Tuấn Anh đạt thành hiệp nghị trong phòng bệnh. Lúc này cả An Thuận Thuận và Nguyễn Vương Quân đều bị hất xì.

Ba ngày sau, An Thuận Thuận đã đem quỹ lớp cùng với tiền thưởng của đội banh đi tổ chức liên quan.

Nói cho vắn vể vậy thôi chứ liên hoan cũng chỉ là mua mấy bịch snack, cóc, ổi, xoài, mận, bánh tráng trộn, mì ăn liền, chả cá chiên bán bên lề đường, đùi gà, chân gà, thịt gà xiên que nướng, uống nước ngọt cùng hột é, mủ gòn. Nguyên một lớp cũng chỉ có 9 nữ, 14 nam mà An Thuận Thuận lại phải ngậm đắng nuốt cay ngồi bên cạnh Tổng Tư Dật và Nguyễn Bảo Nam.

Bàn học trong phòng được xếp lại cho được cái bàn lớn, An Thuận Thuận định chui vô góc ngồi với mấy đứa nữ trong lớp nhưng mà lại bị tóm đưa lên ngồi ở vị trí chủ tọa. Bên trái là Tổng Tư Dật, bên phải là Nguyễn Bảo Nam kế bên là Trần Tuấn Anh.

Trần Ngọc Châu là bạn thân hàng xóm của cô với Bảo Nam, bình thường lăng xăng loi xoi kéo cô đi xem đá bóng, lôi cô đi trang điểm, dẫn cô gia nhập với đội bóng. Hôm nay Ngọc Châu rạng rỡ ngồi kế bên Tổng Tư Dật lú lù.

Tổng Tư Dật chỉ muốn quăng Ngọc Châu đi cho đẹp trời, lỗ tay của anh sắp bị cổ khủng bóp mà hông. An Thuận Thuận mặc kệ mọi thứ xung quanh cúi đầu ăn gà xiên que.

Cả lớp ồn ào một hồi thì một người lên tiếng hỏi, kéo theo mắt cả lớp đáp lên trên người Thuận Thuận: “Lớp Trưởng thích ai chưa vậy?” câu nói vừa dứt thì dây thần kinh của Thuận Thuận cũng đứt, cô đứng hình khi mà mắt của tất cả mọi người đều rơi trên người cô.

“Đàn anh Diệp An Phong là mẫu người của Thuận Thuận đó!” Ngọc Châu lên tiếng thau thau bất tuyệt nói: “Vừa đẹp trai, vừa học giỏi! Đó mẫu người lí tưởng của Thuận Thuận.”

Thịt gà trong miệng làm Thuận Thuận bị sặc ho khan mấy tiếng, Tư Dật ngồi kế bên đưa ly trà đá cho cô.

“Cảm ơn!” Thuận Thuận bị mất phương hướng, là vì mấy đứa bạn chết bầm nói nhảm này nứa.

“Không có gì! Ly trà đó quá đáng tui uống không nổi nên cho bà thôi!” anh lấy ly nước khác rót nước ngọt ra uống.

Thuận Thuận có cảm giác sát khí tỏa ra quanh đây, thật đáng sợ! Lấy lại bình tĩnh Thuận Thuận quay qua Ngọc Châu liếc xéo. Cô ấy còn cười tươi ỏi là tươi.

Thuận Thuận ho khan mấy tiếng: “À! Tui có chút thích anh Phong, nhưng mà chỉ là anh em thôi! Đừng tin Ngọc Châu nói nhảm!”

“Ai biết được!” Tổng Tư Dật lơ đãng nói, bên Tuấn Anh cũng đang nhìn anh bụm miệng cười trộm.

“Anh họ của tui! Tui không được coi như anh trai à?” cô liếc xéo anh.

Chuyện này mau chóng bị kéo sang chuyện khác, nhưng mà một lát sau người gặp chuyện lại là Tổng Tư Dật.

“Tư Dật nói coi ông thích ai?”

“Đúng đó!”

“Đúng đó!”

Mặt Tuấn Anh ngày càng vui vẻ vì thấy Tư Dật gặp họa. Thuận Thuận đang tiếp tục sự nghiệp gặm đùi gà cũng ngước mắt lên nhìn về phía nhân vật chính.

Tổng Tư Dật nhàn nhã lấy bịch bánh trắng trộn của Thuần Thuần lên ăn ngon lành rồi từ tốn nói: “Cổ rất dịu dàng, mấy người không biết đâu!”

“Là Tử Ny à?” Thuần Thuần hiếu kì hỏi.

“Không phải!”

“Vậy là ai?” cô vẫn tiếp tục muốn hỏi.

“Người bà chưa từng gặp, cũng không thể nào gặp được!” Tư Dật úp úp mở mở nửa ngày cũng chỉ cho bọn họ biết nhiều đó.

“Ích kỉ!”

Trần Tuấn Anh này giờ vẫn còn đang trong trạng thái rất tốt đứng ngoài nhìn người khác gặp họa.

Tổng Tư Dật đành quăng ra quả bom cho Tuấn Anh đỡ: “Bữa tui ngất có gì đặc biệt không vậy mọi người.”

An Thuần Thuần đang ngồi chia sẻ chân gà với Bảo Nam và bình luận về bà chủ bán mấy món này chưa đủ ngon. Cô đang hăng say cùng bàn về đồ ăn với Bảo Nam cũng ngừng đầu thêm một câu: “Đúng rồi nghe mấy lớp xôn xao nhưng không biết là chuyện gì?”

Mọi người câm lặng, ai lại dám chọc vào vị nhân vật chính kia. Chuyện đó, e hèm có chút... Ai nấy đều yên lặng nhìn về người nào đó đang liếc xéo Tổng Tư Dật.

“Đúng rồi liên hoan này xong cũng tổng kết rồi!” An Thuần Thuần đột nhiên nhớ tới việc này, “Mọi người có ai chuyển đi không? Cuối cấp mà!”

“Hi! Hi! Minh với Bảo Nam chuyển lên tỉnh học rồi! Thuần Thuần ở lại mạnh giỏi!” Ngọc Châu cười cười nói.

Ngọc Châu vốn là người khá tự tin, giới kết bạn lại hay chọc cười mọi người, tuy là cô ấy mắc bệnh hoang tưởng về sắc đẹp của bản thân còn lại rất tốt. Cô lại là hàng xóm từ nhỏ với Thuần Thuần nên từ lúc vào mẫu giáo bọn họ đã học chung, chơi chung.

“Ùkm! Thượng lộ bình an, hạ lộ an toàn!” Thuần Thuần cười cười, dù có hơi hối tiếc.

“An Thuần Thuần bà muốn chết hả?” Ngọc Châu giả vờ giận.

“Tui tui không có chết mà ‘hạ xuống lỗ’, nghe chưa?” Bảo Nam bên cạnh cũng nắm lỗ tai cô kéo.

“Biết! Biết! Được rồi buông ra đi! Đau.”

Cả lớp cũng cười cười nhìn nhau, nói sao đây bọn họ cũng phải xa nhau rồi sau này sẽ có nhiều bạn mới vậy có còn nhớ lại nhưng năm nào đó vô cùng vô tư cùng chơi, kéo đi đánh nhau, đi tắm mưa làm sách vở ướt sạch. Còn có thể nhớ đến thời kì trẻ con sợ ma nhưng lại kéo nhau đến lớp sớm để được gặp con ma.

Những ngày tháng vô tư xách cặp đi học không cần để ý đến điểm số, không cần để ý đến mấy việc yêu đương là lúc ngây thơ đáng yêu nhất. Mỗi lần trời mưa sầm chớp lại nhón nhao cả lên khi có một đứa bắt đầu chém gió về chuyện ma.

Hay là những lần tan học kéo nhau đi đá banh, dọc sìn bùn làm người dơ hết, những lần đánh nhau thua khóc sụt sùi, rồi khi chơi chung mặc kệ nam nữ đều không phân biệt.

Hay mỗi lần tới hè kéo nhau vật trụi cảnh phượng để ép thành bướm kẹp trong vở rồi để mất, là cảnh đánh nhau giành con ve nướng còn sót lại.

“Tư Dật không có gì để nói à?” Tuấn Anh nhìn thấy ai cũng im lặng đành kêu gọi Tổng Tư Dật.

“Ông lo mau ăn chóng lớn, bớt lo chuyện bao đồng đi!”

“Đúng là ăn nói quá đáng tui quan tâm ông thôi mà!”

Tổng Tư Dật quay qua nhìn An Thuần Thuần: “Còn bà, anh Phong là anh họ của bà đừng có loạn luân!”

“Tổng Tư Dật ông đi chết đi!”

“Tui có ý tốt!”

“Tốt cái đầu ông á!”

“Được rồi nếu bà kìm được người hơn anh rồi nói!”

“Tổng Tư Dật ông lo cho ông đi! Có ngày gặp phải con nhỏ vô duyên!”

“Cảm ơn bà! Chắc chắn tốt hơn bà!”

“Ông...”

An Thuần Thuần chính là chả còn từ nào để nói nữa, và thế là lúc trầm mặt chia tay của lớp bạn nhỏ lại là một trận cãi nhau đến quên hết trời đất.

Ba năm sau,...

An Thuần Thuần vào lớp tám trung học cơ sở. Cô cùng Vương Tiểu Vy và hai cô bạn khác là Trình Hiểu Ly và Du An Kỳ trở thành bạn thân trải qua thời kì trung học.

Thuần Thuần dần dần không giống trước đây, ít nói hơn, ngoan ngoãn hơn, cũng ít cười hơn. Chủ yếu chỉ cần ở bên cạnh bọn Tiểu Vy, An Kỳ, Hiểu Ly, Tuấn Anh thì bộc lộ bản chất thật của mình.

Nhưng vào năm cuối cấp hai này, cô nhận ra được rất nhiều chuyện, gặp vô số rắc rối phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chung nhà

Buổi chiều cuối mùa thu, nắng vàng nhẹ nhàng xuyên qua kẽ lá chiếu sáng khắp hành lang lớp học cảm giác vô cùng bình yên ấm áp. Một cô bé nữ sinh nhỏ nhắn tóc dài mượt mà xõa dài phủ khắp bờ vai nhỏ bé, đồng phục là áo sơ mi trắng kết hợp với váy dài quá gối màu xanh lam không mấy nổi bật. Gương mặt cô không xinh đẹp nhưng gương mặt trắng nõn, môi hồng đáng yêu, đôi mắt như vô thần nhìn về phía trước.

Hôm nay phần lớn học sinh đều về hết, Thuần Thuần do phải làm sổ sách giúp cô quản thư viện nên về trễ. Xuyên qua hành lang vắng vẻ, cô cảm thấy mọi thứ thật bình yên. Rồi cô cũng sẽ rời khỏi nơi đây, cô sẽ rất nhớ!

Trong đầu vụt qua hình ảnh người đó, Thuần Thuần cuối đầu khước môi cong lên một cách vô thức.

“An Thuần Thuần!”, giọng nói trầm trầm không lớn lắm nhưng vang vọng khắp hành lang lớp học kéo cô ra khỏi những suy tư trong đầu. Nguyễn Vương Quân dáng người thon gầy mặc sơ mi trắng, cùng quần tây đen, tóc đen cắt ngắn chừa phần tóc mái dài kiểu của những sao Hàn gần đây làm nổi bật gương mặt dễ nhìn của anh. Anh nhanh chân bước lên đi song song bên cạnh cô, khuôn mặt sáng ngời mỉm cười với cô, tâm trạng anh rất tốt. “Tôi thắng thằng Tuấn Anh rồi, em làm bạn gái tôi đi!”

“Nó thua ông thì ông đi nhận nó làm bạn gái!” vừa nhìn thấy anh tâm trạng của cô rớt xuống âm độ rồi, bạn gái con khi cô không có hứng thú với kẻ điên.

“Tôi đẹp trai hơn nó, thể thao giỏi hơn nó! Sao em không làm bạn gái tôi!”

“Ông thật phiền!” đẹp hay giỏi cũng chả liên quan cô.

“Thuần Thuần chúng ta hẹn hò đi!” anh vẫn tiếp tục lặp lại.

“Đồ điên!!!” hẹn hò cái khi, cô không biết anh, không thích anh cũng chả yêu anh. Anh là đồ điên.

Vương Quân tiếp tục bám theo còn Thuần Thuần cứ im lặng mặt không cảm xúc. Tổ hợp vô cùng quỷ dị một nói liên miên một im lặng chẳng thêm để ý. Vương Quân cũng không hiểu từ khi nào mà anh trở thành kẻ bám đuôi của cô.

Lần thứ nhất gặp cô là lúc tiểu học, cô đi cùng với một tên nhóc ẻo lả và một con bé đáng yêu hơn nhiều so với cô làm anh chỉ chú ý đến cô bé kia nhưng mà không hiểu sao dù cô không nổi bật anh vẫn nhìn được chú ý cô. Lần thứ hai gặp cô là trong trận đấu cuối cấp một, cô đứng bên cạnh hai tên do anh làm bị thương mà cười đùa. Lần thứ ba gặp cô cũng chính là lúc nhập học cấp hai đến giờ.

Anh từ cầu thang trên lầu đi xuống đã nhìn thấy lúc này cô cong môi cười nhẹ, đáng vẻ rất dịu dàng làm tim anh đập mạnh. Nhưng vừa gọi cô xong thì gương mặt cô trở về vẻ lạnh lùng thường ngày. Haiz~ cô không cảm động khi anh theo đuổi sao?!

An Thuần Thuần đang bực vì sự làm phiền của Nguyễn Vương Quân thì cứu tinh cũng xuất hiện.

“Thuần Thuần về thôi!” Trần Tuấn Anh vừa mới học xong lớp võ đạo liền chạy về đây đón cô, bình thường mọi người trong trường cũng cho rằng anh và cô là một cặp.

“Hi! Hi! Học xong rồi sao?” Thuần Thuần tươi cười nhìn anh, bước nhanh về phía anh bỏ mặc Vương Quân phía sau.

“Ừm, tui với bà về chung!” Tuấn Anh cười cười cùng cô song song đi về, bỏ mặc người nào đó phía sau.

“Mày đứng lại!” Vương Quân tức giận trừng mắt nhìn cái tên trước mắt. Cả Thuần Thuần và Tuấn Anh đều không hề để ý tiếp tục bước đi. Anh giận đỏ mặt: “Trần Tuấn Anh trận đấu tuần trước mày đã thua! Mày không có tư cách đứng đây!” Vương Quân nắm cổ áo của Anh Tuấn giờ lên nhưng do hai người chiều cao và sức lực ngang nhau nên không làm tổn thương được gì.

“Tên điên, mau bỏ tay xuống!” Thuần Thuần ghét nhất là đánh nhau mà tên này lại còn định đánh bạn cô. Cô kéo tay anh khỏi cổ áo của Anh Tuấn.

“Tao chưa từng hứa gì với mày hết, là tự mày quy định.” Tuấn Anh trừng mắt nhìn Vương Quân. “Thuần Thuần mặc kệ nó đi!” anh kéo cô ra ngoài.

“Dừng!” cô phải làm rõ việc này. “Hai người lấy tui ra đánh cược.” cô dẫn ra khỏi tay của anh.

“...”

“...”

“Im lặng là ngầm thừa nhận!” cô nhìn lướt qua Vương Quân cùng Anh Tuấn đang cúi gầm mặt. “Biến hết cho tui!” cô lướt qua không nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của Tuấn Anh.

Bỏ mặc hai kẻ đang ngơ ngác cô bước nhanh ra khỏi nơi hỗn loạn này.

Sáng sớm trời quang mây tạnh, mặt trời vẫn chưa nên không khí se lạnh. Những ngày cuối thu làm tâm trạng cô cảm thấy rất tốt.

Thuần Thuần vừa bước chân ra khỏi nhà thì đã thấy Vương Quân dắt xe đạp đứng trước cửa chờ cô. Anh ăn mặc thật gọn gàng, tóc vuốt keo áo sơ mi trắng tinh như mới không có chút nếp gấp, quần tây đen thẳng thớm y như đi dự lễ khai giảng của trường.

Tình tiết lãng mạn trong phim Hàn buổi tối là nam chính thâm tình đứng trước cửa nhà chờ nữ chính, rồi nam chính sẽ chở nữ chính đến trường. Nam chính cô ý chạy nhanh buộc nữ chính ngồi đằng sau phải ôm eo nam chính. Đúng là tình tiết rất lãng mạn nhưng mà Vương Quân đã tính sai.

An Thuần Thuần là ai? Là con nhỏ vô tư, vô tâm nhìn ra không tệ nhưng nhìn như con mèo bản chất lại là con cọp. Nếu mấy đứa con gái khác gặp chuyện lãng mạn như bây giờ nhất định sẽ xấu hổ còn An Thuần Thuần trực tiếp sát phong cảnh.

“Cục cưng Thuần Thuần mau lên xe!~” Vương Tiểu Vy tà ác xuất hiện. “Ồ!Ồ! Thuần Thuần ngoại tình à~” mặc dù không rõ xảy ra chuyện gì nhưng mà tên trai đẹp này không có cửa với Thuần Thuần rồi.

“Mặc kệ kẻ điên đó đi!” không thèm liếc đến Vương Quân cô leo lên xe của Tiểu Vy bỏ lại anh một mình thui thủi đến trường.

Tiểu Vy lắc đầu, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ ai kêu tên này làm mấy chuyện mà Thuần Thuần không ưa.

Chiều hôm đó Thuần Thuần bị bọn người Tiểu Vy tra hỏi, thật ra là bàn tán:

“Tao cá Thuần Thuần sẽ làm hòa với thằng Tuấn Anh vào ngày thứ năm. Tao đặt một châu trà sữa a!” Hiểu Ly bắt đầu mở sòng đặt cược.

“Ba ngày, tao đặt một châu bánh tráng trộn!” Du An Kỳ lên tiếng chung vui.

“Tụi bây thua chắc! Hai ngày, tao đặt một châu chân gà nướng!” Tiểu Vy nói chắc như đinh đóng cột.

“Lần trước mày thua một châu gà còn chưa sợ sao?” An Kỳ cười nhạo.

“Tao thấy mày cũng hơi quá đáng với Tuấn Anh đó Thuần!” Hiểu Ly than thở.

“Thuần Thuần mày với Tuấn Anh rốt cuộc là làm sao vậy?” An Kỳ nhìn chằm chằm vào mắt của Thuần Thuần cố tìm xem biểu hiện có gì kì quái.

Nhân vật chính của câu chuyện cứ ngồi đờ mờ điện thoại chơi ‘Hoa quả nổi giận’, vừa nghe hỏi đến tên mình thì Thuần Thuần rụt vai lại: “Thật ra tao...” dưới sự uy hiếp của sáu con mắt đang trừng thì cô đành nuốt nước miếng nói thật, “Là... là giận quá thôi!” Cô đành phải mở to hai mắt lộ vẻ đáng thương mong tổ chức bỏ qua.

“Hiểu Ly, đái tao một châu chả cá a~” Tiểu Vy vô cùng phấn khích ôm vai Hiểu Ly mà lắc, rồi lại nhìn sang An Kỳ đang bủn môi “An Kỳ, hột gà nướng nhá! Há! Há! Há!”

“Mày cười vô si quá rồi!” lòng An Kỳ đang rỉ máu, cứ nghĩ là thắng rồi ngờ đâu.

“...” Thuần Thuần hiện tại đã hóa đá, trên điện thoại một bầy zombie đã ăn đến cây hoa cuối cùng, tiếng hét thảm thương của ông chủ cùng tiếng ăn người rừng rợn cũng không kéo cô hoàn hồn lại được. Bọn họ lại cứ như vậy mà đánh cược.

Tiểu Vy, An Kỳ và Hiểu Ly ôm nhau thành một đoàn, lằng xằng quật qua quật lại loạn thành một núi. Cũng may đây là nhà của Hiểu Ly cũng không có ai ở nhà nên cả bọn không bị la.

Xốc lại tinh thần Thuần Thuần bỏ mặc điện thoại quăng ra một quả bom: “An Kỳ, mấy với đàn anh An Phong là sao vậy hả?~” trong mắt cô lóe lên tia sáng đùa dai.

“Hiểu Ly người ta cùng đàn anh thân nhau vậy mà không nói cho ai biết hết!” Tiểu Vy hòa theo trò đùa của Thuần Thuần.

“Haiz~ đàn anh đối xử thật thiên vị!” Hiểu Ly than thở.

An Kỳ trừng Thuần Thuần: “An Thuần Thuần!” thấy cô ấy còn cười trộm An Kỳ tức đến đỏ mặt. “Không phải bà cùng Diệp An Phong thường hẹn riêng sao?”

Thuần Thuần sắc nước, con bà nó ông anh họ ‘vì gái mà bán đứng cô’: “Bà ghen à?”

“Bà là cái gì của Diệp An Phong hả?” An Kỳ liếc Thuần Thuần một cái.

“Tui cũng mới biết bà với anh quen nhau thôi!”

Trong khi Thuần Thuần cùng An Kỳ người một câu qua lại thì Hiểu Ly và Tiểu Vy cắm đầu vào điện thoại chơi ‘hoa quả nổi giận’.

Haiz~ một ngày phiền phức cũng trôi qua. Nhưng nhà của Hiểu Ly thì vẫn cứ ồn ào vang lên tiếng cười, tiếng cãi vã.

Trời đã buông xuống màn đêm, sao trời lấp lánh là một đêm lãng mạn. Thuần Thuần ngược mắt nhìn trời thẳm đếm bước từng bước chân chậm chạp bước về nhà mà hồn thì thả đi đâu đâu rồi. Tiểu Vy đưa cô được nửa đường thì bận công việc đành bỏ cô lại.

Cô mở cửa nhẹ bước vào nhà, nhà của cô không không tính là lớn nhưng cũng không nhỏ có phòng khách, phòng bếp và bốn phòng ngủ.

Từ cửa bước vào phòng khách khá rộng bên phải đặt một bộ sofa màu vàng nhạt có bàn trà, đối diện là một cái TV màn hình phẳng 30 inch màu đen. Phòng khách đối diện với phòng bếp và phòng ngủ. Phòng bếp có bàn ăn đủ để tám người ngồi trong khá là ấm cúng, còn phòng ngủ là của ba mẹ An. Đối diện cửa vào là cầu thang lên tầng hai, góc khuất trong cầu thang là nhà vệ sinh.

Tầng hai có ba phòng ngủ nhỏ và một nhà vệ sinh. Hai phòng bên trái là của Thuần Thuần và em gái cô An Thư Thư nhỏ hơn cô bảy tuổi. Phòng của Thuần Thuần đối diện với phòng ngủ còn trống, còn của Thư Thư thì đối diện với nhà vệ sinh.

Trong nhà họ An, ba An là trụ cột, ông dùng tiền dành dụm hợp tác với mấy người bạn cũ mở công ti, ông nhận chức Phó tổng trong công ti gia đình nhỏ đó. Mẹ An đảm nhận vị trí kế toán trong công ti cùng ba An, An Thư Thư học ở trường tỉnh chỉ có Thuần Thuần là hầu như ở nhà. Để tiện cho công việc nhà họ An mua một căn hộ sống cùng mấy gia đình là bạn bè cũ cùng mở công ti, bình thường người nhà họ An cũng ít khi về nhà, chỉ có An Thuần Thuần là ở lại nhà cũ.

Bước vào nhà thì đèn vẫn còn sáng, bình thường thì bọn Tiểu Vy sẽ ngủ lại nhà với cô nhưng mà hôm nay ai cũng có việc bận. Đêm nay cô chắc phải ngủ một mình, nhưng mà có lẽ là ba hay mẹ cô hôm nay về đây một ngày nên đèn mới bật sẵn.

Thuần Thuần lu loát cởi đôi giày búp bê ra thay bằng đôi dép thỏ bông màu trắng đi lại trong nhà, ngó qua đôi giày màu đen lớn hơn nhiều so với chân cô nhưng không bằng của ba An. Cô thờ dãi, ba mẹ cô sao lại có thể dễ dàng tin tưởng người ngoài giao cô cho người khác quản lý mà không lo lắng gì sao?!

Nhẹ nhàng định thoát khỏi hiện trường thì một giọng nói lạnh lùng nhưng khá dễ nghe làm cô giật mình: “Đi học mà giờ này mới về, ‘tuần lộc bạo lực’ bà mà đi hẹn hò thì coi chừng ba An ‘xách’ bà lên tỉnh!” anh nghiêng đầu nhìn về phía cô cười nhạo, “Đến lúc đó đừng có mà khóc!”

Cô trừng mắt với anh: “Ông sao rảnh rỗi mà về đây?”

“Chán, về đây hít thở không khí trong lành không được sao?”

“Ba mẹ tui lại sai ông về đây canh chừng tui sao?”

“Ba mẹ An là lo bà yêu sớm!”

“Ông phiền quá đi!”

“Việc bà về trễ nếu tui nói với ba mẹ bà thì sao?”

“Này hiếp tui! Ông có cần buồn chán mà đi phá tui không? ‘Giặc Tống’ tui nói ông biết, rảnh rỗi thì tìm ‘công chúa’ nhà ông mà phá đừng có ở đây gây chuyện với tui!”

“À quên nói cho bà biết sang năm tui chuyển về đây! Ba mẹ chúng ta cảm thấy tôi với bà chăm sóc nhau rất tốt muốn chúng ta tiếp tục ‘chăm sóc’ nhau!” anh xoay đầu về lại màn hình TV, tựa người trên sofa khoanh hai tay trên ngực hai chân gác lên bàn trà nên Thuần Thuần không thấy được vẻ mặt của anh.

“Vậy ‘công chúa’ nhà ông tính sao đây? Cô ấy định vào trung học phổ thông liền chuyển lên tỉnh mà!” cô cố nén cảm giác khó chịu trong lòng lại.

“Tứ Ný đã nói với tui rồi! Bà để ý à?”

“Chỉ hỏi vậy thôi!” Thuần Thuần cảm thấy lúng túng hết lên nhưng mà ngoài mặt thì vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

“Vậy sao? Vậy mà tui cứ tưởng là bà thích tui.” Giọng nói trên cột của Tống Tư Dật làm chân Thuần Thuần như muốn mềm nhũn.

Cô giật mạnh chân bước lên cầu thang bỏ lại anh ngồi xem phim hoạt hình trên TV.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cơm tối

Tống Tư Dật liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, cũng đã sáu giờ rưỡi tối bụng anh cũng đang kêu gào đây. Con nhỏ vô lương tâm dám đi chơi lâu như vậy mới về nhà bỏ mặc anh đói sắp chết.

Hơn nửa tiếng sau, anh lại liếc nhìn đồng hồ rồi lại nhìn lên lầu hai. Con nhóc kia không biết khi nào sẽ xuống muốn anh đói chết sao? Anh về đây sao lại bị đối xử như thế chứ?

Lúc này An Thuần Thuần cũng bước xuống lầu, chân vẫn là đôi dép thỏ bông trên người đã thay ra bộ đồ ở nhà màu vàng nhạt, tóc dài xõa ra đến tận eo vẫn còn vương ẩm ướt. Bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu của ai đó khiến kẻ nào đó nhìn chằm chằm.

Nhận xét về An Thuần Thuần của Du An Kỳ là so với công chúa xinh đẹp Tứ Ný thì Thuần Thuần là phù thủy nhỏ khiến ai cũng không thể rời mắt, Trình Hiểu Ly hận vì đã bị vẻ ngoài như con cừu nhỏ của Thuần Thuần dụ dỗ, Vương Tiểu Vy thì cười cười nói là chỉ cần có Tống Tư Dật thì Thuần Thuần nhất định sẽ được ‘bung lụa’ biến thành quái vật biển dị.

Thuần Thuần nhìn về phía sô pha, ánh mắt của cô và Tống Tư Dật chạm nhau trên không trung.

“Ông không đói bụng à?”

Anh che miệng ho khan: “Đói, bà nấu cơm đi! Tui đi tắm trước!” Tống Tư Dật nhanh chóng lướt qua Thuần Thuần lên lầu.

Thuần Thuần nhún vai đi vào bếp làm đồ ăn, không biết từ cái thời kì nào mà cô thành đầu bếp cho ‘giặc Tống’.

Căn phòng khách bỏ trống vốn bị anh chiếm dụng, mọi thứ đều được chuẩn bị đầy đủ quần áo đồ dùng cá nhân cũng có sẵn. Ba mẹ anh là bạn cũ của ba mẹ An, hiện tại người lớn hai nhà đã thân đến mức sẵn sàng cho con bọn họ sống chung một nhà. Ba anh làm tổng giám đốc cùng công ti với ba An, mẹ anh chủ yếu ở nhà chung với mẹ An chăm sóc cho An Thư Thư và em trai của anh, bà làm thư kí cho cho ba anh nên phần lớn thời gian cũng chẳng có làm gì.

Mẹ An rất thích anh, thích đến mức hận không thể mang cô đem đổi lấy Tống Tư Dật. So với cô thì địa vị trong nhà của cô thua xa anh nhưng cũng bù được là ba mẹ Tống cũng cực kì thương cô. Đôi khi cô tự hỏi rốt cuộc ba mẹ bọn họ có nhầm lẫn con cái không vậy?!!

Nửa giờ sau, Tống Tư Dật đã tắm xong, bộ đồ trên người cũng thoải mái hơn so với bộ đồng phục nhăn nhúm lúc nãy. Anh vừa nhận được điện thoại của Tứ Ný liền lập tức chạy về đây quên cả việc thay bộ đồng phục trên người ra. Anh quyết định trở về đây giải quyết mọi chuyện dù sao cứ về đây rồi tính tiếp.

Anh mặc bộ quần áo trong nhà màu trắng, vốn dĩ làn da của anh so với con gái còn đẹp hơn, gương mặt anh được di truyền toàn bộ vẻ đẹp của ba mẹ Tống mà còn được chọn lọc toàn gen tốt, chỉ có cái tính mặt lạnh của anh là không biết do ai di truyền, đáng người của Tống Tư Dật so với Trần Tuấn Anh và Nguyễn Vương Quân thì anh là kiểu thư sinh yếu đuối.

Bộ dáng nhỏ nhắn lảnh xảng trong bếp đang đưa lưng về phía anh đều bị anh thu vào trong mắt. An Thuần Thuần mặc đồ quần áo màu vàng nhạt đáng yêu, tóc dài được buộc cao lên lộ ra cằm cổ trắng nõn. Dáng người nhỏ nhắn hơn so với những đứa con gái cùng tuổi, bù lại cô có làn da trắng mềm mại, mắt to tóc đen, môi hồng răng trắng điển hình cho học sinh tiểu học.

Ba mẹ An và ba mẹ Tống chuyển lên tỉnh sống từ lúc An Thuần Thuần với Tống Tư Dật vừa vào cấp hai, nhưng Thuần Thuần sống chết không chịu đi! Học lực của cô không tệ nhưng không thể so sánh với Tống Tư Dật, từ nhỏ cô đã thích vẽ ngay lúc đó thầy dạy mỹ thuật quyết định huấn luyện cho cô. Cô thuận theo hứng thú của bản thân ở lại nơi đây, dù không thường ở bên người nhà nhưng mà có những người bạn thân của cô.

Cô không thích đến nơi xa lạ giống như bản thân bị lạc lõng vậy. Ba mẹ An với ba mẹ Tống người quen gặp lại liền thân như người một nhà, hợp tác hùng vốn cùng mấy người bạn cũ lập một công ti nhỏ trên tỉnh. Thuần Thuần càng ngày càng lớn càng xa cách với người khác, người nhà cũng ít quan tâm cô hơn.

Cô lại thích tự lập một mình, ba mẹ An lúc đầu cũng thường xuyên về thăm cô nhưng dần dần công việc khá bận bịu nên Tống Tư Dật trở thành tình

nguyên viên đi đi lại lại coi chừng cô.

“Tur Dật, mở cửa!” âm thanh đập cửa cùng giọng nói của Từ Ny phá vỡ suy tư của Tống Tur Dật.

An Thuần Thuần và Tống Tur Dật đồng loạt nhìn về phía cửa nhà, Thuần Thuần im lặng tiếp tục làm thức ăn, Tur Dật mặt như hung thần đi ra mở cửa. Thế nhưng khi vừa mở cửa ra thì cái kẻ nào đó lại phản kích chạy vào nhà.

“Tránh ra! Thuần Thuần à, hôm nay lại làm phiền nha!” Từ Ny đẩy Tur Dật qua một bên chạy nhanh vào bếp với Thuần Thuần. “Wao~ thật ngon nha! Hai người chưa ăn cơm tối sao?” Từ Ny bê tiếp thức ăn cho Thuần Thuần tiện thể ăn vài miếng.

“Tur Ny cũng ngồi xuống ăn đi!” Thuần Thuần tươi cười mời khách.

“Sao giờ này lại chạy đến đây ăn chực?” Tur Dật mặt mày hầm hầm anh tuy nói vậy nhưng trong lòng thầm nghĩ: ‘Biến đi cho rảnh mắt!’

Thuần Thuần liếc anh một cái rồi quay sang Từ Ny đang cúi đầu cắn đũa cười cười, thấy dáng vẻ của Từ Ny cô không tự chủ được cảm thấy rất thích cô ‘công chúa’ này. Còn Tống Tur Dật nhìn Từ Ny đầy ghét bỏ, kẻ nhìn như vô hại kia khiến anh bị người ta đem danh dự ra làm trò cười để giúp đỡ mà đến khi anh cần giúp đỡ thì lại làm ki đà cản mũi.

Bữa cơm Thuần Thuần làm vô cùng đơn giản chỉ có thịt chiên, rau xào. Cũng đã trễ nên cô chỉ làm hai món, nhưng Từ Ny lại rất phản kích mà ăn. Thuần Thuần ăn đại vài miếng để lấp đầy cái bụng của mình, còn Tur Dật thì hậm hực ăn qua loa cho xong.

Cơm nước xong, Tống Tur Dật về mặt khinh bỉ kẻ giả vờ vô tội kia đã kéo Thuần Thuần ra sofa xem TV. Anh muốn trả thù cái con ki đà đáng chết kia thì bị Thuần Thuần điểm mặt dầy vào bếp ép rửa chén.

“Thuần Thuần à, tối nay Từ Ny ở lại đây được không?” ngồi trên sofa ‘con ki đà’ bắt đầu ra vẻ đáng thương.

Thuần Thuần nhìn vẻ mặt của Từ Ny chính là suýt chút nữa liền đồng ý nhưng mà Tống Tur Dật rống lên: “Không được!” anh làm sao có thể để ‘con ki đà’ tiếp tục ở đây phá vỡ kế hoạch cuối tuần của anh chứ.

Không khí trở nên căng thẳng Tống Tur Dật và Từ Ny đối đầu, kẹp Thuần Thuần ở thế khó xử.

“Cốc! Cốc! Cốc!” tiếng gõ cửa vang lên làm không khí trong phòng bình ổn một chút. Tống Tur Dật lấy khăn lau tay vừa rửa chén xong, bước ra mở cửa.

Đập vào mắt anh là tên con trai vô cùng quen mắt, chính là cái tên đánh nhau với Trần Tuấn Anh trong bức ảnh mà Từ Ny gửi qua Zalo cho anh. Tống Tur Dật nhìn tên con trai đầy khinh bỉ tên này chính là cái tên đá vào bụng anh cách đây bốn năm Nguyễn Vương Quân. Người thường có lẽ không nhớ nhưng bản thân anh bị đá một phát mà ghi hận thì sao có thể quên kẻ cả gan hại anh.

“Xin hỏi An Thuần Thuần có nhà không?” Nguyễn Vương Quân đầy kinh ngạc khi nhìn thấy Tống Tur Dật nhưng mau chóng lấy lại bình tĩnh cho rằng Tur Dật chính là anh trai của Thuần Thuần.

“Có!” Tur Dật lạnh lùng đáp một câu, tên trước mắt không có khả năng khiến Thuần Thuần bị thu hút nên suy ra tên này chắc là đến đây trồng cây si.

“Vậy tôi có thể gặp bạn ấy không?” Vương Quân vẫn giữ thái độ vô cùng lễ phép.

“Thuần Thuần có người kìm!” Tống Tur Dật cảm thấy bản thân đang rất khó chịu, hết một ‘con ki đà’ lại thêm một ‘cây si’ giờ anh vô cùng muốn tổng cổ bọn họ ra khỏi nhà.

“Ra liền!” Thuần Thuần bước nhanh ra cửa đi đến bên cạnh Tống Tur Dật, vừa nhìn thấy Nguyễn Vương Quân đứng đây thì cô nhủ mảy lại.

“Thuần Thuần!” bộ dáng dịu dàng thâm tình của Nguyễn Vương Quân khiến Tống Tur Dật và An Thuần Thuần vô cùng mắc ói, Từ Ny đang ngồi trên sofa nghe lén kịch vui cũng cảm thấy không ổn tên kia bị hai người này xử xong cô cũng phải chuồn nếu không sẽ nguy hiểm.

“Ai vậy? Không quen!” người nào đó bày ra bộ dáng không hề quen biết với ‘cây si’ thâm tình lẳng mạn nào đó.

“Tên này là cái gì ‘Quần’ phải không nhỉ?” kẻ nào đó chống cằm nhìn qua người bên cạnh.

“Ai biết!”

“Còn nhớ tên lớp D không?”

“Hình như là một cặp với nhỏ ‘cuơng thì’ hả?” Hai người kẻ tung người hứng vô cùng nhịp nhàng quyết định mạng ‘cây si’ này ra đùa bỡn.

“À là tên ‘Vườn Quần’ của lớp D!”

“Ra tên này ‘Vườn Quần’ à!”

“Hình như biết bà đó!”

“Aiiii~ là đối thủ của Tuấn Anh, chắc là rảnh rồi muốn hỏi cách chinh phục Tuấn Anh!”

“À!”

Hai người họ ra vẻ thương hại ẩn chứa cười nhạo nhìn Nguyễn Vương Quân. Từ Ny bên trong phải cố hết sức để cắn răng nhìn cười. Nguyễn Vương Quân đen mặt, tên của anh bị đem ra đùa bỡn mà cái tên anh tưởng là anh trai của Thuận Thuận lại là tên nhóc lúc trước bị anh đá một phát vào bụng.

“Thuần Thuận, mình có thể...” “Nguyễn Vương Quân nhìn ra vẻ chịu đựng.

“Không thể!” Tổng Tư Dật cướp lời của Thuận Thuận, tuy cô cũng sẽ nói vậy nhưng mà cô mới phải là người giận nha!

“Không rảnh! Có gì để nói đâu!” cô không ưa cái ‘cây si’ phiền phức này chút nào.

“Thuần Thuận...” Vương Quân như con chó nhỏ bị vứt bỏ.

“Rầm!” Tổng Tư Dật đóng mạnh cửa lại như để phát tiết cái gì đó.

Từ Ny ngồi bên trong đang cảm thấy tên đó thật đáng thương, gặp phải hai kẻ vô lương tâm.

“Ăn chưa xong rồi, giờ thì biến đi!” Từ Dật anh muốn băm con ‘kì đà’ này lâu rồi.

“Thuần Thuận, tối nay chúng ta ngủ chung nha!” Từ Ny vô cùng đầm ấm đáng yêu hướng chủ nhà mà hỏi, mặc kệ câu nói của Tổng Tư Dật.

“Không được! Giờ mau biến ngay!” Từ Dật giận tái mặt rống lên, để Từ Ny ở lại đây?! Anh chưa có điên. “Không biến, tui kêu Bảo Nam chuyển về chung với tui. Bà nghĩ sao?”

“Tui về là được chứ gì? Thiệt tình!” Từ Ny mang vẻ mặt bị khi dễ ra về, “Thuần Thuận, ngủ ngon nha!” Từ Ny cười cười vẫy tay với Thuận Thuận.

“Ừm, đi đường cẩn thận!”

Thuần Thuận che miệng ngáp một cái, lững thững ngã người úp mặt lên sofa, bên cạnh là Từ Dật nhàn nhã ngồi ăn snack khoai tây vừa xem phim hoạt hình ‘Thám tử lừng danh Conan’.

“Haiz~~” cô thở dài.

“Ăn không?” anh đưa lon khoai tây qua cho cô.

Thuần Thuận với tay bốc một miếng bánh bỏ vào miệng nhai nhồm nhào: “Vị rong biển đúng là ngon nhất!” mặt vẫn chôn giữa cái gối và sofa, “Tám giờ chưa?”

Tổng Tư Dật bắt lấy cái Iphone 6 trên bàn lên nhìn một chút rồi trả lời: “Chưa! Còn 5 phút nữa!” thấy An Thuận Thuận nằm úp mặt thì lờ cái gối đang che mặt cô ra. “Đau sinh lý như vậy mà còn đòi ở nhà một mình, đúng là ‘Tuần lộc ngu ngốc’!”

“Tổng Tư Dật, ông thật biến thái!” Thuận Thuận thuận tay với cái gối quăng vào người anh, bừa bãi nói tiếp: “Không sinh ra ông là con gái thật uống phỉ!”

Tổng Tư Dật quơ tay chặn lại cái gối mà cô ném, lấy cái gối đập ngược lại cô: “Bà bớt nói chút không có chết đâu!” sau đó anh đứng dậy đi vào bếp, những vẫn không quên nói lại một câu: “Cũng cảm ơn bà quá khen!”

“Ây da! Sao con gái phải chịu khổ vậy chứ? Phải chi tui là con trai cho khỏe!” Thuận Thuận nằm lăn lộn trên sofa than thở.

Tổng Tư Dật tay phải cầm bình giữ nhiệt tiêu soái bước ra khỏi bếp. Hình tượng của anh thật giống mấy anh chàng nam chính trong mấy bộ phim ngôn tình.

Thuần Thuận ngồi xếp bằng trên sofa chống cằm lên cái gối đang ôm trong ngực, nhìn anh ngồi xuống bên cạnh mở nắp bình giữ nhiệt rót vào chiếc ly trắng bằng xứ mát lạnh. Tổng Tư Dật đưa ly nước cho cô xong, quay đầu với tay lấy điều khiển TV bật kênh khác.

“Mẹ An nấu cho bà đó!” anh nhàn nhạt giải thích ánh mắt thì tập trung trên màn hình TV. “Là nha đam nấu đường phèn, mẹ An tốn cả buổi để nấu cho bà đó.”

Thuần Thuận trầm mặt uống ly nước đặc biệt đó, trong tim cô có cái gì đó đang rung động, thu lại biểu tình trầm lặng cô cười nhẹ: “Rất ngon!... Ê... nè!”

Cái ly trên tay rốt cuộc bị cướp.

“Tui đem về cho bà mà không được uống à?”

“=.=” Thuận Thuận câm nín “Ông không rót ra ly khác được à? Uống chung rất mất vệ sinh!” cô nhìn cái ly soi soi như để tìm ra vi khuẩn.

“Bà có biết tui rửa chén rất cực khổ không? Lấy thêm cái ly nữa vừa tốn công cho tui vừa tốn nước.” Tư Dật vận dụng lí luận thiệt hơn để nói.

“Thôi thì ông đừng có tắm! Đỡ tốn công lại đỡ tốn nước!”

“Không tắm thì làm cho không khí bị ô nhiễm! Bà nên học cách bảo vệ môi trường!”

“=.=” Thuần Thuần miễn cho bình luận, nói sao thì cô vẫn không thể nói thắng được cái người nói gì cũng đúng kia.

Trên TV chiếu bộ phim hoạt hình ‘Thám tử lừng danh Conan’ cả Tống Tư Dật và An Thuần Thuần đều yêu thích bộ phim hoạt hình này. Bộ phim đang chiếu là tập lẻ của Conan Movie 1 tên tiếng việt là: ‘Quả bom chọc trời’.

Ngồi gần một tiếng đồng hồ theo dõi hành trình phá án cùng phá bom của Conan, đến lúc Ran nữ chính trong phim bị kẹt lại và phải tự tay tháo bom theo sự hướng dẫn qua điện thoại của Conan. Đến cuối cùng còn lại hai dây là màu xanh và màu đỏ nhưng không còn gợi ý nữa nên Conan để Ran tự chọn màu cô thích mà cắt.

“Màu xanh!” Tư Dật và Thuần Thuần vô thức đồng thanh thốt lên.

Hai người nhìn nhau ngạc nhiên ba giây rồi đưa mắt về màn hình. Sau phút giây hồi hộp, cuối cùng thì dây màu xanh cũng đúng.

“Sao bà chọn màu xanh?”

“Tui thích màu xanh! Còn ông!”

“Bị ám ảnh màu xanh!” Tống Tư Dật còn nhớ cái ngày nào đó trước đây bị một con nhóc mặc đồ màu xanh hành hung, nên anh đặc biệt chú ý đến cái màu xanh lam.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5-2: Giữ trẻ

Ngày cuối tuần có Tống Tư Dật ở nhà chính là hạnh phúc của An Thuần Thuần. Cả một tuần lễ mệt mỏi cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, việc nhà cũng đã có Tống Tư Dật làm một nửa.

8 giờ 30 phút sáng,...

Không khí trong nhà vô cùng âm u, An Thuần Thuần xoa tóc bù xù nằm trùm chăn trên sô pha uốn éo. Tâm trạng cô giờ là vô cùng bức mình, buổi sáng khi cô còn đang nệm ấm chăn êm thì Tống Tư Dật vào phòng giặt chăn cô lên lời cô đi ăn sáng, giấc ngủ của cô bị ai đó phá hỏng.

Cô cố nheo hai mắt đang tìm lem của mình để xem phim, TV đang chiếu còn mắt cô cứ diếp lại, cô ngủ gục tại chỗ.

Tống Tư Dật có thói quen dậy sớm vì bị ba Tống và ba An đàn áp bắt đi luyện tập mỗi sáng, họ nói là con trai nên luyện tập thân thể còn An Thuần Thuần là con gái chỉ tập một buổi duy nhất than mệt nên trốn biệt hai vị đại gia kia.

Sáu giờ sáng anh đã thức dậy dọn dẹp nhà cửa, quét nhà, lau nhà, giặt đồ, nấu mì cho cái người chỉ muốn làm sâu ngủ kia dậy ăn. Rốt cuộc kêu xong chính là ăn rồi cái người nào đó giờ tỏ ra ghét bỏ hẳn.

Cả buổi sáng làm việc xong xuôi anh tắm một cái cho thoải mái, mặc áo thun trắng quần ngắn màu đen quá gối, từ trước đến nay không hề có ai thấy được thời điểm xấu trai của Tống Tư Dật. Đi vào vòng khách việc đầu tiên anh làm là quét mắt tìm con sâu lười biếng mê ngủ, đập vào mắt anh là đáng vẻ như quý dạ xoa của An Thuần Thuần đang ngủ gục.

Anh khoanh tay trước ngực đứng trước sô pha từ trên cao nhìn xuống cô, rồi ngồi chồm hòm xuống nhíu nhíu mày đánh giá.

Da khá trắng, mắt hai mí, lông mi cong nhưng không quá dài, cái mũi không có quá xẹp phù hợp với gương mặt, mày liễu nhỏ hẹp nhưng có độ cong tự nhiên không gượng ép.

Nhưng đôi mắt khi mở vẫn là đẹp nhất, khi chăm chú, khi thì hờn giận, khi thì liếc xéo. Đôi khi cô trưng ra ánh mắt ngây thơ giả vờ ngờ ngát khi đứng trước thầy cô là anh cảm thấy hơi bức bối. Ánh mắt đó như che dấu đi con người thật của cô nhưng mà anh thà để cô mang đôi mắt đó đối diện với mọi người cũng không có cho cô bộc lộ bản thân với ai khác.

Anh chỉ cần cô đặc biệt đối xử với anh là được.

“Rầm! Rầm! Rầm!” khung cảnh đang lãng mạn trở nên lãng xẹt bởi tiếng đập cửa. Đối với anh Tống đẹp trai mà nói thì cái kẻ mất văn hóa thiếu đạo đức

kia là tội đồ.

Tổng Tư Dật bực mình đứng dậy đi mở cửa, Thuận Thuận cũng bởi vì tiếng đập cửa mà tỉnh ngủ được một chút.

Cửa vừa mở ra thì bên ngoài là một anh chàng soái ca, mắt đen sắc sảo cũng có vài nét tương tự như An Thuận Thuận, nếu đặt họ cạnh nhau thì chính là một cặp anh em xinh đẹp.

Nhưng là nếu đứng cạnh Thuận Thuận và trên tay cũng không có xuất hiện một sinh vật kì quái. Trên tay anh đẹp trai này chính là một đứa con nít.

“Anh họ, sáng sớm anh đến nhà em chi vậy? An Kỳ đâu có ở đây!” Thuận Thuận nhìn Tổng Tư Dật mà lắc đầu, nhìn thấy Diệp An Phong mà anh cứ mắt to trừng mắt nhỏ làm mất thời gian.

Cô đang nằm trên sofa cũng phải lết xác ra giải quyết.

Diệp An Phong ẩm trên tay cục nợ đưa qua cho Thuận Thuận: “Thuận Thuận giúp bọn anh chăm sóc cái con kì đà nhỏ này! Anh còn phải đi hẹn hò với An Kỳ nữa! Cảm ơn, mai anh đến đón nó!” nói xong trực tiếp chạy đi.

Thuận Thuận đang trong trạng thái lơ ngơ chưa tỉnh ngủ hẳn thì phải ôm cái cục nợ nhỏ. Cô nhú nhú mày đánh giá, nhìn trông rất đáng yêu nhưng mà cô không biết chăm sóc con nít. Trầm mặt ba giây, cô quay sang nhìn về mặt đang ‘ngâm cứu’ đứa nhỏ của Tư Dật quyết định quăng cục nợ này cho anh.

“Tổng Tư Dật cho ông!” người nào đó tươi cười đưa đứa nhỏ trong lòng cho anh, chuẩn bị mau chóng trốn lên phòng.

Thuận Thuận định quay đi thì bị Tư Dật nắm cổ áo phía sau kéo lại: “Được! Đi pha sữa đi!” anh còn răng bày ra nụ cười chết người, “Nếu không lát nó tỉnh thì khóc to lên a~”

Đầu Thuận Thuận đen dần, cô có một chút thích con nít nhưng mà nó mà khóc lên thì đừng có mà tới tìm cô. Chỉ có thể nghe lời đi lên phòng thay đồ đang hoảng, sửa soạn lại tóc tai cho giống người rồi mới đi pha sữa.

2 tiếng trôi qua cục diện đã thay đổi, Tổng Tư Dật và An Thuận Thuận đều nhìn đứa bé với ánh mắt vô cùng ghét bỏ.

Tại sao ư? Rất đơn giản là lúc Thuận Thuận pha sữa Tổng Tư Dật ôm đứa bé mà nó tỉnh lại thì khóc. Lúc đầu hai người nỗ lực dỗ nó cười rồi 15 phút sau nó lại khóc um lên. Xem hết tả lốt, cho uống sữa, chọc cười cũng vô dụng và hai người họ tuyệt vọng bởi tiếng khóc day dứt của đứa bé.

Nhưng cũng may ngay lúc đó Trần Tuấn Anh và Nguyễn Vương Quân xuất hiện, Thuận Thuận liền quăng đứa bé chỉ biết khóc kia cho Tuấn Anh sau đó...

Chính là như hiện tại đứa bé kia nín khóc, Tổng Tư Dật và An Thuận Thuận chống cằm ngồi trên sofa liếc nhìn cảnh tượng kì quái xuất hiện trước mắt. Trong lòng cả hai đều có cảm tưởng hai người con trai kia đúng là một cặp.

Tuấn Anh vẽ mặt dịu dàng bế đứa bé ru nó ngủ, Vương Quân thì một bên nghiêm túc sắn soi bình sữa. Hình ảnh hài hòa như ba ôm con, mẹ pha sữa và ngược lại!

“Nè pha sữa phải ấm vừa thôi!”

“Nóng quá nó bị bỏng rồi sao?”

“Lạnh như vậy nó bị đau bụng rồi sao?”

Trần Tuấn Anh ra vẻ bản thân biết nhiều chỉ trích Nguyễn Vương Quân.

Nguyễn Vương Quân cũng không yếu thế:

“Bé em bé phải nhẹ nhàng!”

“Bày ra cái mặt kiêu đó nó khóc thì sao?”

“Đưa nhẹ nhàng thôi! Lỡ mạnh tay làm bé sợ!”

Tổng Tư Dật và An Thuận Thuận cắm đầu vào TV coi như không nghe, không nhìn, không thấy gì cả.

Tổng Tư Dật âm thầm quyết định, sau này anh cùng Thuận Thuận sinh con trực tiếp giao cho mấy vị đại nhân trong nhà nuôi. Giống loài hay khóc kia nếu sinh ra còn cản trở anh thêm, thiệt phiền phức.

An Thuận Thuận thì nghĩ rằng đứa con nít kiểu này thật phiền, nếu sinh thật phiền nhưng nếu không sinh thì cô sẽ bị mẹ giết, còn sinh mà không kết hôn cô chết chắc. Thật rắc rối!

Sau một ngày mệt mỏi, (chỉ có Trần Tuấn Anh và Nguyễn Vương Quân là mệt thôi) Thuận Thuận và Tư Dật buổi tối đi ngủ cũng không yên.

Tối nay hai người phải ngủ chung giường, khụ... khụ... đừng hiểu lầm là vì đứa bé mà phải ngủ chung để canh nó! Đến sáng hôm sau thì Diệp An Phong mới đến rước nó, mà Tuấn Anh với Vương Quân thì không thể ở lại chăm sóc nó đến khuya nên Thuận Thuận và Tư Dật phải cùng nhau chăm nó.

“An Thuận Thuận cái thằng nhóc này giống bà, quá phiền phức!”

“Tổng Tư Dật ông giống nó thì có!”

“Ể nó cười kia!”

“Ông đừng có chọc nó lát nó khóc á!”

“Tui không có ngu như bà!”

Cải một hồi hai người để đứa nhỏ ở giữa giường hai người nằm úp sấp hai bên ngắm nó.

“Oa tay nó nhỏ xíu nà!” Thuận Thuận nhìn chăm chăm tay đứa bé mà lắc lắc.

“Nhìn nó ngủ thấy cũng không tệ lắm!” Tổng Tư Dật biểu tình nhàn nhạt nhưng miệng hơi nhếch lên.

“Nhìn mặt lúc ngủ đáng yêu ghê!” cô lấy tay chọc chọc mặt nó.

“Lúc thức khóc thấy mà ghét!”

“Sao này lớn lên chắc rất đáng yêu! Nhìn nó vậy mà muốn sinh một đứa!”

“An Thuận Thuận bà mới 15 tuổi, chưa tới tuổi thích hợp sinh con!”

“Thích hợp hay không liên quan gì ông?”

“À, tui chỉ muốn nói bà mà sinh chắc chắn sẽ bị ba mẹ An đánh chết!”

“Tui chỉ nói thôi chứ có làm thiệt đâu!”

“Theo lý thuyết chưa đủ 18 tuổi nếu sinh con vừa có hại cho cơ thể vừa có hại cho đứa bé!”

Đầu Thuận Thuận chảy xuống vạch đen, cô đâu có cần giáo dục sinh học: “Ông biến thái vừa thôi!”

“Tui đang nói cho bà biết! Và lại đừng có mà bày đặt tin người khác, bà coi chừng bị người ta lừa bán!”

“Biết! Ông làm như tui ngu lắm không bằng!”

“Bà thì thông minh cái nỗi gì?”

“Ông không cần nói nhiều! Phiền!”

“OK!”

Hai người yên lặng một hồi cũng ngủ quên. May mắn là đứa bé nửa đêm không có đột nhiên tỉnh lại khóc la! Nhìn một giường ba người giống như một nhà rất hạnh phúc cảm giác rất ấm áp.

Cuối cùng thì đứa bé cũng được trả về trong lòng họ có chút tiếc nuối, nhưng chỉ có một chút thôi! Ngoài ra họ muốn đuổi nhóc con đó đi còn không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hiểu rõ

Tổng Tư Dật trở về nhà tiếp tục đi học, mọi chuyện cứ êm ả trôi qua cho đến khi anh và Thuận Thuận đều lên lớp 9.

Tổng Tư Dật ở trường học trên tỉnh mặc dù không phải là giỏi nhất nhưng luận về nhan sắc, về tính cách không thêm để ý ai chỉ chăm chăm làm việc của mình.

Đối với con gái trong trường, Tổng Tư Dật chính là mẫu người lí tưởng kiểu soái ca lạnh lùng, so với Nguyễn Bảo Nam đẹp trai vui tính, lại thân thiện cộng thêm học còn tập cũng không hề thua anh mà nói là dễ bắt chuyện hơn. Ở trường họ là một cặp bài trùng, tuy nhiên theo nhiều lời đồn thì họ có thể là một đôi đam mỹ lắm đấy chứ con gái tức đến phát khóc.

Một ngày nắng đẹp nào đó có một cô gái xinh đẹp chứng tỏ bản thân can đảm đi tỏ tình với Bảo Nam. Cuối cùng, nữ cả trường mới biết được Bảo Nam đẹp trai đã có bạn gái mà năm nay cô ấy còn chuyển đến để bọn họ thuận lợi bên nhau.

Chuyển sang anh Tổng đẹp trai nhà chúng ta cuối cùng cũng không còn bị Từ Ny quấy nhiễu, cũng không còn bị nói là một đôi với tên Bảo Nam. Mà anh còn quyết định bắt An Thuần Thuần về bên cạnh, anh chỉ có thể hi sinh một năm này sau khi mang Thuần Thuần về rồi giải quyết mấy chuyện sau này.

Đầu năm học mới Thuần Thuần cảm thấy mọi thứ thật thoải mái, vào lớp được xếp chung với Du An Kỳ, Trình Hiểu Ly, Vương Tiểu Vy, cùng Trần Tuấn Anh. Nhưng mà còn xuất hiện thêm Tổng Tư Dật, Trần Hạo và tên Nguyễn Vương Quân.

Chuyển trường cùng Tổng Tư Dật có Vương Gia Nghị và Đỗ Hạo Thiên là hai người bạn của anh.

An Thuần Thuần ngồi cùng bàn nhì tổ 2 với Vương Tiểu Vy, bàn trên là Nguyễn Vương Quân và Trần Tuấn Anh, bàn dưới là Trình Hiểu Ly và Du An Kỳ, đối diện với Thuần Thuần là Tổng Tư Dật cùng bàn với Trần Hạo, còn Vương Gia Nghị và Đỗ Hạo Thiên thì ngồi ngay bàn trên họ.

Nguyễn Vương Quân ngồi bên cạnh của Trần Tuấn Anh tỏ ra bức bối.

(Lâm My My: Một tập đoàn gắn kết với nhau, những học sinh khác trong lớp chỉ là vai quần chúng thôi đừng quan tâm.)

Ngày đầu tiên chính thức đi học của Thuần Thuần chính là một đến nỗi gục đầu lên bàn, mắt chính là dán trên người Tổng Tư Dật. Tại sao mắt cô lại như vậy ư? Đơn giản là từ cấp một đây cũng là vị trí cũ của hai người, nhìn anh cũng là một thói quen không bỏ được của cô. Nhưng mà mấy năm nay, trừ nhìn mấy đứa bạn thân của mình thì lần này lại nhìn Tổng Tư Dật.

Vương Tiểu Vy neho mắt lại, ghét bỏ nhìn Thuần Thuần: “Thích thì lết xác qua kia ngồi với người ta! Biến cho rảnh mắt tao!”

“Mày đừng có xàm!” Thuần Thuần liếc cô một cái.

“Học gì mà một muốn chết! Chiều còn học hai tiết toán rồi thêm hai tiết thể dục nữa chứ?” Tiểu Vy than thở.

“Ủm! Đầu tiên là tra tấn tinh thần bằng ha tiết toán sau đó tra tấn thể xác bằng hai tiết thể dục!” Thuần Thuần lẩm bẩm.

“Ăn cho nhiều vào rồi than thở vận động không nổi!” Tổng Tư Dật tiếp tục trêu chọc Thuần Thuần.

“Ông biến đi cho rảnh mắt!” cô liếc xéo anh.

“Mày mới biến đó!” Tiểu Vy mắng cô rồi quay sang nịnh nọt Tư Dật: “Tư Dật à, đừng để ý đến con điên đó! Nó lâu lâu lại lên con vậy đó!”

“Mày là cái thứ mê trai!” tức muốn trào máu.

Trong khi anh thì nhếch mép cười, Tiểu Vy hung hăng trừng cô.

“Thuần Thuần mày làm gì mà nhìn Tư Dật với ánh mắt ‘háo sắc’ đó vậy hả?” Hiểu Ly từ phía sau vỗ lưng cười vô cùng quỷ dị nhìn cô.

“Đúng đó!” An Kỳ nháy mắt với cô.

An Thuần Thuần: “...” cô còn gì để nói, đây là đám bạn của cô a~

Được rồi bạn thân của cô là vậy! Vật hợp theo loài người phân theo loại chính là câu nói chính xác cho Thuần Thuần.

“Tại sao tụi bây lại đối xử với tao như vậy?” cô ôm ngực giả vờ đau lòng “Tồn Thương!”

Du An Kỳ lắc đầu nhìn cô: “Mày không cần giả vờ!”

Tiểu Vy bữu môi lấy cái gương ra soi không thèm để ý đến cô.

Còn thì Hiểu Ly vỗ vai cô: “Mày mà tồn thương thì tụi tao cũng tồn thọ!” sau đó cô ấy cũng quay về chỗ.

Hiện tại An Thuần Thuần có thể cảm nhận sâu sắc tình trạng bị ‘bơ’ tập thể là gì?! Vì cái gì mà đám bạn thân của cô lại có thể vì Tổng Tư Dật mà ‘bơ’ cô.

Vì cái gì? Tất nhiên là do anh sinh ra có gương mặt ngạo hiên đẹp trai lại ít nói, mẫu con trai lí tưởng hầu như đã tuyệt chủng!

An Thuần Thuần hung hăng liếc nhìn Tổng Tư Dật. Tại sao không ai nhận ra tên này đang ngụy tạo bản thân, giả vờ, giả vịt. Không đúng! Là giống như cô về ngoài vô hại nhưng bên trong vô cùng độc hại.

Đối với cái ánh mắt tràn đầy lửa giận của cô, anh không thèm để tâm. Muốn nhìn thì cứ việc, anh hiểu cô rất rõ thứ cô không nhìn tức là cô không để ý, cô có thể vô tâm, vô tư mặc kệ nhưng thứ cô đã nhìn thì chắc chắn cô đã để tâm.

Mặc kệ là gì, chỉ cần cô để tâm đến anh tiếp tục vô tư, vô tâm đối với ruồi nhặng xung quanh là được!

Trong mắt của mọi người xung quanh đều nghĩ Thuần Thuần thật sự để ý đến Tư Dật.

An Kỳ ra liếc mắt ra hiệu với Hiểu Ly và Tiểu Vy, bọn họ nhìn nhau rồi gật đầu một cái, sau đó liếc mắt nhìn Thuần Thuần đang ‘đắm đuối’ ngắm nhìn Tổng Tư Dật. Bọn họ chắc chắn phải lỗi con nhỏ An Thuần Thuần này đi giáo huấn một trận.

Thấm thoát một tuần bình yên cũng trôi qua, ngày chủ nhật cuối tuần lần này Thuần Thuần không thể nằm ngủ nướng được nữa vì bọn Tiểu Vy lôi kéo nhau đến nhà cô ‘tâm sự’.

Từ sau khi Tổng Tư Dật chuyển trường về đây, thì cô phải sống trong nỗi khổ bị áp bức. Thật ra cô cũng có làm gì đâu, việc nhà phần lớn là do anh làm, nhưng mà toàn bộ tiền cũng đều do anh nắm giữ.

An Thuần Thuần muốn mua gì cũng phải được sự cho phép của anh, hoặc là cô cứ mua thoải mái tiền do anh chi nhưng mà thế nào cô cũng bị ‘cắt lương’ nếu dám sử dụng quá nhiều.

Cuộc đời cô giờ đang nằm trên tay của Tổng Tư Dật. À không, phải nói là tài sản của cô đang nằm trên tay anh.

Bỏ qua việc đó, hôm nay nhóm của Tiểu Vy quyết định đem Thuần Thuần ra ‘thí nghiệm’. Thật ra là cũng muốn tốt cho cô.

Vương Tiểu Vy lắc lắc cái điện thoại trên tay nở nụ cười dụ dỗ An Thuần Thuần: “Thuần Thuần à~ chúng ta chơi trác nghiệm đi!”

Cô nghi ngờ nhìn về mặt dụ dỗ của Tiểu Vy và gương mặt tươi cười như hoa của An Kỳ và Hiểu Ly, chắc chắn là có âm mưu: “Tụi bây có âm mưu gì à?”

“Có thì mày dám không nghe lời sao?” An Kỳ nở nụ cười quái dị làm mọi người lạnh sống lưng.

“Được, tao thua! Tụi bây định làm gì thì làm đi!” Thuần Thuần nào dám cãi lời Du An Kỳ nhìn cô ấy hiền lành vậy thôi chứ thử không nghe lời cô ấy thử coi... kinh khủng lắm!

“Mà Tổng Tư Dật đâu? Không phải hai người chung nhà sao?” Hiểu Ly nhìn xung quanh.

“Đi qua nhà Tuấn Anh rồi! Chắc tới tối mới về, tụi bây cứ việc muốn làm gì thì làm đi!” Thuần Thuần bắt đầu ngồi ôm gối trên sofa.

Du An Kỳ, Trình Hiểu Ly và Vương Tiểu Vy mỉm cười nhìn nhau. Quá tốt bọn họ có thể đem nhóc ngu này khai sáng.

Cái ghế lớn nhất trong bộ sofa bị Thuần Thuần và Tiểu Vy chiếm đóng, hai cái ghế đi kèm hai bên là An Kỳ cùng với Hiểu Ly ngồi. Trò chơi của bọn họ chính thức bắt đầu.

Du An Kỳ cầm cái điện thoại OPPO 5inch mới mua mở ra một trang web, bắt đầu hỏi: “Có ba loại bánh: một là bánh sô cô la, hai là bánh hương trái cây, ba là bánh bông lan. Bạn sẽ mang loại bánh nào ăn cùng với ai? Lưu ý là bạn phải chọn người khác giới!” An Kỳ đọc xong thì ngẩng lên nhìn ba người còn lại.

“Thuần Thuần, mày trước đi!”

“Ừm, ‘sô cô la’ chia cho Tổng Tư Dật, ‘trái cây’ chia cho Bảo Nam, ‘bông lan’ chia cho Tuấn Anh!” Thuần Thuần ngẫm nghĩ rồi nói.

Hiểu Ly thì phản kích chia: “Tao thì chia, ‘sô cô la’ chia cho anh đẹp trai, ‘trái cây’ chia cho Tuấn Anh, ‘bông lan’ chia cho anh lớp trên!”

“Tao thì, ‘sô cô la’ chia cho tao tại tao không có muốn chia cho ai ăn, ‘trái cây’ chia cho Bảo Nam, ‘bông lan’ chia cho Tuấn Anh! Còn mày đó An Kỳ!” Tiểu Vy quay qua nhìn người đang cầm điện thoại nhắc nhở.

An Kỳ gật đầu: “Ừm, ‘Sô cô la’ chia cho Diệp An Phong, ‘trái cây’ chia cho Tuấn Anh, ‘bông lan’ chia cho Tổng Tư Dật!”

“Rồi đọc kết quả đi!”

“Ừm, ‘sô cô la’ là chia cho người bạn yêu, ‘trái cây’ chia cho một người bạn, ‘bông lan’ chia cho người bạn cảm thấy chu đáo và cẩn thận!”

An Kỳ đọc xong thì mọi người nhìn chằm chằm Thuần Thuần.

“Làm gì nhìn tao?”

Hiểu Ly liếc xéo cô: “Mày đừng có giả ngu!”

“Đúng đó An Thuần Thuần mày đừng có giả bộ!” Tiểu Vy lên tiếng.

“Mày biết rồi!” An Kỳ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Thuần Thuần.

“Ừkml!” Thuần Thuần gật đầu, cô không trốn tránh ánh mắt như laze quét qua của Du An Kỳ.

“Mày yêu Tổng Tư Dật?” cả Hiểu Ly và Tiểu Vy ngạc nhiên nhìn Thuần Thuần.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bối tình yêu

Được rồi, vấn đề của An Thuần Thuần chính là đã biết bản thân yêu Tổng Tư Dật nhưng mà lại không biết phải làm sao. Người bình thường chỉ gặp nhau mới có một lần mà đã bị ‘sét đánh’, ‘nhất kiến chung tình’* mà cô thì từ lúc gặp Tổng Tư Dật đến giờ đã gần 9 năm.

(nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu hoặc là yêu từ cái nhìn đầu tiên.)

Rốt cuộc 9 năm thì An Thuần Thuần và Tổng Tư Dật có xảy ra chuyện gì không? Câu trả lời là không. Không trở thành bạn thân khác giới như Tuấn Anh đối với cô, hay là Từ Ny đối với anh. Không phải là anh em họ hàng hay anh em hàng xóm. Cũng chẳng phải là kẻ thù truyền kiếp, chỉ như oan gia đầu khẩu hay là người chung nhà thôi!

Chỉ có thể dùng từ ‘không xác định’ để đặt tên cho mối quan hệ này.

“An Thuần Thuần, tao hiện tại đã tin An Kỳ nói đúng! ‘IQ’* của mày tỉ lệ nghịch với ‘EQ’* chính xác 100%!” Hiểu Ly gật đầu cảm thán.

(IQ: chỉ số thông minh; EQ: chỉ số tình cảm.)

“Mày nói sai rồi! ‘EQ’ của nó thua cả con bò!” Tiểu Vy không thêm đề ý đến gương mặt đang đen dần của Thuần Thuần mà phán.

An Thuần Thuần: “...” tui nó là bạn cô sao?!?

Du An Kỳ đang ngồi trầm ngâm một bên bỗng hét lên: “Đúng rồi!”

“Nó điên à?” Tiểu Vy nhìn Thuần Thuần và Hiểu Ly.

“Ai biết?” Hiểu Ly lắc đầu.

“Mày bị gì vậy An Kỳ?!” Thuần Thuần hỏi cô.

An Kỳ nắm lấy tay của cô lắc lắc phản kích: “Tao nghĩ ra cách cho mày rồi!”

“Hả?!”

“Cách gì nói mau đi!” Hiểu Ly và Tiểu Vy đồng thanh.

Du An Kỳ nở nụ cười tinh quái nhìn Thuần Thuần: “Bối tình yêu!”

“Được!” Tiểu Vy mỉm cười.

“Làm thôi!” Hiểu Ly rút cái điện thoại SAMSUNG 4inch yêu dấu của cô ra tìm kiếm.

15 phút sau... tình trạng hơi rối.

“Nè! An, Thuần, Thuần đếm số chữ từng tiếng ra hả?” Hiểu Ly nhú nhú mày.

“Ừk, là 2, 5, 5! Còn Tổng Tư, Dật là 4, 2, 3!”

“Rồi sao nữa?”

“Mày xen tên lồng vô đi!” An Kỳ chỉ dẫn tận tình.

“Xen sao nè!” Tiểu Vy cũng rối rắm.

“An, Tổng Thuận, Tư, Thuận, Dật! Là thành 2, 4, 5, 2, 5, 3!”

“Rồi, tao viết rồi nè sao nữa? An Kỳ!”

“Đề cộng lại hai số cạnh nhau lấy số cuối! Đề coi, $2+4=8$, $4+5=9$,...”

“Là được một dãy số mới! 8, 9, 7, 7, 8!”

“Rồi cộng tiếp đi!”

“Là 7, 6, 4, 5!”

“Tiếp theo là: 3, 0, 9!”

“Cuối cùng là 3, 9!”

“Chỉ có 39 phần trăm thôi sao? Làm ngược lại lồng chữ Tổng trước đi!”

“Ừk!”

...

“Cuối cùng là 75 phần trăm!”

“Cách này chỉ ra Thuận Thuận đối với Tổng Tư Dật là 35 phần trăm tình cảm, còn Tư Dật đối với Thuận Thuận là 75 phần trăm!” An Kỳ giải thích.

“Bói của mày với Diệp An Phong cũng chỉ có 7 với 15 phần trăm kia!” Hiểu Ly đưa mảnh giấy chỉ chữ số cho An Kỳ.

“Đổi cách khác!” Tiểu Vy lấy điện thoại ra tra.

“Xem cung hoàng đạo đi!” Hiểu Ly cho ý kiến.

“Thuận Thuận mày sinh ngày nào?”

“8 tháng 11!”

“Còn Tổng Tư Dật?”

“Đề coi, là 30 tháng 10!”

“Hai người cùng cung Thiên Yết à?”

“Ừk!”

“Có rồi!” Tiểu Vy cười tươi bắt đầu đọc: “Thần Nông và Thần Nông: Cùng là Thần Nông, hai bạn có tính cách rất giống nhau, thích sở hữu và hay ghen nên cả hai bạn đều cảm thấy không hoàn toàn tin tưởng vào nửa kia.

Mặc dù nhạy cảm nhưng cả hai đều luôn giấu đi cảm xúc sâu kín của mình và cảm thấy khó để chia sẻ với người còn lại.

Do đó, mặc dù tính cách rất giống nhau nhưng các bạn lại cảm thấy không thể hiểu nhau.

Mối quan hệ sẽ thường xuyên rơi vào tình trạng căng thẳng, hãy cởi mở một chút với nửa kia của mình nếu các bạn muốn duy trì mối quan hệ này.”

“Các bạn đặc biệt hợp nhau và ăn ý trong chuyện chăn gối bởi cả hai đều rất nồng nhiệt và có nhu cầu cao.” Tiểu Vy ho khan khi đọc đến dòng cuối cùng.

“Rất ăn ý đó!” Hiểu Ly nháy mắt ra hiệu với Thuận Thuận.

“Đầu óc tui bây thật đen tối!” cô bực mình lăm bằm.

Du An Kỳ hỏi: “Còn nữa không?”

“Còn! Đề tao kiểm!” Tiểu Vy lục tìm tiếp tục.

“Bói tình yêu cung Thần nông và Thần nông: Trong tình yêu của Thần Nông và Thần Nông, hai bạn là một trong những cặp gọi tình nhất đó, bộ đôi Thần Nông này ngày ngày hòa trộn trong chiều sâu của cảm xúc, thật là ngưỡng mộ!

Cả hai được ưu đãi của mẹ thiên nhiên với trực giác nhạy bén, họ cảm nhận nhu cầu của nhau mà không cần nói, giao tiếp bằng một ngôn ngữ cá nhân thân thiết và sâu sắc.

Sự nguy hiểm duy nhất mà họ phải cảnh giác là sự chiếm hữu của họ, có thể làm rạn vỡ niềm hạnh phúc.

Khi sự ghen tuông trở dậy, các bạn có thể theo dõi nhau, nghi ngờ nhau và dằn vặt nhau, thật đau đớn. Nếu hai chòm sao thần nông này được ở trên một hòn đảo hoang vắng, không có ai, thì thực sự đó là thiên đường cho hai bạn.

Hai bạn Thần Nông là cặp đôi hoàn hảo nhất trong 12 cung hoàng đạo đầy. Rất hiểu nhau và chăm sóc cho nhau, tràn trề năng lượng và tham vọng, tài năng và sự cầu tiến. Đặc biệt rất yêu thương và tất cả vì gia đình. Hoàn hảo. Điểm duy nhất các bạn cần thay đổi chính là sự ghen tuông và chiếm hữu lẫn nhau nhé!”

“Kiểu này nghĩa là kết hợp có thể trở nên vô cùng tốt hoặc vô cùng xấu!” An Kỳ nghe xong thì phân tích ngay vấn đề.

“Đề tao kiểm cho!” Hiểu Ly kéo tay áo lên bắt đầu tìm kiếm: “Có rồi! ‘Bọ cạp là thanh mai trúc mã với sao nào?’ coi nha!”

“Ừm, mày đọc đi!”

“Bò Cạp – Bò Cạp

Điểm số: 80/100 – Cần có ‘lượt’ yêu bên 50%

Hai ‘con bò cạp’ gặp nhau lần đầu là đã có lực hút vô hình nào đó kéo họ lại với nhau. Họ bảo vệ và không bao giờ muốn đối phương đau lòng.

Đồng điệu trong sở thích, cá tính hay cả thói quen giúp cho hai Bò Cạp ‘đã yêu nay lại yêu hơn’.

Tuy nhiên, cơ bản giữa họ vẫn hay nảy sinh ra những bất đồng khi cả hai đều bướng bỉnh và quá mạnh mẽ. Đồng thời, mức độ ghen tuông của Bò Cạp cũng không phải ‘dạng vừa’.

Dù là như thế nhưng hai Bò Cạp kết hợp nếu có thể đặt ra những quy luật ‘ngầm’ trong mối quan hệ để tránh là tổn thương hay xích mích giữa đôi bên, và việc thẳng thắn giữa hai người thì tình cảm của họ sẽ tiến triển theo chiều hướng tốt.”

“Nhưng mà đối với nam Thần nông thì loại con gái mà họ thích là nữ Song Ngư mềm mại yếu đuối hoặc là nữ Cự Giải mích ướt đáng yêu lại dịu dàng!”

...

Sau cả ngày tra tra cứu cứu, kết luận chỉ có thể là:

“Thuần Thuần mày tự cầu phúc đi!” Tiểu Vy bỏ lại một câu rồi lẩn ra sô pha.

“Mệt! Mày thấy sao thì làm vậy đi!” Hiểu Vy mệt mỏi gục đầu vào vai An Kỳ.

“Tao cũng không giúp được mày! Tự mày nghĩ cách đi!” An Kỳ nhún vai xem như không liên quan đến mình.

“Thuần Thuần, nhớ ‘sắc đẹp thay đổi còn đẳng cấp mới là mãi mãi’! Mày là con điên nhất Việt Nam nên chắc chắn mày rất có đẳng cấp!”

“Đẹp thì sao chứ? Mày là An Thuần Thuần hung dữ, bạo lực, tử khí, thần kinh không con nỏ nào bằng mày đâu!”

“Đúng Tổng Tư Dật không chọn mày là nó ngu!”

“Mày nghe câu: ‘Em nai vàng ngơ ngác, quật chết bác thợ săn’ chưa? Mày chính là ‘con nai’ đó!”

An Thuần Thuần: “...” Tụi nó đang an ủi cô sao?

“Thuần Thuần đối với tình địch hãy vận dụng câu ‘Vĩ tương lai con em chúng ta. Đánh chết cha con em chúng nó!’!”

Và rốt cuộc chỉ có thể tự mình cô lập kế hoạch chinh phục Tổng Tư Dật.

An Thuần Thuần cô quyết định sẽ đi tỏ tình với Tổng Tư Dật.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Lên kế hoạch

An Thuận Thuận tiến hết cái đám bạn tạm nham kia về thì cũng lên phòng bế quan tu luyện. Thời đại công nghệ thông tin phát triển thì không cần phải lết ra đường đi mua sách báo hay mấy quyển ‘bí kiếp’ để đi tỏ tình.

Tình thần cô đang hăng hái tìm phương pháp ‘cưa’ Tổng Tư Dật sau một hồi lết các diễn đàn thì cô chỉ đành ngậm ngùi nghiên cứu cách ‘tán trai’ trên mạng. Trang đầu tiên cô vào chính là ‘Bí quyết “cưa đổ” đàn ông cung Thần Nông’.

Ủm, về phần tựa đề khá thu hút, nội dung thì...

“Bạn là một cô gái dịu dàng và lãng mạn, bạn mong muốn có một cuộc tình phủ đầy hoa hồng và các điệu nhạc du dương vậy thì đừng tiến đến với một anh chàng Thần Nông.”

Gật gật đầu, cô chính là mẫu con gái nhìn có vẻ dịu dàng nhưng thật chất không hề có tí dịu dàng cùng tế bào lãng mạn nào!

“Hãy luôn tỏ ra ôn hòa!”

Thuần Thuận chống cằm suy nghĩ, cô và Tổng Tư Dật quen biết nhau hơn 9 năm rồi, không chỉ là biết mặt mà còn chai như cái mặt đường luôn rồi! Từ sở trường cho đến sở đoản, từ điều tự hào nhất cho đến ngu xuẩn mất mặt nhất mà chưa ai thấy thì anh cũng thấy rồi. Ôn hòa đối với Tổng Tư Dật là điều cô khó mà thực hiện. Cái này không khả thi! Bỏ qua!

“Phục tùng chàng!”

Điều này càng không thể xảy ra! Cô xưa nay không thể nào phục tùng bất kì ai kể cả ba mẹ.

An Thuận Thuận tiến vào trang thứ hai: “Những khoảnh khắc phải đẹp dễ dàng ‘đốn gục’ trái tim phải mạnh”. Ủm, tựa đề nghe rất thú vị.

“Một trong những khoảnh khắc khiến bất cứ chàng trai nào cũng ‘tan chảy’ đó là khi bạn nhẹ nhàng ôm chàng từ phía sau và áp mặt vào lưng chàng.”

Thuần Thuận rung mình nhớ lại lần trước đi ra ngoài Tổng Tư Dật đi trước cô theo sau, đột nhiên anh dừng lại làm nguyên cái bản mặt của cô đập thẳng vào lưng của anh. Cái mũi cô muốn gãy luôn, đầu gần chết mà anh còn liếc cô một cái như muốn bầm cô ra.

“Chàng trai nào cũng thừa nhận khoảnh khắc ngắm nhìn nửa kia bước ra từ nhà tắm với chiếc khăn tắm quấn quanh người, mái tóc ướt vấn cao trên đầu quyến rũ hơn cả lúc phụ nữ trang điểm cầu kì, ăn mặc thời trang. Với họ, đó là khoảnh khắc giản dị nhưng vô cùng sexy của phải đẹp.”

An Thuận Thuận tự nhận bản thân có chút biến thái, yêu thích đọc ngôn tình, H cô cũng đã đọc qua nhưng mà muốn cô quần khăn tắm lết ra khỏi phòng tắm thì đem cô đi nhún nước còn hơn trừ phi... cái đó... *xấu hổ ing~* ... cô và Tổng Tư Dật kết hôn thì mới được.

“Thật lạ kì khi phải mạnh cho rằng khoảnh khắc được nửa kia hào hứng cổ vũ họ chơi môn thể thao yêu thích dễ dàng ‘đốn gục’ trái tim tất cả cánh mày râu.”

Cô nhớ trước đây toàn là cô cổ vũ cho Tuấn Anh thôi, mỗi lần vậy cô còn có cảm giác không khí xung quanh rớt xuống vài độ nữa.

“Không phải lúc nào mít ướt cũng ghi điểm trong mắt phải mạnh, song khoảnh khắc nhìn nửa kia vừa xem phim vừa sụt sùi lại làm trái tim các chàng trai chao đảo.”

Thoải mái, có hôm cô ngồi Hàn nữ chính bị ngược tâm quá đáng thương cô ngồi xem mà cũng đỏ mắt. Tổng Tư Dật ngồi ngay bên cạnh nói một câu làm nước mắt cô đóng van luôn “Khóc xong nhớ đi rửa tay và mặt cho sạch nước mũi rất dễ lây bệnh!” còn bày ra bộ mặt vô cùng ghét bỏ nhìn cô.

“Đốn gục trái tim đàn ông thông qua con đường dạ dày dễ dàng hơn bao giờ hết. Chính vì vậy, khoảnh khắc phải nữ tận tay chuẩn bị một món ăn ưa thích, trang trí với hình trái tim dễ thương luôn khiến phải mạnh nghiêng ngả.”

Cô cắn móng tay nhớ lại lần trước hưng phấn chế biến món mới gì đó, bánh ngọt gì đó nhìn rất đẹp ăn cũng rất ngon nhưng mà ăn xong hại cô và Tổng Tư Dật bị ‘Tàu Tháo rượt’ ồm WC cả ngày.

“Hình ảnh con gái diện một chiếc sơ mi trắng trùm qua hông có sức ‘thieu đốt’ mạnh mẽ trái tim và sự ham muốn của phải mạnh.”

No! No! No! Cô xem mấy bộ phim nữ chính mặc cái kiểu này rồi, trong khi cô đang hưng phấn xem phim thì anh cũng nhận xem nói gì mà ăn mặc mát mẻ quá.

Mấy trang khác cô cũng tìm muốn nát hết các diễn đàn nhưng mà vẫn không thể ưng ý. Có mấy cái chỉ cách nhưng là sử dụng SMS hoặc Facebook, Zalo. Đẹp luôn đi! Cô cả tháng trời mới lên Facebook một lần với cả Tổng Tư Dật có tạo Nick cũng thường chỉ lấy Nick của cô lên thôi! Hoàn Toàn không khả thi! Còn nhấn tin cái kiểu như chỉ dẫn cô có cảm giác anh sẽ ‘ói chết’ kể cả cô còn thấy mắc ối. Bỏ qua! Bỏ qua!

Đọc xong An Thuận Thuận có cảm giác bị lừa gạt, được rồi cô tốn thời gian hơn 45 phút đồng hồ quý giá để đọc và nghiên cứu cái thứ này! Đọc tới dòng cuối cùng cộng thêm câu “Chúc bạn may mắn!” khiến cô nhớ tới mấy vụ thẻ cào trúng thưởng để là “Chúc bạn may mắn lần sau!”. Làm cho ý chí chiến đấu của cô tuột dốc nhanh chóng.

Trong khi Thuần Thuần nhà ta cố gắng tra mấy cái trang web tốn thời gian và tế bào não của cô, còn hao hụt thời gian cần quét tiểu thuyết của cô nữa!

Còn anh Tổng đẹp trai hiện tại mặt so với Bao Công còn muốn đen hơn.

Trần Tuấn Anh ngồi một bên liếc nhìn vẻ mặt càng ngày càng đen của Tổng Tư Dật mà cố nhịn cười, bên cạnh là Trần Hạo cùng với Đỗ Hạo Thiên và Vương Gia Nghị đang ngồi bàn bạc vô cùng ‘xôm tụ’ còn Tổng Tư Dật vẻ mặt ức chế cắm đầu vào điện thoại.

Mà có ai hay trên màn hình điện thoại là mấy trang web tương tự cái An Thuần Thuần đã xem.

Cái gì mà “Cách cura đồ bạn gái mới quen”, “Tuyệt chiêu làm tan chảy trái tim mọi cô gái”, “Tán nàng qua SMS”... vân vân, mây mây...

Tổng Tư Dật hiện tại có một ý nghĩ là thả virus phá hết mấy cái trang này, anh tốn biết bao tâm tư cùng công sức ‘nuôi’ ra một An Thuần Thuần mà có thể dễ dàng để kẻ khác cướp đi sao?!

Anh cố ý ‘chấn thả’ muốn cho cô tự do, có không gian riêng mà giờ nếu anh không thể hiện bản thân thì có ngày cô cũng bị tên chết tiệt nào đó bắt mất.

“Tư Dật mặt ông nhăn nhúm như bị táo bón là sao vậy?” Tuấn Anh nhìn cười chọc tới anh.

“Trần Tuấn Anh, ông tốt nhất đừng có chọc tới tui!” anh hiện tại đang phát bực, vô cùng phát bực luôn!

“OK!” Tuấn Anh nhún vai coi như không thêm đề ý.

“Way! Way! Way! Dật, ông nghĩ yêu từ cái nhìn đầu tiên là như thế nào?” Trần Hạo lăn hai vòng trên giường từ chỗ của bọn Gia Nghị và Hạo Thiên sang bên cạnh Tổng Tư Dật vẻ mặt như con cún con hỏi anh.

Tổng Tư Dật quay qua lạnh nhạt nhìn vẻ mặt mong đợi của Trần Hạo mà từ tốn nói: “Ở tuổi dậy thì khi cơ thể bắt đầu có những thay đổi về tâm sinh lý, con người bắt đầu ‘biết yêu’. Khoa học về tâm sinh lý người cho biết: “Yêu là hiện tượng xảy ra khi cơ thể người bắt đầu có khả năng phát sinh hormone oxytoxine, gây kích ứng hưng phấn lên các khu vực thần kinh niềm vui, hạnh phúc và sự thỏa mãn“. “

“Theo đó, tùy theo sự phát triển của các cá thể, chỉ đến khi cơ thể có thể sinh ra lượng oxytoxine vừa đủ là thời điểm con người bắt đầu yêu. Chính vì lẽ đó, quy định tuổi để một người “có quyền” yêu vốn dĩ là phản khoa học. Tùy theo sự phát triển nhanh chậm của sinh học mà một cá nhân sẽ yêu vào thời điểm nào đó trong đời.”

“Ở một số cá nhân, hiện tượng sinh học này bắt đầu sớm từ khoảng 10 đến 15 tuổi, dẫn đến hiện trạng yêu sớm. Có một số trường hợp khác, hiện tượng sản sinh oxytoxine đến trễ, có khi đến hơn 20 tuổi.”

“Chính vì những lý giải khoa học kể trên, tình yêu ở tuổi teen là hiện tượng tâm sinh lý thuận theo tự nhiên. Có thể nhận thấy rằng, việc người lớn thường ngăn cản hoặc cấm đoán con, em mình không được sống đúng sự phát triển tâm lý là đi ngược với tự nhiên, dễ dẫn đến những hành động chống đối, hoặc bộc phát khó kiểm soát hơn.”

Tổng Tư Dật thao thao bất tuyệt, trong khi bốn người còn lại tròn mắt nghe anh nói: “Có thể ông đã nhìn thấy một người khiến ông có thể tiết ra hormone oxytoxine nên xảy ra hiện tượng yêu từ cái nhìn đầu tiên hoặc cũng chỉ là cảm giác ‘cảm nắng’ vài ngày kết thúc!”

Lúc này bốn người trong phòng đang trong trạng thái đông cứng do bất ngờ, mồm há hốc, mắt tròn tròn. Được rồi, cái tên này có cần nói cái kiểu văn vẻ đó không chứ?!

“Tổng Tư Dật vậy ngoài An Thuần Thuần ra, ông có cảm giác như vậy với ai chưa?” Trần Hạo vô thức hỏi.

“Có rất nhiều khái niệm tình yêu của nhân loại nhưng mà đối với An Thuần Thuần thì chỉ có một giống như đại dương vô tận như dịu dàng nhưng lại tàn khốc mang đến sự sống nhưng cũng có thể phá hủy tất cả. Trừ cô ấy ra không có ai thay thế được!” Tổng Tư Dật thả hồn theo cái điện thoại: “Đơn giản là yêu! Không có lý do!”

Bốn người trong phòng đang rơi vào trạng thái ‘chết lâm sàng’, tên sến nhưm con hến này chính là Tổng Tư Dật vô tâm không gán con gái đây sao?! Là cái tên mặt lạnh suốt ngày chỉ biết học, đọc sách, điện thoại là tên vô cảm có vấn đề tâm sinh lý mà dám con gái vẫn thường đồn đại đây sao?!

Trần Hạo cảm thán: Tình yêu giống như bệnh tâm thần. Người đang yêu nhìn thấy, nghe thấy những điều mà người bình thường không nghe thấy. Họ cười, khóc, giận, thương, buồn, vui... vô cớ mà vẫn cho rằng mình rất tỉnh táo.

Vương Gia Nghị: Bất thường! Quá bất thường! An Thuần Thuần lại có thể khiến diêm la mặt lạnh mặt đầy dịu dàng mà hoa khôi cũng không làm được! Bái Phục!

Đỗ Hạo Thiên: Từ ngày bản thân kêu Tổng Tư Dật một tiếng ‘tam ca’ đến nay đây là lần đầu tiên nhìn thấy hành vi bất bình thường của vị này!

Tuấn Anh chả biểu hiện gì! Anh vốn hiểu và có sức đề kháng từ việc đeo bám bên cạnh Thuần Thuần từ lâu rồi!

“Tổng đại gia, vậy khi nào thì định tỏ tình!” Tuấn Anh khoanh tay trước ngực đứng nhìn anh.

“Chuẩn bị đi, sinh nhật cô ấy liền tỏ tình!” Tổng Tư Dật nói nhẹ nhàng giống như việc không liên quan đến anh.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Từ chối

Đầu mùa đông ở Việt Nam cũng không mấy là lạnh với cái không khí ở miền nam lại chẳng có lạnh đến chết trâu chết bò nhưng cũng đủ để mọi người trùm mền nằm cả ngày. Thời điểm gần đến tháng 11 là lúc khí trời se lạnh thực chất là mát mẻ như đang ở thành phố Đà Lạt, sắp xảy ra sự kiện quan trọng trong cuộc đời của hai người nào đó!

Vào hôm nay ngày 30 tháng 10, An Thuận Thuận mang tâm trạng rối thành một nùi ngẩn người nằm úp sấp áp mặt lên bàn học suy tư. Người nào đó không biết rằng gương mặt của bản thân đã bị méo mó khó nhìn.

Giờ ra chơi Tổng Tư Dật cùng Trần Hạo và mấy người khác ra ngoài, còn lại Thuận Thuận, Hiểu Ly, Tiểu Vy còn Du An Kỳ đã bị Diệp An Phong bắt đi mất rồi.

Vương Tiểu Vy cầm điện thoại lướt web đọc tiểu thuyết bên cạnh vở vai cô: “Thuận Thuận, mày đang trưng tư ai sao?”

“Sao mày hỏi vậy?”

“Tổng Tư Dật sáng sớm nhìn thấy mặt mày một đống vậy cũng đen thui luôn!” Đừng nói Tiểu Vy cô nói quá, đó là sự thật.

“Ông ngày nào chả vậy!”

“Nhưng mà quan trọng là mày bị sao kia!” Tiểu Vy cố hỏi nhưng mà mắt thì vẫn dán trên điện thoại.

“Bữa nay là sinh nhật ‘giặc Tổng’!”

“À!... Khoan! Cái gì!” Tiểu Vy ngạc nhiên đến mức mắt rời khỏi màn hình.

An Thuận Thuận mặc kệ cái vẻ mặt ngạc nhiên của Tiểu Vy: “Tao định tỏ tình!”

Đối với Vương Tiểu Vy và Trình Hiểu Ly mà nói là ‘sét đánh ngang tai’. Từ ngày kêu cô đi lên kế hoạch đến đây đã bao lâu?! Là hơn một tháng mà đến giờ nó mới hành động. An Thuận Thuận làm việc gì cũng không thành vấn đề chỉ có đụng tới chuyện liên quan tới Tổng Tư Dật là bó tay!

Tội con bé!

Lúc này Tổng Tư Dật đi vào lớp cùng Trần Hạo, xuất hiện một cô gái xinh đẹp chắn trước mặt họ ngay trước cửa lớp.

“Nhỏ đó là ai vậy Tiểu Vy!” Thuận Thuận khều Vương Tiểu Vy bên cạnh đã bỏ điện thoại xuống xem phim trực tiếp.

“Là hot girl gì đó của trường, cùng khối tụi mình tên Nguyễn Hồ Khánh Băng!” Tiểu Vy nheo mắt quan sát tình hình.

“Sao tao không biết?”

“Mày thì biết cái quỷ gì? Im lặng coi đi!”

“Ừkml!”

Trần Hạo đứng ngay bên cạnh Tổng Tư Dật tạo ra nét đối lập, một người thư sinh da trắng mặt áo sơ mi trắng thân hình cao gầy đứng cạnh nam sinh có làn da hơi rám nắng một xiu là Trần Hạo cũng khiến người khác cảm thấy Tổng Tư Dật có làn da thật đẹp. Trần Hạo thật ra là một tên con trai nhưng lại mê làm đẹp, anh ta tốn biết bao nhiêu công sức để có thể dường được làn da xinh đẹp như hôm nay nhưng mỗi lần đi bên cạnh Tư Dật là anh lại lép vế.

Rõ ràng không có Tổng Tư Dật đứng đây thì anh cũng là mỹ nam anh tuấn nhất chỗ này nhưng mà lại có Tư Dật nên anh đành phải đứng ở vị trí thứ hai!

Trần Hạo về mặt soái ca hướng cô gái xinh đẹp nở nụ cười tươi tắn: “Chào nữ sinh xinh đẹp!” anh dương dương tự đắc, nếu suy nghĩ thì cũng biết sẽ tìm anh chứ ai lại đi tìm cái tên mặt trắng nhìn ẻo là như Tư Dật.

Thật ra đó là suy nghĩ của một mình Trần Hạo, sự thật mà anh không thể nào chấp nhận là bản thân lớn lên không đẹp bằng Tổng Tư Dật.

“Tổng Tư Dật mình thích bạn!” nữ sinh hướng Tư Dật nói một câu làm Trần Hạo hóa đá.

Câu nói của vị nữ tử đây làm trái tim bé nhỏ của Trần Hạo bị tổn thương, nếu không có người khác ở đây chắc chắn anh đã ôm ngực đầy đau đớn. Nói thế thôi chứ da mặt của anh cũng đã luyên tới mức độ chịu đựng đã kích mỗi lần bên cạnh Tống Tư Dật. Được rồi nữ tử đã kích anh thì cũng nên chấp nhận bị tên kia đã kích. Anh đây không thèm chấp nhặt với nữ tử, anh phải tự chữa lành tổn thương.

Tống Tư Dật vẻ mặt giống như người đang được tỏ tình là người khác còn anh thì không hề biết cũng chẳng liên quan đến anh. Đến cả mặt cô gái trước mặt anh cũng không thèm nhìn: “Ừm!”

Đúng vậy, ai mà đi tỏ tình nghe xong cái chữ ‘ừm’ mà không cảm thấy thất vọng. Trần Hạo còn cười nhạt, chưa tới lúc kịch tính nữ tử nên chịu đi! Không phải anh giận dỗi mà là có cái kẻ trừ người nào đó thì lại không có hứng thú.

“Làm bạn trai mình được không?” nữ tử e thẹn đỏ mặt cuối đầu nói.

“Thật xin lỗi, tôi không biết bạn!” Tống Tư Dật nói ra câu này không hề khoa trương chút nào.

An Thuần Thuần và Tống Tư Dật rất xứng đáng bị cười nhạo, bọn họ y như đực vô tâm chả thèm để ý đến những chuyện không cần thiết. Có người bạn cũ ngồi gần cô nhưng mà lúc đó cô cũng chỉ nói mấy câu nên mặt mũi người ta ra sao cô cũng chả nhớ, đến lúc gặp lại cô chỉ cười lịch sự nói hai ba câu chào hỏi. Họ nghĩ cô thật ít nói, hiền lành thật ra cô không biết người đang nói chuyện với mình là ai, đến khi người ta đi cô mới quay sang hỏi Tiểu Vy bên cạnh. Còn Tống Tư Dật con gái ngồi bàn trên nói chuyện với anh được đôi ba câu mà đến cái tên người ta anh cũng chả biết.

Trần Hạo chả mấy ngạc nhiên với mấy chuyện này, Tống Tư Dật vốn dĩ là bạn bè từ thuở ‘còi truồng tắm mưa’ đến giờ với anh mà! Thứ mà Tống Tư Dật ghét nhất là mấy đứa con gái phiền phức lại thêm tâm lý quyết làm xử nam giữ gìn cái nắm tay đầu tiên cho bà xã tương lai!

Nói ra không phải Trần Hạo đim hàng Tống Tư Dật chứ, Tư Dật chỉ được cái đẹp trai với học giỏi một chút thôi! Còn lại cũng chả có gì nổi bật, thể thao cũng biết nhưng cũng không hẳn là giỏi nhất, làm mặt lạnh vậy thôi chứ với bạn bè là không bao giờ bỏ mặc ai, có tư chất mù đường nhưng mà cũng đã cố gắng học hỏi, là trạch nam chính hiệu.

Quay lại chủ đề chính, nữ tử đã bị một câu nói của Tống Tư Dật đã kích tâm lý nhưng mà cô ấy vẫn không bỏ cuộc: “Trước đây không biết thì bây giờ biết! Mình rất có tự tin bạn sẽ thích mình!”

“Ngay từ lần đầu tôi đã không thích bạn thì không cần nghĩ đến lần sau! Cho dù bạn có nói với tôi câu này một trăm lần tôi vẫn vậy!”

“Tại sao chứ?” nữ tử vẫn tiếp tục không phục.

“Tôi không thích con gái!” Tống Tư Dật nói xong thì lướt qua nữ tử trở về bàn học.

Mĩ nữ: “...”

An Thuần Thuần: “...” tức là thích con trai?

Trần Hạo: “...” không ngờ kẻ thông minh có ngày sai câu ngu như vậy!

Vương Tiểu Vy: “...” không phải chứ?!

Đỗ Hạo Thiên: “...” Phương pháp này luôn hữu hiệu!

Vương Gia Nghị: “...” Nhưng mà vẫn có tác dụng phụ!

Tột đỉnh của sự từ chối là đây, câu này khiến người ta cho rằng giới tính của Tống Tư Dật có chút vấn đề. Trần Hạo đã quá quen với mấy câu từ chối của anh nhưng mà giờ đây cũng bất ngờ không ít. Còn có ai như Tống Tư Dật sao?! Không thèm để ý đến bản thân bị coi là Gay!

Trần Hạo phục Tư Dật sát đất, đợi đến khi cần chia tay bạn gái thứ n anh sẽ sử dụng câu nói này! Rất hữu hiệu!

Cả một ngày tâm trạng Tống Tư Dật giống như là bị hàn băng bao phủ, chỉ dùng chữ vô cùng tệ mới đủ diễn tả.

Trên đường về nhà An Thuần Thuần cố gắng ủng hộ bản thân mình đừng cảm lên! Hít thở sâu cả chục lần, cố gắng giữ bình tĩnh nhưng tim vẫn đập bang bang vì lo lắng! Đến khi đến nhà Thì cô hít thở sâu thêm một lần nữa!

“Tống Tư Dật tui có chuyện muốn nói với ông!”

“Nói đi! Lẹ còn vô nhà!”

“Ừm, tui...!” Thuần Thuần đang định nói thì xuất hiện thêm một con kì đà.

“Nhà bạn ở đây sao, Tư Dật?” nữ tử Khánh Băng đột nhiên xuất hiện làm gián đoạn chuyện gay cấn của Thuần Thuần.

“...”

Đột nhiên xuất hiện kì đà mà cái con kì đà cực bự này lại quấy rối không gian mà Tống Tư Dật cần còn đối An Thuần Thuần thì liền muốn quãng nhỏ này

ra ngoài đường thủ phạm đã khiến cô không thể thực hiện kế hoạch đã định.

Xuất hiện ngay lúc quan trọng, làm cô mất hết tinh thần. Coi như xong luôn!

“Thuần Thuần, tiễn khách!” Tống Tư Dật lạnh mặt quay mặt vào nhà.

“Thì ra hai người là anh em!” Khánh Băng cười cười.

“AI NÓI?” Tống Tư Dật và An Thuần Thuần cùng đồng thanh hét lớn.

“Hai người chắc chắn là anh em với nhau!” nữ nữ vẫn không biết sống chết còn bày ra vẻ mặt đáng yêu mỉm cười.

Mặt Tống Tư Dật và An Thuần Thuần hoàn toàn đen thui. Tống Tư Dật bỏ lại cục diện phức tạp cho Thuần Thuần còn mình thì bỏ vào nhà.

“Tôi với Tống Tư Dật một người họ An một người họ Tống sao có thể là anh em!? Cô bạn bị ngu chắc!” An Thuần Thuần chưa bao giờ cho rằng bản thân mình là kẻ hiền lành, thậm chí bản thân cô rất thù dai. Nay cái con kì đà này mặt dù rất vừa mắt cô nhưng mà một khi động đến cô thì đừng nghĩ đến việc ‘thương hoa tiếc ngọc’.

“Hai người không cùng họ cũng có thể là do 1 người theo họ ba, 1 người theo họ mẹ! Thuần Thuần sao này tôi nhất định sẽ trở thành chị dâu của cô!” Khánh Băng cười càng ngày càng rạng rỡ.

“Suy nghĩ của cô bạn đúng là rất logic! Nhưng mà thật tiếc là chúng tôi không phải anh em!” An Thuần Thuần cười nhạt, người ta đã không tin thì cô cũng chẳng làm được gì!

“Thuần Thuần mau tiễn khách! Quá phiền!” Tống Tư Dật đã vào nhà bọc bọc ngồi trong phòng khách lên tiếng.

“Đã nghe thấy chứ bạn? Bạn không muốn rời đi nhưng mình cũng ngại dùng biện pháp mạnh đối với bạn á~” Thuần Thuần nở nụ cười chế nhạo.

Khánh Băng mặc dù không tình nguyện nhưng cũng phải rời đi, ‘rừng xanh còn đó lo gì không có củi đốt’ hôm nay thất bại ngày mai lại tiếp tục.

An Thuần Thuần tổng cổ được con kì đà đáng ghét đi thì tâm trạng cũng đã không còn tốt nữa.

“Lúc này định nói gì? Giờ nói đi!” Tống Tư Dật bắt chéo chân, hai tay khoanh trước ngực, lưng dựa vào ghế sofa. Càng nhìn càng lộ ra khí chất bất phàm.

“Quên rồi!” Thuần Thuần cố gắng giữ vững tinh thần để không bị sắc dụ, mệt mỏi đáp gọn.

Bao cô nói lại sao?! Không có khả năng, tâm trạng đang tốt đột nhiên bị hồng nghi luôn đi. Thuần Thuần bỏ lên lầu, lần đầu định tò tính thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lời tỏ tình ngày tận thế

Sau sự kiện bị Khánh Băng làm phiền, An Thuần Thuần cũng mất hết dũng khí đi bày tỏ rồi! Nói thì dễ, nhưng mà cô và Tư Dật dầu gì cũng là quen biết nhau gần mười năm bây giờ cô nói thích anh ờ như không thành công sau này bọn họ làm sao có thể tiếp tục coi như không có chuyện gì mà ở chung một nhà đây!

Thời gian trôi qua cuối cùng cũng đến sinh nhật An Thuần Thuần, cô từ lâu đã quá quen thuộc với chuyện ăn sinh nhật không có Tống Tư Dật rồi! Mỗi lần tới sinh nhật mà tổ chức tiệc cô định ăn mặc thật đẹp để ra oai với anh vì lúc nào anh cũng nói rằng cô xấu! Nhưng công lao cô mặc mấy cái đầm, trang điểm tóc tai như công chúa rồi cuộc cái người cần tới lại phải đi học thêm.

Mời anh đứng ba lần mà anh không đi cuối cùng cô đành ngậm ngùi mặc kệ, lần nào cũng đi học thêm rồi! Có keo kiệt mấy thì cũng chúc cô một câu ‘Sinh nhật vui vẻ!’ chứ?! Đến cuối cùng sinh nhật hai người khá gần nhau nhưng mà anh và cô đều chả để tâm.

Nhưng mà lần này Tống Tư Dật không cần đi ‘học thêm’ nữa vì anh có kế hoạch cần làm!

Sinh nhật An Thuần Thuần cũng đến. Cô chán ngán đi uống nước mừng sinh nhật Vương Tiểu Vy, Du An Kỳ và Trình Hiểu Ly.

“Thuần Thuần chuyện ‘bắt’ Tống Tư Dật làm xong chưa?” Tiểu Vy cầm điện thoại bắt đầu tự sướng.

“Nhìn kĩ cũng biết chả có gì xảy ra!” An Kỳ nhai nhai thạch rau câu trong trà sữa trả lời thay.

“Đứng rồi!” Hiếu Ly lấy ống hút chọt chọt trong ly nước.

“Ừm, đứng vậy! Nửa đường bị phá đám!”

“Cái đĩa phá đám đó thiệt có lòng! Chọn ngay thời điểm mày đi tỏ tình!”

“Bỏ đi! Tao muốn ăn sinh nhật cho thiệt ngon! Chuyện của tao với Tổng Tư Dật từ từ tính!”

“Rồi!”

Sinh nhật 15 tuổi của An Thuận Thuận sẽ là khởi đầu đẹp nhất cho tình yêu của bọn họ?! Nếu mọi thứ luôn nằm trong tầm kiểm soát của Tổng Tư Dật thì đó không phải là An Thuận Thuận.

Tổng Tư Dật giám sát Trần Hạo, Đỗ Hạo Thiên, Vương Gia Nghị bố trí nơi tỏ tình cho anh. Nơi được lựa chọn là ban công nhà họ An. Khu vực này buổi tối là một địa điểm lí tưởng, có dàn dây leo quấn trên lan can khá đẹp mắt, tuy nhỏ hẹp chỉ khoảng 1 mét vuông nhưng cũng đủ để hai người ngồi ở đó ngắm cảnh.

Loại người không có tí xíu tế bào lãng mạn như An Thuận Thuận và Tổng Tư Dật thì phải nói là rất nhàm chán. Thật tội cho hai trẻ là vẫn chưa đến thời điểm, bởi vậy tốt nhất trước khi tỏ tình mọi người nên đi coi ngày không thì thất bại sẽ cao lắm đó!

Buổi tối Thuận Thuận và Tư Dật ngồi dựa lưng vào nhau ngồi ở ban công, đèn trong nhà tắt hết chỉ chừa lại đèn mờ để dễ dàng ngắm sao. Nói hai người này không có lãng mạn nhưng mà họ lại thích ngắm sao.

Khung cảnh rất yên tĩnh, đêm thì tối đen sao trời thì lấp lánh, hai người tựa lưng vào nhau im lặng mỗi người đều chìm vào suy tư riêng. Làn gió nhẹ thổi bay mái tóc dài của Thuận Thuận vào mặt của Tư Dật. Anh chỉ yên lặng nhắm ngửi hương thơm từ mái tóc của cô, cảm nhận mùi hương của cô thoảng thoang bên mũi. Ban công lộng gió làm cả hai người đều nhắm mắt để gió thổi vào mặt, vào người cảm giác như đang bay bổng giữa trời đầy gió. Cô lặng lẽ ngửi mùi hương thoang thoang của sữa tắm mà hai người cùng sử dụng, khóe môi lặng lẽ kéo lên một đường cong.

“Nè, ‘tuần lộc bạo lực!’” Tổng Tư Dật đánh vỡ sự yên tĩnh.

“Ông rất thích kìm chuyện với tui à, ‘giặc Tổng?’” An Thuận Thuận đang cảm thấy ‘phiêu’ thì tuột dốc hết.

“Nếu một ngày tui với bà yêu nhau thì sao?” anh lơ đãng hỏi.

“Hả? Tui... ông...”

“An Thuận Thuận, chúng ta... y...!”

“Rinh! Rinh! Rinh!” Tiếng chuông điện thoại cắt ngang đoạn hấp dẫn.

Ngay hiện tại anh chỉ muốn đập nát cái điện thoại này ra để nó im lặng cho anh nhờ nhưng mà phá hoại cũng đã phá rồi vốn dĩ toàn bộ đều trong kế hoạch của anh mà cái điện thoại lại làm gián đoạn.

“Alô!... dạ! Con biết rồi!... Tui con đến liền!”

“Gi vậy?”

“Mẹ An bị xui, về nhà ngay!” Tổng Tư Dật đứng dậy lôi An Thuận Thuận nhanh chóng vào nhà. “Mau đi mặc áo khoác!”

Anh lôi cô đi thật nhanh đưa cô vào phòng vợ vét cái áo khoác trùm lên đầu cô. Anh cũng đi vội về phòng lấy áo khoác và ví tiền.

Mẹ An bị ngắt nhưng cũng không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng. Sau đó mẹ An dặn dò Tổng Tư Dật chăm sóc cho An Thuận Thuận. Thấy Tư Dật gật đầu cô nghĩ rằng anh cho rằng đây là trách nhiệm buộc anh phải làm vậy. Nên cô suy nghĩ lung tung và muốn buông tay không tiếp tục tỏ tình với anh nữa.

Chỉ số thông minh của Thuận Thuận giống như bị ăn mòn. Cô suy nghĩ là Tư Dật lúc trước chê cô xấu xí, hung dữ, bạo lực còn người con gái dịu dàng anh nói cô không thể nào biết cô ấy. Suy nghĩ theo logic thì cô không đáng một xu trong mắt anh.

Haizz~ tội con bé!

Tổng Tư Dật cũng đang lòng nóng như lửa đốt không biết phải tỏ tình với Thuận Thuận như thế nào, nói quá sớm thì sợ cô từ chối, nói trễ thì sợ người ta giành mất! Thật là đau đầu mà.

Nói ra thì thật cảm thấy cả hai người đều là hai kẻ ngốc. Nhưng mà hai cái người này tỏ tình mà cũng có chút đặc biệt hơn người khác nhiều.

Tháng 12 thời tiết có chút lạnh, gần cuối năm nhưng mà không khí xôn xao hẳn lên vì tin đồn ‘ngày tận thế’. Ngày 21 tháng 12 năm 20XX, tin đồn nói rằng theo lịch của người Maya họ đã tính toán lịch gần như là hoàn chỉnh giống lịch chúng ta ngày nay. Hơn nữa nó lại kết thúc đúng vào ngày 21 tháng 12 năm nay nên mọi người đều vô cùng khẩn trương và sợ hãi.

Có nhiều người còn nói rằng là Trái Đất bị một năng lượng siêu nhiên nào đó bao phủ trong vòng vài ngày, không có ánh sáng, không thể sử dụng đồ điện. Và sẽ có rất nhiều người chết.

Cái tin tức đó bắt đầu lan tràn rồi mấy vị sư thuyết pháp phật giáo lại nói thêm là sau ‘ngày tận thế’ chúng ta sẽ sang thế giới cực lạc.

An Thuận Thuận đối với tin đồn này có chút sợ nhưng mà ý nghĩ lạc quan rằng chắc không có xảy ra chuyện như vậy đâu nên cô chỉ coi như là có thêm sự kiện coi nhà người ta đi tỏ tình khắp nơi.

Cái gì mà?! “Ngày tận thế chỉ cần bên em là hạnh phúc!”, “Chúng ta không sinh ra cùng nhau nhưng nguyên chết cùng một ngày!”, “Sau khi tận thế qua đi hi vọng anh sẽ được thấy em trên thiên đàng!” Đây rốt cuộc là ‘ngày tận thế’ hay là lẽ tỏ tình tập thể.

‘Ngày tận thế’ mà An Thuận Thuận ngồi ở nhà chơi game, đọc tiểu thuyết còn Tống Tư Dật thì lên tỉnh mất tiêu. Cả buổi sáng đối với cô là vô cùng nhàm chán.

Buổi tối trước khi đi ngủ Thuận Thuận ra ban công ngược mắt lên trời nhìn bầu trời, cô cảm thán. Bầu trời đêm ‘tận thế’ lại có thể đẹp như vậy còn có cả ánh trăng nữa. Cô ngáp một cái rồi lết xác lên phòng nằm phịch xuống giường ngủ.

Ba giờ sáng, Tống Tư Dật mệt mỏi lết vào nhà. Anh cố gắng làm một số chuyện cho hoàn thành thật tốt rồi sẽ tính chuyện kia với An Thuận Thuận. Thật vất vả mới sắp xếp xong mọi chuyện, làm anh ba ngày không thể ngủ nghỉ để nhanh chóng hoàn thành. Giờ phút này anh lại chỉ muốn về nhà ngủ một giấc sáng sớm có thể mở mắt ra là nhìn thấy Thuận Thuận là đủ thỏa mãn. Anh mặc kệ giờ đã là gần sáng vẫn bắt taxi chạy về nơi đây.

Anh nhẹ nhàng lên lầu thì không biết cái thứ gì đó đụng trúng vào anh, cái thứ đó còn kêu la: “A... a... huhuhu... ủa... sau ở đây lại đụng nguyên cái tường vậy nè!”

Tống Tư Dật: “...” anh còn đau hơn nè, cô đụng đầu vào ngực anh may mà anh thể lực tốt chứ nếu là người khác chắc giờ té xuống cầu thang rồi.

Bạn nhỏ Thuận Thuận đau thương vì tận thế đến, mò mẫm ra khỏi phòng tìm đèn pin mà giờ đụng tường đầu u một cục thật là thảm thương. Cô bi thương ngồi xuống: “Thế là hết, chẳng lẽ phải chết một thân một mình ở đây sao?! Không có ai bên cạnh! Huhuhu... An Thuận Thuận à mày thật đáng thương!... Ô Ô Ô Huhuhu... ta vẫn chưa được 16 tuổi mà sao có thể chết trẻ như vậy chứ?! Người ta chưa lấy chồng, sinh con mà...!”

Tống Tư Dật: “...” đây là An Thuận Thuận ngu ngốc tột độ trong truyền thuyết đó sao?! Không ngờ bình thường đã ngu rồi mà khi ở một mình lại càng ngu hơn.

“Ô... ô... ô! Người ta còn chưa tỏ tình với ‘giặc Tống’ mà! Huhuhu...!”

Tống Tư Dật: “Đang tỏ tình với tui hả?”

An Thuận Thuận đang ô ô khóc nên cũng thuận miệng ừ một tiếng mà không để ý người hỏi là ai: “Ừk!” khóc cho đã rồi chợt nhớ ra tiếng này là của ai: “Tống Tư Dật! Chúng ta sắp chết rồi đó! Ô ô, giờ nói gì cũng vô ích à!” An Thuận Thuận phải nói là đã bị dọa sợ, cô ngồi dậy ôm cổ Tống Tư Dật quệt toàn bộ nước mắt nước mũi lên áo của anh.

“Được rồi, cũng không chắc là sẽ chết mà!”

“Mất điện rồi đó! Ô... ô... nói gì cũng vô ích!”

“Coi như trước khi chết bà tỏ tình với tui là mãn nguyện rồi!”

“Ô... ô! Chết thiệt rồi!” ánh trăng bên ngoài đã dần biến mất, trời càng thêm đen tối.

“Được rồi! Cúp điện thì chắc chút có lại thôi!”

“Ô... ô! Tận thế tới rồi!” An Thuận Thuận cố chấp ôm cổ Tống Tư Dật khóc nức nở.

“An Thuận Thuận, mắt vệ sinh qua rồi! Nước mắt nước mũi tèm lem hết rồi!”

“Kệ đi! Dù gì cũng chết!”

“Được rồi, dù gì cũng chết!... An Thuận Thuận, anh-yêu-em! Chúng ta chính thức yêu nhau đi! Dù gì thì có thể không sống tới ngày mai, vậy thì kể từ giờ phút này cho tới lúc chết cũng được bên nhau trọn vẹn.” Tống Tư Dật nâng mặt của Thuận Thuận lên đối mặt với anh. Trong bóng đêm chỉ còn sót lại ánh trăng đang tắt dần, nhưng mà đôi mắt hai người như có thể liên kết được và nhìn thấy nhau.

“Nếu không chết, An Thuận Thuận này ngoại trừ Tống Tư Dật ra sẽ không lấy ai hết!” cô nức nở ôm anh thật chặt.

“Được! Đưa tay đây, em mau đeo nhẫn này vào!”

Chiếc nhẫn lạnh lạnh được đeo vào ngón áp út của cô, cảm giác trong lòng hiện tại là lâng lâng hạnh phúc.

“Hả, hức... anh chuẩn bị sẵn sao... hức...”

“Chuẩn bị lâu rồi! Nhưng mà chưa tới thời điểm dùng!”

“Vừa thật sao? Sao anh biết cỡ ngón tay em chứ?”

“Quan sát thôi! Cỡ ngón tay của học sinh tiểu học!”

“Đi chết đi!”

...

Trời càng ngày càng tối, như lời tiên tri Trái Đất sẽ bị bao phủ trong màn đêm đó là ‘tận thế’. An Thuận Thuận nằm áp mặt vào ngực Tổng Tư Dật, nghe nhịp tim anh. Còn anh thì ôm cô bảo bọc thật tốt trong lòng.

“Lần này chắc sẽ không xảy ra kì tích! Tổng Tư Dật kể chuyện cho em nghe đi!”

“Câu chuyện là: ‘kì tích đầu tiên đã xuất hiện!’”

“Tiếp đi! Sau đó thế nào!”

“Có một câu bé rất là kiêu ngạo, tự tin. Một hôm, cậu bé đó đi học và gặp được một cô bé nhìn rất ngoan. Rồi một ngày, vì giúp bạn cậu bé đã đắc tội với cô bé đó. Lúc này cậu mới biết cô vốn dĩ rất hung dữ và bạo lực. Cậu ôm mối hận trong lòng, sau đó từng ngày từng ngày học cùng cô chọc tức cô, trêu ghẹo cô. Lúc đó cậu còn quá nhỏ không hiểu thế nào là yêu hay ghét, đơn giản cậu rất hứng thú với việc chọc tức cô!

Sau đó cô suốt ngày dính ở bên cạnh người con trai khác, cậu cảm thấy rất khó chịu vì vậy khi cô bạn thân từ nhỏ với cậu nhờ cậu giúp đỡ! Cậu đã không ngần ngại giúp cô ấy vì người mà cậu sẽ tác hợp là người con trai cứ dính với cô!”

“Anh là cậu nhóc đó hả?”

Tổng Tư Dật chỉ cười mà không trả lời câu hỏi của cô: “Sau đó, cậu nhận ra mình thích cô. Cậu cố xua đuổi cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu, rồi quyết định tránh mặt một thời gian. Nhưng sợ lỡ thật sự mất đi cô thì sao?! Nên cậu đã gửi cô lại sai người trông coi!”

Sau một thời gian, cậu xác định được tình cảm của mình. Nhờ sự giúp đỡ của ba mẹ cậu đã hoàn toàn thâm nhập vào cuộc sống của cô. Nhưng mà, đến cùng thì cậu lại không dám tỏ tình, chỉ ở bên cô ngăn chặn toàn bộ mấy tên con trai khác! Làm cho cô chỉ cần chú ý đến anh không cần để ý đến người con trai khác.”

“Z... z... z... zz... z... z!” Người nào đó do khóc quá nhiều nên mệt quá ngủ mất tiêu!

Tổng Tư Dật cười cười hôn nhẹ lên trán cô một cái, anh mắt anh dịu dàng nhìn cô. Nếu cô còn thức cô cũng không thể nào nhìn thấy cái ánh mắt này. Sau đó anh ngán đầu nhìn lên trần nhà, ánh mắt sắc bén cùng nụ cười nửa miệng cho thấy anh đang có một kế hoạch nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kế hoạch công khai sở hữu

Sau cái đêm ngày tận thế, do đồng hồ sinh học của An Thuận Thuận đã réo cô dậy. Nói ra cũng rất thú vị khi đi học thì cô sẽ tự động dậy sớm, đến ngày nghỉ thì cơ chế đó bị tắt luôn. Nhưng mà mùa đông lạnh lạnh mà nằm ấm áp trong chăn ấm như vậy cô không muốn rời chút nào.

Như mà có chút lạ là, bình thường buổi sáng cô còn muốn ngo ngoáy trong chăn nhưng mà giờ trên người cô có cảm giác bị đè nặng không hẳn là không nhúc nhích được mà là có cái gì đó sai sai.

Cái gối ôm của cô vốn không có nhiệt độ, mà cô cũng chỉ dùng để gác chân chứ không có ôm nó. Mơ mơ màng màng cô chợt nhớ tới giấc mơ tối hôm qua, à không đúng là tận thế giờ chắc cô phải ở trên thiên đàng mới đúng.

Mà tối hôm qua, cụm từ bắt đầu làm cô tỉnh hẳn, là hôm qua cô khóc bù lu bù loa rồi cùng Tổng Tư Dật...

An Thuận Thuận trong nội tâm đang kêu gào: Aaaaaaa!.... Tại sao lại có thể làm ra chuyện mất mặt như vậy.

Còn Tổng Tư Dật...ba chấm...

Đó là chuyện của lúc đó còn bây giờ thì cô đang trong tâm trạng mất hồn, mắt cô dán chặt vào chiếc nhẫn đang đeo trên tay. Chiếc nhẫn cỡ nhỏ hơn bình

thường màu bạc đính viên đá màu xanh nước biển trong sáng, nằm ngay ở ngón áp út tay trái của Thuần Thuần, nhìn có vẻ rất đơn giản nhưng mà nó là của mẹ Tổng mua cho con dâu!

Cô nhớ không lầm thì kì nghỉ hè rồi cô đi mua trang sức với mẹ An và mẹ Tổng, đi lựa hết tiệm này đến tiệm khác thì nhìn cái nào hai bà mẹ cũng không hợp ý, An Thuần Thuần chỉ nhìn sơ qua thôi nhưng mà cô lại vừa mắt chiếc nhẫn này. Cô gọi người phục vụ mang ra cho cô đeo thử thì rất vừa, do cỡ ngón tay của cô khá nhỏ hơn người bình thường nên khó mà chọn được chiếc hợp ý nhưng mà chiếc nhẫn vừa được tay cô. Tuy nhiên khi nghe đến giá tiền thì cô cũng chỉ đành ngậm ngùi trả lại.

Một chiếc nhẫn nhỏ xíu lại có giá 2 triệu, mặc dù nhà họ An không phải hạn nghèo nhưng mà cô thì lại có tư tưởng tiết tiền. Đeo thì đẹp thật nhưng mà dù sao cũng chỉ là một chiếc nhẫn nên cô không lấy nhưng mà về mặt đó bị mẹ Tổng nhìn thấy.

Bà mua chiếc nhẫn này về, cười hã hê nói với người của cả hai nhà là sau này chiếc nhẫn này sẽ tặng cho con dâu của bà, chỉ có mỗi cô là không biết chuyện này.

Tổng Tư Dật ngồi một bên chả thèm để tâm, một cái nhẫn đời mang về một cô con dâu mẹ anh cũng thật ngây thơ. Rồi Thuần Thuần cũng gần như quên mất tiêu chiếc nhẫn này nhưng mà sáng nay hỏi Tổng Tư Dật thì anh nói là mẹ Tổng đưa cho anh. Ban đầu anh còn nhìn chiếc nhẫn bực bội sợ không vừa cỡ tay cô nhưng mà mẹ Tổng đã có chuẩn bị kĩ càng cho anh rồi.

Trong khi cô đi học thì Tổng Tư Dật ở nhà ngủ, anh chuyển về học chung với cô nhưng mà lại xảy ra chút việc cần giải quyết nên anh đã quay về tỉnh học lại từ đầu tháng 12.

An Thuần Thuần nghĩ lại chuyện của cô và Tổng Tư Dật cũng thật tế nhị, người ta tỏ tình có hoa có nến có bữa tiệc sang trọng, là con trai tỏ tình với con gái còn cô thì hoàn toàn ngược lại tất cả.

Cô suy tư ngẩn người đến nỗi bài tập toán thầy giáo dạy trên bảng các bạn trong lớp thì ngồi chép không ngại tay còn cô thì nhàn nhả tập trung nhìn lên bảng.

Thầy dạy toán nhìn thấy cô như vậy cảm thấy rất có thiện cảm, là học sinh ngoan chăm chú nghe giảng. Nếu thầy biết được mắt nhìn lên bảng nhưng mà hồn thì ở đâu đâu thì không biết thầy có bị tức đến lên máu không nữa!

“Thuần Thuần, nhẫn đâu đẹp vậy?” Vương Tiểu Vy tắt bật viết xong bài tập trên bảng liền nhìn qua cô, thầy giáo đã đi rồi thật tốt. Mà khi Tiểu Vy phát hiện ra chiếc nhẫn cũng đã là chuyện của sau hơn cả tháng trời.

“Đeo ngón đó quần chúng người ta nói đó!” Trình Hiểu Ly tốt bụng nói ra.

“Thuần Thuần, khai thật đi nhẫn ở đâu ra?” Du An Kỳ về mặt thần bí nhìn cô hỏi:

“Chiếc này khoảng 2 triệu á! Anh Phong có dẫn tao đi coi rồi nhưng mà tao không thích kiểu dáng đó, với lại nó không hợp với tay tao!”

“Nói mau! Ai đưa cho mày?”

“Tài khoản của mày đều nằm trong tay Tổng Tư Dật, còn ba mẹ mày có mua cũng chỉ mua vàng thôi mà!”

“An Thuần Thuần, những lời mày nói ra sẽ trở thành bằng chứng trước tòa!”

An Thuần Thuần: “...” cô nên nói gì đây!

“Mày không nói tao đi hỏi Tổng Tư Dật!” Tiểu Vy uy hiếp.

“Đừng!...”

“Nói mau!”

“Tao nói...”

“Mau nói đi!”

“Là của Tổng Tư Dật!”

“Cái gì?”

“What?”

“Chuyện lạ có thật!”

“Tôi nay lên zalo tao sẽ nói rõ!”

Thời gian buổi tối là một thời điểm rất tốt để nhiều chuyện, và đặc biệt là nguyên một đám con gái đam mê ‘tám’. Và là cuộc tám xả láng xuyên lục địa

của các cô
nàng của chúng ta.

-----Zalo-----

~~~~~Tập đoàn nhiều chuyện~~~~~

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Aaaaaaaaaaaaaa!
[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Có ai hông?
[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Có nè!
[Kỳ Kỳ của Phong Phong]: Có tao nữa nè!
[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Thuần Thuần bỏ trốn sao?
[Kỳ của Phong Phong]: Họ An kia, ra đây không tao chém!
[Kỳ Kỳ của Phong Phong]: icon ‘bom-bom-bom-bom’.
[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Bom tới chạy đi tụi bây, đào hầm trốn!
[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: icon ‘dao phoai- dao phoai- dao phoai’.
[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Nó lên kia giết nó đi!
[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Mới đổi tên nick luôn!
[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Dữ ta!
[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Khai ra mau! Rốt cuộc mầy với Tổng Tư Dật có quan hệ thế nào?
[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Quan hệ yêu đương!

An Thuần Thuần nằm trên giường mặt không đỏ, tim không đập mạnh mà thừa nhận. Cô không ngờ có một ngày như hôm nay, không phải lo lắng nhiều thứ lung tung.

[Kỳ Kỳ của Phong Phong]: Aaaaaaaaaaaaaaaaaa. Thừa nhận kìa!
[Kỳ Kỳ của Phong Phong]: Hồi nào vậy hả?
[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: icon ‘khóc ròn’
[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: An Thuần Thuần, đi chết đi! Mày dám cùng Tổng Tư Dật leo tường.
[Kỳ Kỳ của Phong Phong]: Cả tháng qua tụi tao lo bù đầu làm bài thi thì mày lại đi leo tường!
[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: An Thuần Thuần, mầy hãy thành thật khai báo cho tụi tao biết hết đi.
[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Hình như gần một tháng!

Cô lằm nhằm tính toán mới đó mà mau thiệt, nhưng cô không hề biết thời gian trôi mau vậy nha! Nhưng có Tổng Tư Dật thì giống như chả có gì thay đổi quá nhiều.

Chỉ là cách xưng hô thay đổi chút ít, phô trương sở hữu một chút! Mà cô cũng không nghĩ tới trước nay có đánh chết cũng không gọi người cùng tuổi một tiếng ‘anh’, đến khi gọi Tổng Tư Dật thì chỉ như chuyện thường tình.

[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Cái gì? Một tháng nay sao tao thấy mầy tinh thần bay trên mây tưởng đầu mầy thất tình chớ?
[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Nói giỡn à? Sau tụi tao có thể không phát hiện ra chuyện này!
[Kỳ Kỳ của Phong Phong]: Hình như không phải lỗi của nó?!

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Đúng đó! Tao có nói mà tụi bây đâu quan tâm!
[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: ...Ôn thi, là do ôn thi.

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: ...Đúng là nó!

[Kỳ Kỳ của Phong Phong]: Giờ khai thật đi rốt cuộc hai người đi đến mức độ nào rồi?

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: icon ‘đỏ mỏ hôi’

[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Đến giai đoạn thứ mấy?

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Vụ này có chia giai đoạn à?

[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Đương nhiên! Thuần Thuần, rốt cuộc là giai đoạn nào nói đi?

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Giai đoạn cửa sổ!

Chưa có gì đột phá, chỉ mới nắm tay ngồi xem TV, lâu lâu nằm gối đầu lên chân của người ta thôi!

[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: -.-||| Mày bị HIV à?

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: ~.~ Bậy nó bị cúm H5N1!

[Kỳ Kỳ của Phong Phong]: =.= Tao nghĩ nó bị EBULA.

[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Thuần Thuần mày bị sán chó ăn não à?

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Là bị virus SIKA làm teo não!

[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Mày bị bóc tem chưa?

An Thuần Thuần đang uống nước phải phun ra, thật là trí tưởng

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Đầu mày thật đen tối!

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Tổng Mỹ Nhân chờ lâu vậy rồi chả lẽ chưa ‘mần thịt’ mày!

[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Đầu Tổng Mỹ Nhân bị nước vô rồi hay sao mà còn chưa làm gì?

[Kỳ Kỳ của Phong Phong]: Thịt tới tay rồi mà! Mà thôi tao có hẹn rồi! Ngủ Ngon nha mấy chế!

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Lại đi leo tường với anh ‘cùi’ chó gì?

[Ta Là Hồ Ly Chín Đuôi]: Biến đi! Ta cũng lên leo tường mấy mấy anh soái ca ngôn tình đây! Các nàng ngủ ngon!

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Lại đi nữa à?

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Thuần Thuần a~~~~ có cần tao bỏ túc cho mày lớp học làm Tổng Mỹ Nhân ‘đỏ cái rằm’ không?

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Đa tạ! Tại hạ tài hèn không học nổi!

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Haizz~~~ Thuần Thuần cục cưng giờ đã là vợ người ta!

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Tiểu Vy, tao có chút sợ!

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Mày sợ gì nữa?

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Tao không đẹp, không xinh cỡ Tổng Mỹ Nhân bị người ta dụ dỗ thì sao?

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: IQ của mày theo Tổng Tư Dật bay đi rồi à?

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Mặc dù tao biết người trong lòng Tổng Mỹ Nhân là tao nhưng mà hoa lá cành xung quanh nhiều như vậy lỡ làm ô uế Tổng Mỹ Nhân nhà tao thì sao?

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Mày định chuyển lên tỉnh hả?

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Ủm, vật thuộc sở hữu của An Thuần Thuần này sao có thể để cho người khác dòm ngó!

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Vậy mày định làm gì?

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Công khai chán thả!

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Tổng Mỹ Nhân khẩu vị cũng nặng thiệt! Bao nhiêu người không chọn lại đi chọn một ‘phù thủy’ như mày!

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Tao mà!

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Tổng Mỹ Nhân thật đáng thương!

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Vậy mày làm bạn với ‘phù thủy’ hay ‘công chúa’ đây?

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Số phận đã định là tao phải ở bên ‘phù thủy’!

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Hối hận hả?

[Vy Vy Tiểu Mỹ Nữ]: Vì mày mà giờ tao không biết hối hận nè! Thôi tao out đây!

[JQ Với Tổng Mỹ Nhân]: Ủm, gửi ngàn nụ hôn đến mày ~~~

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Người nhà

Tổng kết học kì một vừa xong An Thuần Thuần gói ghém đồ đạc, cắn răng lau nước mắt giả từ mày cô bạn thân chuyển trường lên tỉnh. Nhưng khi cô nói ra câu mình sẽ chuyển đi cứ nghĩ họ sẽ tức giận khóc lên gì gì đó nhưng... mà chỉ thấy được vẻ thờ ơ của bọn họ.

Du An Kỳ thì cảm điện thoại nhàn nhạt nói là: “Sang năm tao cũng chuyển lên rồi, không lâu lắm!”

Vương Tiểu Vy bạc tình bạc nghĩa phẩy tay: “Sớm chết, sớm siêu sinh!”

Nó đang nói cái gì vậy nhỉ?!

Trình Hiểu Ly: “Sang năm tụi tao cũng lên tỉnh học chung với mày rồi an tâm đi!”

An Thuần Thuần rung rung cảm động: “Hiểu Ly mày tốt hơn hai con nhỏ đó nhiều!”

“Có gặp ‘trai đẹp’ nhớ gửi hình về cho tao!”

An Thuần Thuần: “...” mày là đứa gây bất ngờ đó à?

Cuộc chia ly đầy ‘lạnh nhạt và phủ phàng’ qua đi! An Thuần Thuần bị bọn họ mạnh mẽ đẩy lên xe rồi đi. Nói không có chút buồn thì thật là giả dối, đi thì đi cũng không phải là cách nhau nửa vòng Trái Đất rồi cũng sẽ mau chóng gặp lại thôi!

Sau khi cô chuyển về thì người nhà cũng không có gì đặc biệt, đối với người nhà Thuần Thuần không được hoan nghênh cho lắm! Mẹ Tổng thì tung tăng sửa soạn cho cô này nọ, đủ thứ. Chuyển vào trường học ở tỉnh với điểm số tương đối của An Thuần Thuần thì chỉ thuộc lớp tương đối khá- giỏi.

Việc chuyển trường này còn gây thêm một số phiền phức là cô phải mặc váy ngắn đồng phục bắt buộc của trường. Sau một lễ tất bật chuẩn bị An Thuần chính thức trở thành học sinh trường H, là bạn cùng trường với Tổng Tư Dật.

Còn vấn đề cuối cùng đó là việc đi lại, An Thuần Thuần bị buộc phải đi bộ chung với Tổng Tư Dật với lí do hết sức chết tiệt là tập thể dục buổi sáng, có còn công đạo không chứ, cô phải mặc váy ngắn ngủn mà còn phải lết đến trường. Nhưng mà dù cô có không muốn tới đâu đi nữa vẫn phải làm vậy.

Ngày đầu tiên nhận lớp của An Thuần Thuần hết sức nhàm chán, lớp học này cô chả có người quen nào mà còn phải nhận lấy mấy ánh mắt khinh thường của một vài cô gái cùng lớp. Cũng chỉ là mấy chuyện nhảm nhí nên cô không thèm để tâm.

Hai tiết đầu tiên vô cùng nhàm chán, cô cũng chỉ im lặng ngắm nhìn xung quanh. Cuối cùng chuông cũng reo lên báo hiệu ra chơi, Thuần Thuần nhàm chán lôi điện thoại ra đọc tiểu thuyết không thèm để ý đến xung quanh. Để có cảm giác an toàn và không thích người khác cứ suốt ngày bình luận gương mặt cô giống hồ li tính xấu xa nên cô đã mang sẵn cặp kính gọng đen to tướng để che giấu hết gương mặt của mình lại, thấy chưa đủ cô còn xoắn tóc xuống cắt mái ngắn che phủ gần như toàn bộ gương mặt nhỏ nhắn vốn có.

“An Thuần Thuần!” một âm thanh hét lên với âm lượng cực cao nghe muốn nổ lỗ tai làm cô giật mình.

Bất ngờ nhất là gặp phải người quen, còn là bạn thưở nhỏ Trần Ngọc Châu. Hiện giờ Ngọc Châu đã thể hiện bản chất mỹ nữ với tóc ngắn ngang vai, kiểu

tóc vô cùng mượt của nằm trong phim Hậu Duệ Mặt Trời. Nhìn cô ấy mà lòng An Thuận Thuận đau như cắt, trước đây là cô cao hơn giờ chiều cao của cô cũng chỉ có 1m45 còn người ta đã là 1m54.

An Thuận Thuận có cảm giác lệ rơi đầy mặt, cô được di truyền toàn gen lặn không là sao?!

“Thật sự là Thuận Thuận à?” Ngọc Châu vui vẻ đến mức muốn kích động.

“Ừm, không ngờ gặp lại ở đây!”

“Tội mình xuống căn tin đi! Mình dắt bạn đi ăn!”

“Ừk!” Thuận Thuận cười cười, dù sao cũng có người quen tốt quá còn gì.

Từ chỗ của Trần Ngọc Châu, cô cũng đã được bỏ túi một lớp ‘bát quái’ nào là ai là học sinh xuất sắc của trường, đàn mĩ nam, mĩ nữ đứng top, giáo viên nào xinh trai đẹp gái... nói ra rất nhiều nhưng mà còn lại trong đầu Thuận Thuận không được bao nhiêu.

Suốt cả buổi cô chỉ ngồi uống nước nghe Ngọc Châu thao thao bất tuyệt.

“Thuận Thuận, lâu rồi không gặp bạn không biết đâu Tổng Tư Dật và Nguyễn Bảo Nam cứ tưởng là một cặp nay Bảo Nam đã có bạn gái rồi! Còn Tổng Tư Dật vẫn chẳng nghe được tin tức đáng tin cậy nào!”

“À! Vậy sao?” An Thuận Thuận cuối đầu uống nước, đánh chết cô cũng không nói chuyện Tổng Tư Dật và cô cho cô ấy biết.

“À còn nữa trường bên cạnh trường của chúng ta là trường cấp 3 đó! Bên đó, có anh Diệp An Phong mà bạn từng yêu thầm đó!”

“Khụ!... Khụ!... Khụ!...” An Thuận Thuận bị sặc, bọn cô là anh em họ thuận khiết nha! Còn có ông anh họ đó là cái loài gì mà đeo bám Du An Kỳ hơn cả cao su, hại cô còn bị Du An Kỳ khinh bỉ một thời gian.

“Thuận Thuận, trai đẹp kìa!” Trần Ngọc Châu hưng phấn cười tui kéo mặt Thuận Thuận hướng về đám đông.

Trường học ở tỉnh có khác căn tin cũng rộng quá chừng luôn, sạch sẽ thoáng mát có chút ồn ào mua bán thức ăn, nước uống. Người cũng toàn là trai xinh gái đẹp, con nhà khá giả.

Trong đám đông mà Ngọc Châu và Thuận đang nhìn có hai người con trai nổi bật, một người ăn mặc tươm tất, sơ mi trắng nổi bật khí chất vốn có, lạnh nhạt điềm tĩnh, một người ăn mặc phóng khoáng áo sơ mi cởi ra một nút nhìn về mặt thờ ơ với tất cả.

Con gái nhìn thấy chắc chắn sẽ rung động trước vẻ hào nhoáng của hai người đó, nhưng mà An Thuận Thuận vốn đã được luyện thành tinh rồi, với lại sức miễn dịch của cô bị Tổng Tư Dật nâng cao đến levelmax rồi. Chỉ có Tổng Mỹ Nhân yêu nghiệt mới làm An Thuận Thuận rung động được thôi!

“Thuận Thuận, thấy không? Người mặc áo sơ mi thả nút chính là Vỹ Phong, người bên cạnh là Vỹ Đình! Họ là cặp đôi tri kỉ không thua gì Tư Dật với Bảo Nam đó!” Trần Ngọc Châu đang mơ tưởng trên mây thì An Thuận Thuận cảm giác được nguy hiểm đang đến gần lập tức bỏ trốn.

“Ngọc Châu à, mình có chuyện đi trước! Bye!” Thuận Thuận ngay lập tức bỏ chạy trời chết. Haizz~ cô quên mất trường này có vị đại gia chết tiệt đó.

Vỹ Phong liếc theo bóng lưng bỏ chạy của Thuận Thuận mà nhếch môi, chạy đi! Em chạy thử anh coi. Về rồi không thèm cho anh biết một tiếng thật là vô tình nha!

“Cười gì gớm vậy?” Vỹ Đình đá vào chân Vỹ Phong cho anh tỉnh mộng.

“Còn nhớ tôi từng hứa tặng cậu cái gì không?” Vỹ Phong cười nham hiểm.

“Đẹp đi! Tôi không làm em rẻ cậu!”

“Nè, đừng hời hện đó!”

“Biến đi! Tôi không muốn làm ‘trâu gĩa gặm cỏ non’!”

“Ok! Tùy cậu!” Vỹ Phong cười cười như hồ ly. Hừ! Cậu không muốn cũng phải quỳ bẹp dưới chân em gái tôi thôi! Rồi cậu sẽ phải gọi tôi một tiếng ‘anh vợ’.

An Thuận Thuận bình an vào lớp học hết mấy tiết còn lại, cuối cùng cũng lê lét được thân xác ra khỏi lớp. Chặng đi cô đã không rành đường chặng về đành lê lét ra quán trà sữa ngồi chờ Tổng Tư Dật cùng về.

Ngồi thu lu một góc nhỏ bên cạnh cửa kính, gương mặt cô gần như bị che lấp bởi mái tóc cùng gọng kính. Nghệ thuật che dấu chính là đẳng cấp của nghệ thuật quyến rũ, gương mặt của An Thuận Thuận có thể nói là cừ non hơn cả cừ non nhưng mà thâm tâm thì lại... BT*... vô cùng BT.

(BT= Biến Thái)

Trong vòng 45 phút cô ngồi tại quán thì đã chứng kiến những sự kiện vô cùng máu chó, cứ như là coi phim lãng mạn Hàn Quốc, coi phim tâm lý gia đình Đài Loan, kiếm hiệp của Trung Quốc,... đặc sắc kinh khủng.

Màn đầu tiên là ‘Chàng ngốc tỏ tình với hoa khôi’, anh chàng ngốc si tình cô nàng hoa khôi xinh đẹp. Nhưng mà tàn khốc thay cô ấy thích người khác, nhìn cô ấy mà An Thuần Thuần có cảm tưởng là trên đời này gái đẹp còn nhiều. Màn tỏ tình có hoa có nến nhưng mà nữ chính lại nhẹ nhàng từ chối, đôi mắt cô ấy ngân ngấn nước, An Thuần Thuần cảm thấy cô hoa khôi này diễn kịch hơn cả diễn viên chuyên nghiệp.

Màn thứ hai là cô bạn gái cũ điên máu lên vì bạn trai cũ yêu một đứa con trai khác, là si nhục trong mọi si nhục. Một trận nữ nhân máu điên đấu với nữ nam ‘thụ’, ai da vô cùng đáng sợ.

Màn thứ ba chưa mở thì An Thuần Thuần phải sống kiếp chui rút, chạy trốn như điên. Cô thả làm kẻ không có tinh thần trốn đi còn hơn là phải chịu trận. Nói miệng không bằng cô chủ động bỏ chạy khỏi hiện trường nhưng mà Tổng Tư Dật chưa đến. Haiz~ thoát thân quang trọng hơn nhiều thế là cô bay nhanh ra khỏi tiệm trà sữa.

Vỹ Phong vỗ vai Vỹ Đình cười cười: “Tôi đi ra ngoài gặp ‘tình yêu’, lát tôi trở lại!”

“Biến nhanh!” Vỹ Đình phát tay đuổi Vỹ Phong.

Vỹ Phong bước ra khỏi quán nở nụ cười nham hiểm, anh khởi động tay chân nhìn ngắm xung quanh xem khu vực con thú nhỏ chạy hướng nào. Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang chạy thực mạng.

Anh thật muốn cười bể bụng, càng lớn càng chậm chạp chắn rất lười vận động.

An Thuần Thuần chạy xa khỏi quán đó được 500m là một đến thở không ra hơi, thành tích chạy của cô vốn thấp nhất may mà hôm nay chạy nhanh được tới vậy! Đợi cô mừng chưa được bao lâu thì có người đã ôm cô vào lòng, hôn lên má cô ‘chụt’ một cái thật kêu.

Phản xạ có điều kiện ngay cô liền nhắm ngay vị trí trọng điểm giữa hai chân người phía sau mà đá, Vỹ Phong may mà thân thủ nhanh nhẹn nếu không hương quả cả nhà biết làm sao!

“Nè, nè, nè! Đủ rồi em định triệt giống anh sao?” Vỹ Phong vẻ mặt bức bối, nhăn nhó.

An Thuần Thuần lườm anh một cái: “Anh biến càng nhanh càng tốt!”

“Em sao có thể tổn thương trái tim yếu đuối của anh!” anh ôm ngực vẻ mặt khổ sở nhìn phát ói.

“Gớm chết được!” Vừa nói An Thuần Thuần lôi chiếc áo sơ mi trắng đẹp đẽ của anh coi như khăn giấy nhàu rồi lau lau gương mặt của cô. “Anh không sợ nước bọt có vì rút nhưng em sợ! Ấy da, aaa... gớm quá đi!”

An Thuần Thuần chà lau đến nổi mặt cô sắp chảy đến nơi cũng không chịu dừng.

“Nè em có cần chán ghét ra mặt vậy không? Anh dù gì cũng là mỹ nam đẹp trai phóng khoáng!”

“Lá phóng đảng thì có!”

“Con nhỏ này em có cần nói nặng lời làm tổn thương trái tim yếu đuối của anh mới chịu sao?”

“Anh mà yếu đuối thì mấy cô gái đâu có đau khổ vì tình nhiều đến vậy!”

“Không biết sao? Trái tim anh từ khi sinh ra đến nay vẫn chỉ có em!”

“Oẹ! Anh nói chuyện mắc ói quá!”

“An Thuần Thuần, em chấp nhận làm bà cô già cho anh nuôi thì cứ việc nói tiếp đi!”

“An Vỹ Phong, anh chỉ sinh trước em có 10 tiếng đừng có ra vẻ ta đây!”

“Dù sao anh vẫn là con cả, em cũng chỉ là con thứ! Còn phải gọi anh một tiếng anh cả!”

“Anh cũng ra dáng anh cả chút đi! Suốt ngày bám dính lấy em đùa giỡn!”

An Vỹ Phong nháy mắt phóng điện với cô: “Có rất nhiều người muốn mà không được đó! Em đang được hưởng diễm phúc mà không chịu trân trọng!”

“Cảm ơn nhưng cô ấy không cần đâu!” Tổng Tư Dật từ xa đã nhìn thấy cảnh tượng đấu khẩu giữa hai anh em nhà họ An, anh cùng An Vỹ Phong vốn không ưa nhau, rồi cả việc tên Trần Vỹ Đình kia là đối thủ của anh mà lại là bạn tốt của An Vỹ Phong.

Cho dù An Vỹ Phong có là anh trai sinh đôi với Thuần Thuần, anh cũng không thích việc người của anh bị người ta hôn má!

“Tổng Tư Dật, chuyện giữa anh em chúng tôi không liên quan cậu!” An Vỹ Phong chóng nạnh kéo Thuần Thuần ra sau lưng mình khiêu khích Tư Dật.

“Liên quan nhiều đó! Nhưng mà không liên quan đến cậu!”

An Vy Phong hất cằm về phía Tổng Tư Dật: “Thuần Thuần đuổi cổ cậu ta đi!”

Nhưng mà An Thuần Thuần đã lết ra sau lưng Tổng Tư Dật từ lúc nào.

An Vy Phong: “...” ai có thể nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra không!? Em gái anh hôm nay lạ đẹp anh không nói mà nó lại im lặng đứng sau lưng đối thủ của anh.

Tổng Tư Dật nộ nộ cười nộ miệng đầy đắc ý, nhìn thấy vậy An Vy Phong cũng chỉ muốn đánh cho cái mặt của Tư Dật xưng như đầu heo, sưng tím hết cả lên xem có còn đẹp mắt nữa hay không.

Đến cuối cùng thì An Vy Phong cũng đành ôm một bụng giận hờn mặc Tổng Tư Dật mang An Thuần Thuần đi!

Thù này anh nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mỗi lòng của người làm anh

An Thuần Thuần và Tổng Tư Dật bị ông anh hai An Vy Phong trẻ con giận dữ, ông anh nhà cô còn thích tạo ra những scandal bay đầy trời hại cô thể thâm. Tính cách của 2 anh em sinh đôi nhà họ An có một đặc điểm chung là không thể nhìn bề ngoài của họ, bên ngoài là cái vỏ cực kì tốt đẹp nhưng trong bụng ẩn chứa những điều kì quái, là những kẻ lập dị.

Chỉ cần họ tập trung việc gì cũng có thể giải quyết, cả hai đều có tính bướng bỉnh, khó chiều thay đổi như chong chóng. An Thuần Thuần khi đứng giữa đám đông dù không tỏa sáng nhất cũng không nổi bật nhưng lại khiến người khác chú ý một cách vô thức, còn An Vy Phong thì nổi bật không thể kiểm soát. Gương mặt họ chỉ tương đối giống nhau nên nhiều người cũng không nghĩ họ là anh em sinh đôi.

Nói về An Vy Phong có lẽ cả năm trời cũng không hết chuyện về anh. Tóm tắt lại, An Vy Phong là một tay sát gái, bề ngoài lơ đãng, ăn mặc phóng khoáng, đẹp trai ngời ngời trình độ tự sướng đạt levelmax, trình độ lật mặt cũng thuộc hàng đẳng cấp. Là một trong top 10 học sinh giỏi nhất trường H.

Gương mặt giống hệt An Thuần Thuần, chỉ khác thần sắc ở đôi mắt, chân mày của cô có độ cong còn của anh thì thẳng hơn nhiều, nghe nói lúc mới sinh hai người mẹ An dùng lá trầu vẽ chân mày cho hai người nên họ mới có được cặp chân mày đặc biệt như vậy.

An Vy Phong rất hãnh diện về chuyện này, mỗi lần anh cong mắt cười một cái con gái trong trường đổ rầm rầm, còn An Thuần Thuần thì mệt mỏi vì nhiều người bị nó lừa gạt rằng cô rất hiền lành.

Sau này vào một ngày nào đó có bà mẹ trẻ nào đó lại nổi hứng lên tô tô vẽ vẽ chân mày cho con mình, mà ông bố vô trách nhiệm nào đó cũng để mặt cho ai kia quậy phá.

An Vy Phong sống chung với bà nội nên không biết An Thuần Thuần chuyển về nhà đến khi thấy cô bỏ chạy khỏi căn tin anh mới biết, linh cảm kết nối giữa anh và cô rất mạnh vì họ là anh em sinh đôi. Cách suy nghĩ của hai người cũng rất giống nhau, có lẽ là do tâm linh tương thông nên hai anh em không ai muốn ở chung quá với ba mẹ mình.

Lúc còn nhỏ, anh với Thuần Thuần là hai anh em lúc nào cũng có nhau, đến khi anh đi mẫu giáo thì bị chuyển đến đây ở chung với bà nội nên hai người tách ra. Lúc đó mỗi lần được nghỉ hè thì cô sẽ dính bên anh suốt, nhưng mà...

“Thuần Thuần, em thấy anh đá banh giỏi không?”

“Anh giống y như tên ‘giặc Tống’ đá mà không sợ té chết à?”

Lần đầu trong đời anh bị đem ra nói chung 1 chỗ với tên đáng ghét nào đó có biệt danh là ‘giặc Tống’. Là do anh muốn gây sự chú ý của em gái mà giờ như thế này là sao.

“Em gái, con chó con này thật đáng thương!”

“Anh, đem nó về nuôi nha!”

“Ừk!”

“Anh trai tốt nhất, không giống tên ‘giặc Tống’ kia đi hành hạ mấy con sâu nhỏ!”

Anh có ý chiều lòng em gái nhỏ, nhưng tên ‘giặc Tống’ đó là thần thánh phương nào dám làm em gái anh nhiều phần nộ như vậy.

“Anh, sao anh lại hôn mặt nhỏ đó!” em gái nhỏ cùng tuổi nhưng mà ngây thơ hơn.

“Suyt! Thuần Thuần ngoan em phải nhớ không được để đứa con trai nào hôn nghe chưa!? Chỉ có anh mới được thôi!” người anh nào đó làm chuyện xấu còn không biết hối cải.

“Anh ơi vậy tại sao anh hôn nhỏ đó!”

“Chỉ cần không hôn vào miệng là được rồi!”

“Nhưng mà tên ‘giặc Tống’ cắn miệng em vậy có tính là hôn không?” em gái nhỏ dùng 1 ngón tay cố gắng cầm hỏi.

“... Không!!!” anh đang đau nhói trong lòng, em gái anh bị người ta... cắn răng nói trái lòng cho em gái nhỏ an tâm: “Chỉ là tai nạn thôi!”

“Dạ!”

Rồi em gái đi học tiểu học...

“Anh à? Tại sao con trai thích con gái dịu dàng vậy hả?”

“Con gái dịu dàng rất ngoan, rất nghe lời!”

“Ý của tên ‘giặc Tống’ nghĩa là em không nghe lời là đứa không ai thích đúng không? Tên đó chán sống rồi!”

“...”

Ngày sinh nhật của hai anh em...

“Anh ơi, em nên mặc váy màu hồng hay màu đỏ này mới đẹp!”

“Màu hồng đi!”

“Vậy em mặc màu hồng hôm nay nhất định để tên ‘giặc Tống’ lé mắt luôn!”

“...” anh cũng muốn biết tên chết tiệt đó như thế nào.

Một ngày gần cuối năm học...

“Anh, em không muốn chuyển đi!”

“Vậy thì ở lại!”

“Tại sao ngay cả ‘giặc Tống’ cũng đi! Em cũng muốn đi, nhưng mà em thích ở đây hơn!”

“Anh không biết tên ‘giặc Tống’ đó là ai nhưng mà đừng gặp tên đó nữa! Tốt hơn em gái nên làm điều mà em muốn!”

“... Haizz~”

Cuối cùng anh cũng biết được tên thật của ‘giặc Tống’ là Tống Tư Dật, mà tên họ Tống này ngoan thì có đó nhưng mà cái bản mặt tự tin kia làm anh phát ghét. Tội của Tư Dật đã được An Vũ Phong chất thành một đống.

Càng đáng ghét hơn tên Tống Tư Dật mà anh vô cùng ghét lại được mẹ anh cưng hơn cả anh. Em gái anh lại được mẹ giao cho tên nhóc đó chăm sóc.

“Cỏ dại bên đường cậu có thể hái, em gái nhà tôi không được chọc!”

Nhưng hôm nay...

“Cỏ dại bên đường anh có thể hái, bạn gái của tôi đừng đụng!”

Thế nên anh, An Vũ Phong nhất định phải cho Tống Tư Dật biết sự lợi hại của anh. Vì vậy anh đã lập một kế hoạch hoàn hảo.

Trường học, sợ nhất chính là tin đồn mà tên đó giờ đã biết anh là anh trai sinh đôi của An Thuần Thuần, anh nhất định phải tác hợp cho Trần Vũ Đình với em gái nhà mình, miễn cho tên họ Tống được lợi.

Lần đầu tiên chính là anh cố ý dắt Trần Vũ Đình đến những nơi mà An Thuần Thuần thường xuyên đến, gặp phải cô thì cố ý xô cô vào người Vũ Đình nhưng mà điều anh không ngờ là cô đột ngột chuyển hướng té xuống đất cũng không để cho người khác đỡ.

Lần thứ hai, anh nhờ người viết một lá thư tình sến chảy nước, giả mạo chữ kí của em gái nhà mình mà gửi cho Trần Vy Đình. Trần Vy Đình bị An Vy Phong làm phiền đầu độc anh bằng cái tên An Thuận Thuận, làm anh tò mò cái người viết lá thư này là ai.

Vy Đình cố ý tìm hiểu xem rốt cuộc An Thuận Thuận này ra sao mà có vẻ nổi tiếng vậy! Thật ra trong trường ai mà biết Thuận Thuận là con nhóc nào ở nơi đâu, cô giống như người tàng hình trong trường vậy.

Tình tiết xảy ra y như An Vy Phong dự đoán, y như bộ phim ‘Chinh phục thiên tài’ của Hàn Quốc luôn. Nam chính đứng trên lầu hỏi tên An Thuận Thuận nhưng...

“Đây là thư tình cô bạn viết?” nam chính hỏi.

“Tôi không viết lá thư này, tìm nhầm người rồi!” đây thật chất là nữ phụ tà ác.

“Họ tên ghi là An Thuận Thuận!”

“Thật tiếc là chữ của tôi không đẹp như vậy, văn của tôi cũng không thể đem ra viết thư!”

“Cô bạn làm trò để gây sự chú ý à?”

“Phiền!” tha thứ cho cô không thể đứng nói chuyện với cái tên này được.

“Là bạn của cậu à, Vy Đình?” đột nhiên xuất hiện cô gái xinh đẹp là hoa khôi hôm trước ở quán nước. Đi bên cạnh đó là Tổng Tư Dật đang mang một chồng giấy có lẽ là sếp giấy nộp bài cho thầy cô.

“Không, là người gây sự chú ý thôi!”

“Vậy sao? Loại con gái như vậy tâm cơ rất sâu, cậu đừng để bị lừa!” nữ cười ngọt ngào nhưng lại liếc mắt đầy khinh thường đến cô.

“Biết!”

Hai bọn họ tới một câu, cậu một câu nghe thật mệt mỏi.

“Tư Dật, chúng ta đừng quan tâm đến mấy chuyện này nữa đi thôi!” nữ nữ thân thiết kéo tay Tổng Tư Dật đi. Anh vùng ra khỏi cánh tay đang bám víu của nữ nữ.

An Thuận Thuận đã phóng ra tín hiệu cảnh cáo Tổng Tư Dật: Anh đi thì đừng có trở lại nữa!

Khóe môi anh nhếch lên, lấy điện thoại ra gọi: “Trần Hạo, ra đây mang mấy thứ đồ linh tinh này lên văn phòng giúp tôi! Mau đi, tôi phải dắt bạn gái đi dạo!”

Câu nói của anh làm không khí ngưng đọng, nữ nữ và cả nữ nam Vy Đình cũng đang suy xét xem câu nói vừa rồi là có ý gì. Nhưng mà sự việc trời đánh hơn chính là anh đi về phía An Thuận Thuận.

“Em biết viết thư tình từ khi nào vậy hả?”

“Tổng Tư Dật, anh cấm nín cho em! Không phải em viết!”

“Nếu em viết anh đã mang em đi ‘xử’ rồi!”

“Anh không phải có người đẹp bên cạnh nên cảm thấy rất vui mới đúng!”

Trần Hạo điệu đà một hồi mới chạy ra cùng với Vương Gia Nghi và Đỗ Hạo Thiên, một tổ hợp lộn xộn làm loạn.

“Kakaka! Tư Dật, đưa Thuận Thuận đi đi! Xấp giấy này tụi này đưa đi là được rồi!” Trần Hạo cười gian.

“Đúng, đi chơi vui vẻ! Có cúp học thì tụi này xin phép cho!” Gia Nghi tỏ ra ngỗ nghịch khi phẩy tay đuổi đôi trẻ đi.

“Để gì có chuyện cúp, dù Tư Dật có muốn Thuận Thuận cũng dễ gì chịu!” Hạo Thiên ra vẻ hiểu biết nói.

Hai người kia nhìn Hạo Thiên chia buồn, chán sống mới ngồi đó nói xàm làm như hiểu bạn gái nhà người ta dữ lắm. Mà chọc tới ngay cái tên có sức chiếm hữu mạnh như Tổng Tư Dật. Nhìn bề ngoài thư sinh yếu đuối nhưng không dễ chọc.

“Khoan đã, Tư Dật bạn với cô ấy!” nữ nữ cực kì giỏi tỏ ra điềm đạm đáng yêu, hiền dịu dễ mến An Thuận Thuận càng tỏ ra khó chịu trong người.

Tổng Tư Dật quăng sếp giấy cho Trần Hạo, rồi ôm eo An Thuận Thuận: “Cô ấy là bạn gái của tôi!”

Trần Hạo và hai người Gia Nghi, Hạo Thiên cười cười rút khỏi khu vực có khói thuốc súng. Hoa khôi của trường cũng đã nhăn mặt khó chịu, người được

xem là có tiềm năng trở thành bạn trai của một hoa khôi như cô lại bị một con nhóc không rõ danh tính cướp đi mất.

“blap... blap... blap!” Trần Vy Đình vỗ tay, thờ ơ đi tới trước mặt An Thuần Thuần và Tống Tư Dật: “Chúc mừng!” câu nói tuy không có gì nhưng nụ cười trào phúng nên thâm ý nhạo báng.

Tống Tư Dật mặt lạnh như tiền đối mặt với Trần Vy Đình, An Thuần nào để cho người khác chế nhạo: “Có gì nói thẳng chớ bằng mặt mà không bằng lòng!”

Vy Đình liếc mắt nhìn từ trên xuống dưới của cô rồi cười một cái chế nhạo nhìn Tư Dật: “Không ngờ cậu lại thích thể loại Loli, không có chút nào nhô ra! Hahaha!”

“Động dục như cậu mới tìm mấy loại đó! Đi thôi Thuần Thuần, mặc kệ mấy kẻ điên đi!”

“Anh nói hơi quá! Cậu ta chỉ là loại nông cạn chả có gì tốt!”

“...” hai người bọn họ là sinh vật đơn bào thì có.

“Khoan đã!” An Thuần Thuần bị Tống Tư Dật kéo tay đi nhưng cô nhớ ra vẫn còn có việc chưa làm xong.

“Sao? Muốn xin chữ kí tên đó!”

“Nói xàm!” cô quay đầu lại chỗ của nữ sinh xinh đẹp: “Cô bạn hoa khôi!”

“Gọi tôi!”

“Đúng, là bạn!”

“Có gì sao?”

“Tống Tư Dật là bạn trai của tôi!”

“Ý bạn là sao?”

“Đừng làm điều vô ích! Tôi không thích tranh giành nhưng một khi cần thì tôi nhất định không khoan nhượng! Vậy thôi, chào cô bạn!” An Thuần Thuần cô không thể để cho người khác có ý định gì gì đó với Tư Dật.

Cô nắm lấy cánh tay của Tống Tư Dật cùng nhau rời đi.

Trần Vy Đình nhìn theo bọn học cười nhạt: “Muốn tiếp tục giữ vững vị trí hoa khôi thì đừng làm điều xằng bậy!”

“Tôi làm thì có liên quan gì đến cậu!”

“Chọc đến cô gái đó, cô sẽ gặp không ít vấn đề đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ông anh đáng yêu

Hoa khôi của trường H chính là nữ sinh Trình Ân Ân, là ‘cương thi’ mà Tống Tư Dật và An Thuần Thuần nhận xét khi còn nhỏ. Cô gái này có gương mặt xinh đẹp tinh xảo, thành tích học tập thuộc top 5 của trường.

Lúc trước cô ấy rất thích Nguyễn Vương Quân vì cậu ta nổi bật và là người đứng đầu trong những đứa con trai khác. Nay cô đã lớn, hiểu được người nào mới đáng để cô lựa chọn, mục tiêu của cô lại đặt lên Tống Tư Dật nhưng cô đâu có ngờ được.

Bản thân Trình Ân Ân dù có thích Tống Tư Dật đến đâu cũng vô ích, bởi vì trong lòng anh chỉ có một An Thuần Thuần.

Tống Tư Dật còn từng nghi ngờ bản thân mình có vấn đề về giới tính, không phải An Thuần Thuần thì ai cũng đừng có đùa với anh. Nếu là lúc trước ai đến gần Tống Tư Dật thì An Thuần Thuần chả thèm quan tâm nhưng hiện tại cô là bạn gái của người ta, chủ quyền của riêng cô nếu cô không giữ thì cô không phải An Thuần Thuần.

Trình Ân Ân tuy không có làm gì ảnh hưởng đến An Thuần Thuần và Tống Tư Dật nhưng mà cũng gián tiếp im lặng khiến cả trường nói nhảm.

Vì Tư Dật và Thuận Thuận thường xuyên đi cùng nhau, tạo nên một tin đồn mới. Có người cho rằng An Thuận Thuận là hồ ly tinh xuất hiện chen ngang giữa Tổng Tư Dật và Trình Ân Ân, họ là fan cuồng của hoa khôi nên đương nhiên Thuận Thuận phải đóng vai xấu. Còn những người bên vực Tổng Tư Dật lại cho rằng cả Trình Ân Ân là An Thuận Thuận đều là hồ ly tinh hại người.

Những lời bàn cãi cùng những tin đồn nhảm vẫn cứ tiếp tục bay đi khắp nơi. Nghe được ngày đầu tiên An Thuận Thuận chỉ cười, ngày thứ hai bị chỉ trích nên tâm tình hơi tuyệt vọng một chút, ngày thứ ba có chút phiền, ngày thứ tư..., thứ năm..., rồi đến một ngày bị cả bọn con gái trong trường làm phiền.

“Tổng Tư Dật, lo dẹp dọn đồng fan cuồng nhà anh kìa! Em bị phiền sắp điên rồi!” An Thuận Thuận giữ bình tĩnh mọi tình huống ở trường đã đi đâu mất, mà tại đây lại là An Thuận Thuận bạo lực nóng giận thất thường. Cô bức bối đến mức giậm chân muốn sập cầu thang của trường học.

Tổng Tư Dật chỉ nhếch môi hướng thụ nhìn con thú cưng nhỏ bé đang phát tiết tâm tình bị ghen cả ngày ra bên ngoài: “Anh đâu có quyền bắt bọn họ dừng!”

Nhìn vẻ mặt làm như bất đắc dĩ của anh, cô nổi dóa: “Anh dám nói là không có năng lực à?”

Tổng Tư Dật bày ra vẻ mặt thản nhiên, vô tội: “Nếu em muốn, anh sẽ chứng minh mình có năng lực!”

Xin tha thứ cho cô, đầu óc cô đang suy diễn đến ý nghĩa khác: “Em cảm thấy anh nói chuyện đa nghĩa quá!”

“Là do bản thân em đen tối!”

“Thì sao hả? Ghét bỏ à?”

“Sao anh dám chứ?”

“Anh biến đi!”

“Ok!” nói rồi đi nhanh về phía trước.

“Đứng lại!”

“Không phải đuổi anh đi sao?”

“Anh đang chọc tức em à?”

“Anh nào dám, anh rất nghe lời em nga~~”

“Được rồi! Em gọi anh trai đưa em về nhà!” người nào đó bày ra bộ dạng bắt cần.

“Được rồi không đùa nữa!” cuối cùng ai đó cũng lấy lại sự phong độ và nghiêm túc thường ngày. “Vậy em muốn làm gì?”

“Nếu em đi đánh ghen anh sẽ theo phe ai?”

“Em thì đánh lại ai?”

“Anh có ý gì hả? Ghét bỏ à? Muốn tìm người khác à?”

“Thôi được rồi! Em làm gì cũng được!” Tổng Tư Dật không muốn cứ nói mấy chuyện nhảm nhí này chung với An Thuận Thuận cả buổi.

Thế là hai người họ tay trong tay dắt nhau đi ăn kem, bầu không khí rất hài hòa. Từ lúc bọn họ chính thức quen nhau đến nay cũng đã được hơn hai tháng mà chả có buổi hẹn hò chính thức ra hồn.

Cả hai người đều coi như một công đôi chuyện, phụ đạo thì nói chuyện đôi ba câu, vừa đi ăn vừa sẵn tiện đi dạo, nhà ở chung một khu và lại ba mẹ hai nhà rất thân quen nên qua lại không gặp khó khăn. Cho dù có lượn qua lượn lại cả ngày cũng chả có người để ý đến.

Từ hôm bữa ông anh An Vỹ Phong giận hờn vu vơ đến nay thì ở nhà anh đã kiếm chuyện vô cớ với Tổng Tư Dật, ăn cơm mà mắt cứ như tia laser muốn dùng mắt đốt cháy rụi. Tính An Vỹ Phong vốn rất ít khi cục ki không ưa Tư Dật, cái tính anh vốn trẻ con lại hay giả vờ giả vịt, lo lắng nên mẹ An Thích Tổng Tư Dật nghiêm túc, đáng hoàng hơn.

Tính cách của anh cả nhà họ An chỉ có thể dụ dỗ được mấy người lớn tuổi cùng mấy đứa con gái ngu ngốc thôi!

An Vỹ Phong rất bất mãn vì hành vi quên mất ai mới là anh trai của An Thuận Thuận mà giận run người. Anh nhìn mà ghen tức, Thuận Thuận ngồi kế bên anh nhưng mà lòng thì hướng sang đối diện.

Gấp thức ăn tại sao không gấp cho người anh đẹp trai yêu quý ở nhà mà lại đi gấp cho cái tên đáng ghét giả vờ nghiêm túc kia. Anh cục ki buồn bực, từ ngày em gái về nhà anh đã không có tâm trạng đi cùng bạn gái.

Người như anh bạn gái đeo bám xung quanh, nhưng mà chỉ có mỗi em gái là không giữ được. Tiếc nuôi cả đời của anh là đã khiến em gái ngày thơ đáng

yêu nhà mình bị ô nhiễm còn rơi vào tay con sói Tổng Tư Dật.

Tức tối tích tụ anh cố ý nói xiên nói xéo Tổng Tư Dật nhưng mà người nào đó cứ coi như chả có chuyện gì xảy ra còn cười trào phúng gọi anh một tiếng ‘anh vợ’. Ai là anh vợ của cậu ta chứ!? Xung hô cho đảng hoàng chưa chắc gì Thuần Thuần gả cho cậu ta.

Và sau đây là cuộc trò chuyện có một không hai của hai người đàn ông.

“Đây là nhà của tôi, An Thuần Thuần là em gái của tôi!”

“Đúng! Nhưng mà Thuần Thuần hiện tại là bạn gái của tôi, tương lai là bà xã của tôi! Nên nhà này là nhà vợ tương lai của tôi!”

“Cậu nghĩ tôi tin à? Nếu lỡ nửa đường cậu bỏ em tôi thì sao? Ai biết được!?”

“Anh không cần lo, mặc dù không muốn nhưng anh phải là anh vợ của tôi!”

“Cái gì mà ‘mặc dù...’ hả? Tôi nói cho cậu biết tôi không gả nó cho cậu!”

“Cũng không phải anh quyết định!”

“Tôi không cho phép nó dám cưới cậu à?”

“Anh chắc chứ?”

“Tôi... không chắc đó thì sao hả?”

(An Thuần Thuần: ôi trời ông anh của tôi!

Lâm My My: đưa trẻ ngoan rất thành thật mà!)

“Anh nên hỏi Thuần Thuần sẽ rõ!”

“Tôi nhất quyết không đồng ý chuyện này!”

“Tùy thôi! Anh vốn không có quyền!”

“Cái gì hả?”

“Anh vợ, ah nên bình tĩnh một chút!”

“Ai là anh vợ của cậu, đừng có xung hô loạn luân!”

(An Thuần Thuần: anh đang nói cái gì vậy chứ?

Lâm My My: *che miệng cười gian* là giận quá mất khôn!)

Một ngày trời trong xanh nắng đẹp, lòng An Vy Phong đang lâng lâng bay trên mây vì em gái bảo bởi An Thuần Thuần cũng bỏ mặc Tổng Tư Dật mà đi chơi cùng anh. Nói là nói vậy thật ra là dắt em gái nhỏ nhất nhà An Thư Thư cùng tên nhóc Tổng Tư Dương đi chơi.

Tâm trạng An Vy Phong vô cùng tốt vì cuối cùng cũng có ngày An Thuần Thuần vì anh mà quăng Tổng Tư Dật sang một bên, hà hê chưa được bao lâu thì An Thuần Thuần dùng đôi mắt khinh thường nhìn anh.

“Anh Phong, sao anh đi chơi mà không rủ người ta!~~~~” giọng nói nhão nhẹt của mấy đứa con gái trong trường.

Trong khi anh phải đối phó với đàn hoa lá cành của mình thì Thuần Thuần đã dắt hai đứa bé vào quán ăn kem.

“Chị không chờ anh ấy hả?” Thư Thư nheo mắt hỏi.

“Thư ngu ngốc, không thấy anh đang bận đối phó với bạn gái sao?” Tư Dương ra vẻ khinh bỉ An Vy Phong.

“Kệ anh ấy!”

“Hứa là đưa em đi chơi vậy mà lần nào cũng vậy?”

“Chị đưa hai đứa đi!”

An Thuần Thuần dắt An Thư Thư cùng Tổng Tư Dương lê lét cả vòng khu vui chơi đến một chỗ thì An Vy Phong mới thở gấp chạy đến. Đồng thời nhận được ánh mắt đầy khinh bỉ của cả ba người còn lại.

“Anh xin lỗi mà!”

“Haizz~ Không liên quan đến em!” Thuận Thuận tỏ ra vô tội.

“Anh có thể đưa tụi em về luôn rồi!” Thư Thư chêm thêm một câu.

“Anh làm mất mặt cánh đàn ông quá!” Tư Dương ôm mặt khinh bỉ anh ra mặt.

An Vy Phong: “...” không có cơ hội sửa sai sao!?

An Thuận Thuận: “Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ!”

“Anh có lỗi! Là anh không quản lý tốt bọn họ!”

“Càng nói càng sai! Anh không cần nói nữa!” cô không bịt miệng anh lại chắc là anh nói mấy thứ linh tinh phiền chết.

“Thuần Thuận!~~~~”

“Em mệt rồi! Anh dắt hai đứa nhỏ về đi!”

“Em đi đâu?”

“Tổng Tư Dật đến đón em ngay!”

“Cái gì hả? Ai cho phép tên đó đến chứ?”

“Anh cấm được à?”

“Không phải tên đó bận gì đó sao?”

“Miễn sao không bị con gái bám vào như anh là được!”

“Là tại tên đó không có sức hút!”

“Sức hút cái đầu anh!”

“Thuần Thuận chẳng lẽ em nhẫn tâm bỏ anh lại đây! Anh không thể sống thiếu em!~~~~” An Vy Phong mặc kệ ánh mắt của những người xung quanh nhìn mình kể cả ánh mắt khinh bỉ của hai đứa nhỏ ôm lấy An

“Lộn kịch bản rồi anh!” An Thuận Thuận sống chết kéo cái bản mặt của anh ra chỗ khác, cố gắng vùng khỏi tay của anh.

“Anh hứa không dính vào mấy cô bé đó nữa mà! Tha lỗi cho anh!” An Vy Phong bày ra vẻ mặt rung rung như ông chồng nhỏ bị bỏ rơi.

“Biến!” cô nghiêng răng găng lên. “Buông em ra ngay!”

“Không được! Ô ô ô! Anh buông ra em sẽ đi!” càng diễn càng mắc ói.

“Anh đừng có làm người khác nhìn anh với con mắt khinh bỉ!”

“No! No! No! Có gì cũng không thể cho tên nhóc đó được lợi!”

“Anh...”

“Anh vợ buông vợ tôi ra được rồi!” Tổng Tư Dật vừa mới đón xe đến thì nhìn thấy cái cảnh lôi kéo ngựa mất này. Dù biết rõ ông anh vợ rất đeo bám nhưng mà cảnh này cũng khiến anh bức không ít. Chủ quyền của anh dù có là người nhà cũng không nên ôm ấp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Trêu

Tổng Tư Dật thường bày ra vẻ mặt điềm tĩnh lạnh lạnh, ít chịu cười, nhưng mà về khoản chiếm hữu thì đừng hòng có ai qua mặt anh. Thả cho Trần Tuấn Anh trông coi An Thuận Thuận đã là cực hạn của anh rồi, nhưng mà giờ lại đến ông anh vợ kiểm chuyện gây rắc rối.

Nhìn thấy An Vy Phong ôm Thuần Thuần cứng ngắc thì anh đã cảm thấy khó chịu trong người rồi! Dù là anh trai cũng không nên thân thiết như vậy, trước đây thì được bây giờ cô đã là bạn gái là vợ tương lai của anh rồi!

An Thuần Thuần để ý thấy đôi mắt của Tống Tư Dật có chút kì lạ, thường ngày đôi mắt anh cũng không có nồng đậm địch ý cùng sự ghen tỵ như vậy! Phản phát sự ghen tuông, cùng nồng đậm mùi giấm khiến An Thuần Thuần cảm thấy rất vui vẻ.

Nhận định Tống Tư Dật đang ghen làm An Thuần Thuần vui vẻ ra mặt, khó có khi được lên mặt với anh nên cô cũng phải nhanh chóng chọc ngoáy anh một trận.

“Buông tay ra được rồi!” Anh khoanh tay trước ngực đi tới gần chỗ của An Thuần Thuần và Vy Phong.

An Thuần Thuần không hiểu sao lúc này nhìn thấy anh giống như càng ngày càng đẹp ra, cô thừa nhận giờ phút này cô đang bị nhan sắc của Tống Mỹ Nhân mê hoặc.

Từ nhỏ luôn ở bên những nhẽo với anh trai nhưng rồi ngày mà anh xuất hiện mọi thứ đã thay đổi, tất xấu thích khóc nhẽ bị anh chê bai làm cô ngày một cứng rắn, mỗi lần cô buồn anh sẽ không giống như anh trai đem kẹo dỗ cô mà anh chỉ yên lặng đứng một bên xoay mặt không nhìn cô. Lúc nào cũng tạt cho cô một gáo nước lạnh, cô dần trưởng thành trong sự lạnh nhạt của gia đình, sau bóng lưng lạnh nhạt mỗi lần cô khóc sụt sùi.

Cô phát hiện hình như bản thân thích ngược hay sao ấy!? Bao nhiêu người cũng chiều lại không bằng một góc im lặng của Tống Tư Dật. Cũng có thể đó là định mệnh của cô, đời này đê mê gặp được Tống Tư Dật không bị lạc mất là một điều kì diệu của định mệnh sắp đặt sẵn.

Cho dù có chuyện gì xảy ra cô cũng quyết không để ai chen ngang phá hủy mọi thứ hôm nay. An Thuần Thuần cô chắc chắn không để có chuyện đáng tiếc xảy ra.

Kể cả cô và anh và đều hiểu bọn họ cần gì và có thể làm gì! Tuyệt đối không để đối phương bị người khác nhòm ngó.

“Tôi không buông đó! Đây là em gái của tôi mắc mớ gì tôi phải nghe lời cậu!” An Vy Phong ôm chặt cứng Thuần Thuần liếc mắt khiêu khích Tống Tư Dật.

Tống Tư Dật nở nụ cười thật tươi trông thật sáng chói: “An Thuần Thuần sang đây! Ngoan!~”

An Vy Phong: “...” giống như có đàn quạ bay ngang qua đầu anh. Em gái nhà anh mà tên đó gọi y như là thú cưng coi nhà vậy.

An Thuần Thuần: “...” bình thường anh gọi thì không sao nhưng mà ở đây là nơi đông người nha! Dù gì cũng phải chừa đường sống cho cô chứ!

“Tống Tư Dật, cậu tốt nhất biến đi!”

“Thuần Thuần!~”

“...” em đang tự thôi miên, em không là gì hết, không là gì hết!

“Nếu tôi nói với người lớn thì cậu chết chắc!”

“Tại sao tôi phải sợ anh nói ra chuyện gì đó!”

“...” em là vô hình, em chính là vô hình.

“Tôi sẽ nói cậu dụ dỗ Thuần Thuần ngoan ngoãn nhà chúng tôi!”

“Anh nói đi mẹ An cũng rất phản kích muốn biết tin này đó!”

“...” cũng có thể là em dụ dỗ Tư Dật mà anh.

“Nó vẫn còn nhỏ, cậu lừa gạt tình cảm của nó thì sao?”

“Tôi chỉ sợ cô ấy lấy bỏ của chạy lấy người thôi!”

“...”

Cục diện giằng co qua lại cho đến khi An Thư Thư hét lên. Mọi cặp mắt bấy giờ mới chú ý đến cô bé.

“Điên à?” Tống Tư Dương bật chặt hai tai hỏi cô bé.

“Bài tập về Thư Thư chưa làm nữa! Anh cả dắt em về ngay đi!” An Thư Thư hai mắt rung rung đáng thương nhìn An Vy Phong.

“Được rồi anh đưa em về!” bị đôi mắt đáng thương của Thư Thư làm mềm lòng.

Cực diện được giải quyết một cách tốt đẹp, chỉ có Tư Dương biết chắc chắn là trò quỷ của An Thử Thử giả vờ giả vịt, cô bé có bao giờ thêm làm bài tập về đâu chứ! Nhiều khi còn bị cô giáo phạt, lần nào cũng là cậu về mấy bài đó cho cô bé. Suy cho cùng thì đó là nói dối.

Tổng Tư Dương vô cùng khinh bỉ cách làm này của An Thử Thử, nhưng mà cô bé là tiểu ma thú đáng ghét cứ thích giả vờ hiền lành đáng yêu.

Chuyện của Tổng Tư Dương và An Thử Thử lại là một câu chuyện khác, chúng ta nên tập trung vào chuyện chính.

“An Thử Thử đúng là càng ngày càng giỏi diễn kịch!” Thuần Thuần tán thưởng.

“Tư Dật, anh có nghĩ Tư Dương hình như bị bắt nạt không?” Thuần Thuần lao nhao hỏi này hỏi nọ, nhưng mà người nào đó đang hờn giận nên không thèm để ý.

“Nè! Tổng Mỹ Nhân!” cô bực bội vì bị ‘bơ’.

“...”

“Nè!”

“...”

“Ê!”

“...”

“Tổng Tư Dật!”

“Chuyện gì?” anh trả lời nhàn nhạt.

“Thôi đi! Tự đi đi! Tôi về!”

“Khoan!” người nào đó chặt vật nắm tay cô gái bị làm cho bực.

“Không phải im lặng sao?! Không Phải giận dữ sao!” Thuần Thuần liếc xéo người nào đó.

“Giận? Anh trai em nói cái gì hả? Cái gì mà quan hệ gì? Lấy quyền gì độc chiếm? Mất anh ta thì sao? Không thấy chúng ta đang yêu nhau sao? Ai cũng nhìn thấy rõ ràng, anh ta còn cố tình gây sự!” hình tượng mỹ nam mặt lạnh thường ngày hoàn toàn sụp đổ mà tại đây là một kẻ giận dữ như con nít.

“Bỏ qua đi! Ảnh con nít lắm, dù sao cũng là anh trai của em! Đi mau lên!” An Thuần Thuần không thể để Tổng Tư Dật lo nhoi làm mất mặt cô chết đi được.

“...” anh không còn gì để nói, haizz~ dù sao người ta cũng là anh vợ tương lai. Nhịn chút cũng có lợi.

Thế là An Thuần Thuần và Tổng Tư Dật dắt nhau đi hẹn hò. Còn An Vỹ Phong thì lại gặp chuyện. Mỹ nữ tự xưng Trình Hiểu Ly đột nhiên từ trên trời rơi xuống đụng trúng anh chưa tính còn nằng anh té tạt trong khi hai đứa nhóc Thử Thử và Tư Dương chỉ tròn mắt đứng một bên xem kịch.

Anh từ trước đến nay ngoại trừ em gái bỏ rơi anh đi cùng tên họ Tổng đáng ghét ra thì các cô gái cùng tuổi toàn bộ đều yêu thích anh, nhưng là Hồ Ly Tinh này không biết từ đâu đến lại khinh bỉ vẻ ngoài của anh còn chê trách ‘năng lực’ của anh.

Được rồi chuyện của Tổng Tư Dật và An Thuần Thuần anh không thêm quan tâm nữa, giờ anh phải khiến cho Trình Hiểu Ly kia hối hận vì đã sỉ nhục anh.

Kakaka~~ Trình Hiểu Ly cô chết chắc! Ở nơi nào đó, Trình Hiểu Ly bị hắc xì liên tục. Chuối ngày tháng sau ngày của cô mở sang một trang mới.

Gần đây nhất, cuộc sống của An Thuần Thuần vô cùng thuận lợi, học tập thì có ác thần Tổng Tư Dật lôi một đồng bài tập ép làm, có ai cực khổ như cô không đây! Rõ ràng là có bạn trai học giỏi như vậy mà có sử dụng được gì đâu, toàn chỉ biết bắt cô làm bài tập, bắt cô nhồi nhét vào đầu không biết bao nhiêu từ vựng tiếng anh, muốn đọc tiểu thuyết hay lướt web được coi là hiếm hoi vì cô mệt quá không còn sức để chơi.

Ở bên cạnh Tổng Tư Dật làm một An Thuần Thuần ngoan hiền cả tháng trời rồi, đến khi Tổng đại nhân phê chuẩn cho cô lên mạng thì cô quyết định chơi game online.

Tổng Tư Dật nhìn cái game cô chơi cũng chẳng nói gì, cô nấn nỉ nhưng mà anh cũng lười chơi nói chung là anh không có hứng thú.

An Thuần Thuần đăng nhập vào game, tên nick của cô là An Mỹ, sever 133 Kiếm Vũ Giang Hồ. Lúc mới vào chơi game này cô chỉ có một thân một mình. Đến ngày suýt off máy thì xuất hiện một nhân vật tên ShinSuKen xuất hiện rồi cô về bang.

Cô quen on một ngày và bị đá ra khỏi bang, ôm tâm trạng đau thương đi xin vào bang khác. Nhấn nhầm xin vào bang hạng tám Huyết Lệ.

Điều đầu tiên ấn tượng của Thuần Thuần về bang này là nhiều chuyện, tám xuyên lục địa, tám không có giới hạn. Thế là cô gia nhập vào đội ngũ thần

thánh của bang.

Bang chủ là caesar một ông chủ già dặn chơi nick nữ, Bang phó Thập Muội hay còn được gọi là anh mười chơi nữ nữ nốt, còn lại là bang phó Kiểm Nguyên viên gì đó chả ai biết chắc.

Một ngày đẹp trời khi cô đã quá quen thuộc với mọi người trong bang thì...

[Bang][Tiểu Yêu]: Mỹ à! Chị muốn về bang!

[Bang][An Mỹ]: Vậy sao chị không về???

[Bang][Tiểu Yêu]: *chực khóc* ai lại muốn đội BCS trên đầu!

[Bang][An Mỹ]:??? Là sao?

[Bang][Thập Muội]: *che miệng cười* Tại bang bên ấy đổi tên thành BCS-Durex đó em!

[Bang][An Mỹ]: *đỏ mặt*?

[Bang][Kiểm Nguyên]: *che miệng cười* Là ba con sói!

[Bang][Caesar]: Chắc bang chủ bên ấy vừa xem phim sex vừa tường thuật trực tiếp trong bang rồi!

[Bang][An Mỹ]: Ồ!

[Bang][Thập Muội]: Vậy nên Tiểu Yêu mới không dám về!

[Bang][An Mỹ]: Cái tên đúng là đầy biến thái!

[Bang][Kiểm Nguyên]: Là quảng cáo cho nhãn hàng ấy mà! *che miệng cười*

[Bang][Caesar]: Đòi truy ghê!

Lúc này An Thuận Thuận lướt qua bảng xếp hạng và đặc biệt đập vào mắt cô là cái tên đứng ở top 2. Thật sự là gây shock mà.

[Bang][An Mỹ]: Mọi người lên bảng xếp hạng đi nhìn cái tên đứng thứ 2 ấy!

[Bang][Thập Muội]: Sao vậy em!

[Bang][Caesar]: hahahaha! Thật không ngờ Mỹ nha!

[Bang][Kiểm Nguyên]: *cười gian*

[Bang][Tiểu Yêu]: Mỹ thật là tinh tế!

Cái tên đó thật sự rất đặc biệt khiến cho An Thuận Thuận đang uống nước cũng bị sặc suýt nữa là phun vào máy tính, còn Tổng Tư Dật nhìn cô với biểu tình kì quái rồi lại quay đi đọc sách.

Tên nick cực kì bắt mắt: “CUDAIIMET” thật tình là quá biến thái mà!

[Bang][Tiểu Yêu]: Hôm nào em hỏi xem tên đó có bị gì không đi Mỹ!

[Bang][Caesar]: Em hỏi thử xem cái đó của cậu ta có thật là dài 1 mét không? *che miệng cười gian*

[Bang][Thập Muội]: Bác caesar đừng có dạy hư em Mỹ!

[Bang][Caesar]: Là tìm hiểu thương thức thôi mà!

An Thuận Thuận cần môi suy nghĩ, thật ra cô cũng muốn trêu chọc người khác một chút nhưng mà chọc kiểu này có hơi té nhị, cô liếc mắt về phía Tổng Tư Dật đang ngồi làm bài tập. Thật ra mắt hình tượng đến mấy cũng đã bị anh biết hết rồi còn gì, đầu óc trong sáng của cô nay đã nhiễm độc.

Ô ô ô! Mắt hình tượng trong sáng của cô ghê!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Phi vụ bán manh

Thật An Thuần Thuần rất ngoan nha! Là do hoàn cảnh đưa đẩy thôi!

[Bang][Tiểu Yêu]: My à? Cái kia mà dài như vậy ai mà cần em nhỉ? *che miệng cười*

[Bang][Caesar]: Sẵn tiện em hỏi thử xem đó là lúc biến thái hay là lúc lâm trận!

[Bang][Kiếm Nguyên]: Bác caesar bình tĩnh lại! Không anh Mùrì lên lại nói anh dạy hư My! *cười toe toét*

[Bang][Caesar]: Không biết thì hỏi, phải không My?

[Bang][Tiểu Yêu]: Đi hỏi thử đi My!

[Bang][An My]: Để em chuẩn bị tinh thần!

[Bang][Tiểu Yêu]: *che miệng cười* Mà cái đó dài thế chắc không phải người!

[Mật][Caesar]: Trâu bò quá!

[Mật][Tiểu Yêu]: Cửa voi.

[Mật][Kiếm Nguyên]: Chắc của khủng long. *che miệng cười*

An Thuần Thuần canh lúc Tống Tư Dật ra ngoài, cô ôm laptop trên giường bắt đầu thực hiện kế hoạch ‘bán manh’*. Tha lỗi cho cô vốn không hề thuần khiết.

(Bán manh= giả bộ dễ thương)

[Mật][An My]: Hi!

Tìm An Thuần Thuần đập mạnh, xin tha lỗi cho cô có hành động không trong sáng.

[Mật][CUDAI1MET]:?

An Thuần Thuần vò tóc, nên hỏi thế nào nhỉ?!

[Mật][An My]: Cho hỏi chút!

[Mật][CUDAI1MET]:???

[Mật][CUDAI1MET]: Hói.

Chà lẽ hỏi thẳng à?! Chắc trẻ con không hiểu hỏi sẽ tốt hơn.

[Mật][An My]: Cái kia của chú dài 1 mét à? *chăm hỏi*

[Mật][CUDAI1MET]: *cười gian*

[Mật][An My]: Có người nhờ hỏi dùm.

[Mật][An My]: Nó là lúc biến thái hay lâm trận vậy?

[Mật][CUDAI1MET]::))

[Mật][CUDAI1MET]: Biến thái!

[Mật][An My]: Ồ!

Hiệu ứng trẻ con và người lớn có lẽ tốt nhất!

[Mật][An My]: Chú ơi!

[Mật][CUDAI1MET]:??

[Mật][An My]: Tên chú có vẽ mắt vệ sinh!

[Mật][CUDAI1MET]: Đậu xanh!

[Mật][CUDAI1MET]: Kệ chú!

[Mật][An My]: Nó kì Kì!

[Mật][CUDAI1 MET]: Vậy là sạch lắm rồi!

[Mật][An My]: Chú làm ô nhiễm đầu óc cháu!

[Mật][CUDAI1MET]: Cháu hỏi nhiều mới làm sâu thêm vào đầu óc cháu!

[Mật][An My]: Còn một câu hỏi nữa ạ!

[Mật][An My]: Sao chú biến thái vậy?

[Mật][CUDAI1MET]: Bản chất mà!

[Mật][An My]: Haizz~~ Tội cho những người lớn.

[Mật][An My]: Bản chất không bình thường.

[Mật][CUDAI1MET]: ((Thoy cháu thông cảm đi nha!

[Mật][CUDAI1MET]: Đừng buồn chú, chú biết lỗi rồi!

[Mật][An My]: Chú đổi tên khác đi!

[Mật][An My]: Tên này làm cháu dị ứng!

[Mật][CUDAI1MET]: Chú có tiền đặt cơ mà không có tiền đổi tên cháu à!

[Mật][CUDAI1MET]: Cũng như có tiền xăm mà không có tiền xóa ấy!

[Mật][An My]: Cháu đã hỏi xong!

[Mật][CUDAI1MET]: Này cháu có Zalo không?

[Mật][An My]: Có, nhưng chi vậy chú?

[Mật][CUDAI1MET]: Add bạn với chú!

[Mật][An My]: Thôi cháu không muốn tiết lộ thân phận! Cháu sợ bị trả thù!

[Mật][CUDAI1MET]: Cháu ảo quá!

[Mật][An My]: Vậy thôi tạm biệt chú!

Bỏ laptop xuống, An Thuận Thuận ôm bụng cười như điên, thật sáng khoái nha! Chọc người khác đúng là rất thú vị!

Cô không hề chú ý đến Tống Tư Dật đã ngồi bên cạnh xem cuộc đối thoại vô cùng thú vị này của cô, do cô quá chú tâm mà không để tâm đến anh. Đến khi cô ngả ra sau mới phát hiện mình đã ngả vào lòng của anh. Tống Tư Dật nở nụ cười kiêu ngạo nhìn cô, khi Thuận Thuận vẫn chưa hồi phục được tinh thần thì đã bị người ta đè ép dưới thân.

Cô thật hối hận vì đã buông lỏng cảnh giác, thôi xong rồi. Hình tượng trong sáng của cô cũng không giữ được, tất cả là do cô bị sắc đẹp mê hoặc. Mắt mất chết đi được!

“Không ngờ em học hư đến mức này!” môi anh nhếch lên nhàn nhạt trên chọc cô.

An Thuận Thuận đỏ mặt: “...” ờ thì đầu óc cô có chút đen tối thôi mà. “Chỉ là muốn biết một chút thôi!”

“Ồ! Muốn biết đến cái thứ đặt biệt ấy à?” Tống Tư Dật không giấu được ý cười ở đáy mắt, lóe lên một ánh sáng. “Nếu muốn biết như vậy thì cũng có thể hỏi anh!”

Chú ý đi anh không cần phải ôm cô trong lòng như đứa trẻ mà còn từ trên nhìn xuống, lơ... lơ thấy gì đó thì sao!

Cái tư thế này mập mờ quá đi, bỏ cô ra được rồi. Mặc dù có chút đặc biệt nhưng mà cứ thế này cô có cảm giác giống cá nằm trên thóp tùy thời có thể bị người ta làm thịt.

“Tư Dật bỏ ra được rồi! Thế này ám muội quá!” mặc dù cô lưu manh với người khác được nhưng mà anh còn cao thủ hơn cả cô thì cô tốt nhất là nên thu bình.

“Ám muội, không phải em muốn tìm hiểu về thứ tượng trưng cho tôn nghiêm đảng ông sao? Anh giúp em!”

Lưu manh mà còn giả danh tri thức, miệng nói mấy lời đó mà gương mặt vẫn giống như chả hề có chuyện gì hết! Cô chưa có ngu đến mức ngồi chờ chết nhưng mà không đi được. Là do cái người nào đó cố ý giữ chặt cô lại.

An Thuần Thuần gượng cười nhìn anh: “Anh cứ giữ gìn trinh tiết, chưa đến lúc!”

Tổng Tư Dật nhìn cô nở nụ cười tươi rói: “Cuối cùng cũng là của em mà! Nhìn sớm hay muộn không thành vấn đề!” đây gọi là ép mua à!?

“Trinh tiết của anh tốt nhất nên giữ lại!”

“Không cần nghĩ trước sau gì cũng thấy, em chắc cũng muốn ‘nghiên cứu’ một chút mà!” nói chuyện lưu manh mà vẻ mặt thì giống như đang làm chuyện vô cùng nghiêm túc.

“No no no! Không cần, từ từ nghiên cứu cũng không muộn!” An Thuần Thuần biết rõ anh không dám làm gì cô. Đùa là đùa vậy thôi chứ anh nào dám làm gì cô.

“Từ từ còn xa chi bằng tìm hiểu ngay!” Tổng Tư Dật cười cười nhìn cô.

“Em sợ nhìn rồi bị dọa sợ!”

“Tập làm quen được mà!”

“Cứ để đây là được rồi không cần kiểm tra hàng trước!”

“Em sợ lỡ tay ăn anh luôn thì chết!”

“Ồ! Không sao, dù sao em cũng phải chịu trách nhiệm với anh mà!” người nào đó nở nụ cười đắc ý.

“Đừng hòng!”

“Không chịu trách nhiệm!”

“Đúng!”

“Là em nói đó!”

“Ha ha ha! A... ha... ha... đừng... đừng tay... a... ha... ha... nhột... đừng... thua...!”

“Sao hả?”

“Thua... đừng... nhẹ... a... ha... a... ha!”

Âm thanh ám muội phát ra từ phòng của cô, thật ra cách âm cũng không tồi nhưng mà An Vy Phong vốn dĩ định đi gặp Thuần Thuần nhưng mà đứng trước cửa áp tai vào nghe động tĩnh thì lại nghe thấy mấy âm thanh làm người ta mặt đỏ tim đập.

Máu nóng tràn đầu, thân là anh trai lại để cho em gái bị khi dễ anh nổi nóng lao vào phòng. Cảnh tượng cấm trẻ em xuất hiện trước mặt anh, Tổng Tư Dật đang ‘ở trên’ An Thuần Thuần.

Đùa à!

“Tên kia! Mi tới số rồi!” An Vy Phong lao đến định đánh cho Tổng Tư Dật một trận thì... “A... a... đau bỏ ra!”

Trình Hiểu Ly không biết từ đâu xuất hiện cùng với An Thư Thư và Tổng Tư Dương.

“Hai đứa không được nhìn đấy!” Trình Hiểu Ly nháy mắt với hai đứa nhóc. “Còn chú đi thôi!” cô đưa tay nhéo lỗ tai An Vy Phong lôi ra ngoài.

“Buông ra ngay cái bà cô này!”

“Hai người cứ tự nhiên không cần để ý! Thuần Thuần à, mai chúng ta nói chuyện!” cô đưa tay vẫy chào Thuần Thuần và Tư Dật.

“...” cô bị cù lét thôi mà, đâu phản ứng đáng sợ vậy!

“...” vốn dĩ chưa xảy ra chuyện gì, anh cũng chưa ăn đủ ‘đậu hủ’ của cô mà.

“Lần sau anh nên đóng cửa lại! Mất mặt chết đi được!” An Thuận Thuận quay lưng về phía anh, cô muốn tìm cái lỗ mà chui xuống quá.

“Ủm!”

“Anh đi luôn đi! Em muốn ngủ!”

“Được!”

“Đi đi!”

An Thuận Thuận hạ lệnh đuổi khách, Tổng Tư Dật tiêu soái bước ra cửa còn cô thì đi phía sau để đóng cửa.

“An Thuận Thuận!” người nào đó đột nhiên xoay người lại làm cô giật mình.

Nhìn thấy cô giật mình anh nhếch môi, thừa cơ cô còn chưa phản ứng kịp liền cuống xuống chặn môi cô. Chỉ là thịt chạm thịt chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng mà cũng đủ oanh tạc đầu óc cô một đêm.

“Ngủ đi!” người nào đó thỏa mãn vì ăn đủ đậu hủ liền nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Đọc tiểu thuyết bao lâu nay đây là lần đầu tiên thực hành! Ủm, thì cũng bình thường không có gì quá lành mạn ngọt ngào nhưng mà rung động thì có nha!

Cô hết thuốc chữa thiệt rồi, cô lưu manh lại gặp phải con sói già như anh chỉ có nước ngồi chờ làm cừu nhỏ bị mần thịt!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16-2: Ngoại truyện: Tổng mỹ nhân yêu thầm

Tổng Tư Dật mới sáu tuổi đã thông minh đáng yêu, người gặp người thích, là cậu bé ngoan ngoãn lễ phép. Nhưng mà bản chất quái dị thì kể cả ba mẹ cậu cũng không phát hiện.

Lần đầu tiên cậu nhìn thấy An Thuận Thuận là lúc mới vào lớp mẫu giáo, đôi mắt mơ màng, đôi mắt trong veo nhưng giống như có che dấu gì đó.

Đồng phục xanh đáng yêu, dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng mà cứ ở bên cạnh của cô bạn nhỏ cái gì Vy đó thì cứ cười tít mắt, trong lòng của Tổng Tư Dật có gì đó rất khó chịu muốn tách hai người đó ra.

Lần đầu tiên nghe thấy cậu bạn thân Trần Hạo nhờ vả mà cậu Tổng của chúng ta không hề phản nản từ chối.

Về sự việc nọ hôn đầu thì... cũng không hẳn là tai nạn chỉ là do... hôm trước bị mẹ Tổng đầu độc bằng bộ phim 'Chinh phục thiên tài' thấy nam chính hôn nữ chính mà mẹ Tổng thì cực kì hưng phấn xem đến 2 mắt tỏa sáng như đèn pha.

Vấn đề không phải là do bộ phim đó mà là do cậu Tổng đẹp trai của chúng ta tinh thần bất ổn mới làm chuyện sai trái.

Sau đó cậu cứ quấy phá làm cô bé đó để ý tới mình, nhưng mà hình như Tư Dật đã sai ở đâu đó. Càng làm càng khiến cô bé lộ vẻ bình tĩnh.

Cậu thử học theo Conan, rồi dụ dỗ cô đọc nhưng mà thần kinh cô đúng là quá thô. Ấm chỉ rõ ràng vậy mà cô cứ không hiểu.

Đúng là cậu còn quá nhỏ để biết cái gì là tình yêu nhưng mà... tình cảm không nghe theo lý trí.

Mỗi lần cô ngây ngốc khiến cậu trực tiếp muốn đem cô đi giấu không để cho mấy đứa con trai khác nhìn thấy. Để cách ly cô khỏi mấy đứa con trai khác cậu đã khiến cô nhìn thấy bộ mặt điên khùng của họ. Làm dẫn đến hệ lụy là An Thuận Thuận về sau không hề bị vẻ bề ngoài ngoài của con trai dụ đi mất.

Tám tuổi Tổng Tư Dật có tình chộc giận Thuận Thuận, mười tuổi giúp cô bạn thân là Tử Ny dắt tên trúc mã của Thuận Thuận về nhà, mười một tuổi ép Trần Tuấn Anh canh chừng cô. Từ mười hai tuổi trở đi cậu vừa cố gắng học tập vừa sắp xếp kế hoạch ở bên cô.

Năm mười bốn tuổi anh đã hiểu rõ trái tim mình, nhưng anh không dám nói với cô. Thật ra là khi ấy An Thuận Thuận ngu ngốc cũng có chút phản ứng

rồi. Cho dù cố gắng như vậy nhưng mà lẽ có 1 xú nào đó cô không hề thích anh thì sao?!

Một Tổng Tư Dật tự tin như vậy nhưng lại không tự tin trước cô gái mình thích. Nhìn thấy có kẻ tặng quà cho cô làm anh tức điên nhưng vẫn cò giữ bình tĩnh trước mặt cô, nhưng cô trực tiếp đem quà ra trước lớp mà hỏi không có được tin tức cô lập tức 'hủy thi diệt tích' dẫn mặt kẻ đã mang quà đến.

Lúc đó anh cũng giật mình, An Thuần Thuần gương mặt lạnh lùng hủy bỏ món quà, anh cũng thấy được trong mắt cô có sự tiếc nuối nhưng chỉ vụt qua. Hỏi cô thì chỉ một câu làm anh sùng sốt 'Người không có can đảm mới như vậy, tặng quà là có ý gì. Không rõ nguồn gốc không thể nhận, nếu không sẽ hối hận!'

Anh chợt nghĩ đến nếu người tặng là anh thì nó cũng bị tàn nhẫn quăng bỏ sao!? Trong lòng của cô ai quan trọng chỉ cô mới biết.

Năm anh mười bốn tuổi, anh đã đánh một đứa con trai khi đó anh cũng bị đánh trả bầm cả mặt. An Thuần Thuần nhìn gương mặt tím như 'trái cà dón' của anh mà nhủ mảy. Cô vừa thoa thuốc, lăn hột gà giúp anh tan máu bầm vừa cắn nhẩn.

Cô không biết rằng người đánh nhau với anh là tên bạn muốn yêu đương với cô. Anh rất không muốn cô vừa chăm sóc vừa cằn nhằn hằn ta. Cô không nên biểu hiện tất cả những cảm xúc trước mặt người khác trừ anh.

Tổng Tư Dật anh hôm nay có được cô là bạn gái thật sự rất may mắn. Cô không hề rời khỏi anh, không cười với tên khác lòng của anh giống như đã được lấp đầy.

Đó có thể gọi là hạnh phúc, anh muốn cô chỉ là của anh, cuộc sống của cô gắn liền với anh, cô sẽ là cô dâu xinh đẹp của anh, là vợ anh và là mẹ của các con anh.

Anh cũng không rõ yêu là gì!? Nhưng yêu cô đối với anh mà nói là một cuộc chiến có luôn phải cố gắng giữ, phải tìm thời cơ để ra tay chiếm tiện nghi trước. Cuộc chiến day dần có vui vẻ có thú vị có khó chịu có đau lòng tuy nhiên phần thưởng anh được nhận là rất lớn- đó là cô An Thuần Thuần.

Có lẽ bản thân cô cũng không tự giác mà vô tình yêu anh, trải qua nhiều năm mà họ có thể bên nhau đó là định mệnh.

Chắc chắn là sẽ có ngày cô bé năm ấy biết được hoàn toàn tấm lòng của cậu nhóc ngốc nghếch ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Xử lý kẻ thứ ba

Cuộc sống của An Thuần Thuần và Tổng Tư Dật trôi qua vô cùng bình yên cho đến khi 'một con kì đà' xuất hiện làm rối tung mọi thứ. Vốn dĩ từ khi chuyển đi thì An Thuần Thuần còn phải chờ sang năm mới có thể gặp được bọn Hiểu Ly nhưng mà do Trình Hiểu Ly có chuyện nhà đột xuất phải chuyển lên học cùng với cô.

Giữa Trình Hiểu Ly và An Vỹ Phong lại xuất hiện những tình tiết cực kì câu huyệt.

Thời gian mau chóng trôi sang thời cấp 3 tươi đẹp, An Thuần Thuần dự định cùng Tổng Tư Dật trải qua những lần hẹn hò thời thanh xuân đẹp đẽ. Nhưng mà cô chỉ còn cảm giác mệt mỏi thôi, cái gì mà thanh xuân chứ?! Thực chất là học, học và học! Bù đầu bù cổ để học tập, có thời gian đâu mà yêu với chả đương.

Đúng là trẻ tuổi, cuối cùng cô và anh cũng đã 17 tuổi, hai người tuy là rất gần nhau nhưng mà do Tổng Tư Dật hết học lại học nên thời gian để nhìn mặt càng ngày càng ít. Anh hết học ở trường lại đi học thêm rồi sau đó lại chạy đến công ti để học tập thực tế.

An Thuần Thuần thì chỉ chăm chú rèn luyện thứ cô thích, quan tâm đến mấy cái tác phẩm nghệ thuật hay là lết ngắm nhìn mấy cái đồ họa 3D cực đẹp của game online.

Cả hai người cũng có chút xa cách nào đó, mỗi người một việc lại thêm áp lực gia đình càng khiến An Thuần Thuần khó chịu cô muốn làm nhà thiết kế đồ họa người nhà vốn cũng chẳng mấy khi chú tâm xem cô làm được những gì đơn giản bởi vì họ không thích cách tư duy của cô.

Từ nhỏ đã bất đồng quan điểm thêm nữa là cô vốn không thích bị bắt ép bỏ cái này hay cái khác, điều cô thích sao cứ phải buông tay bỏ ngang lúc nào cũng vậy! Gia đình cô là thế, cô cũng chẳng quan tâm.

Lúc nào người nhà cũng muốn cô học thật tốt nhưng mà cứ ép buộc thì càng không có lợi, đơn giản để cô tự do thì cô mới có thể sáng tạo nhưng cứ bắt ép cô không thể nào làm tốt được. Người nhà đối với cô không biết có thứ ý nghĩa gì!? Cô sợ khi nói đến từ gia đình, từ lâu rồi cô không muốn liên quan đến.

Nhưng mà thứ gì cần đối mặt thì phải đối mặt, nhất là những thứ quan trọng.

Một ngày cuối tuần An Thuận Thuận định đi mua sắm cái gì đó cho Tổng Tư Dật thì gặp ngay chuyện không như ý muốn. Nguyễn Hồ Khánh Băng cái cô gái gì đó của ngày xưa lại xuất hiện, nếu cô ta không làm gì thì đã ổn rồi nhưng mà cô ta đi cùng bạn bè rồi còn khoe khoang vòng tay của bản thân.

Được rồi cô cũng không phải nhỏ mọn đến mức ghen ghét người khác khoe khoang nhưng mà cô gái kia lại dám đi bám đuôi Tổng Mỹ Nhân nhà cô, không chỉ vậy khoe thì thôi đi còn nói vòng tay đó là do Tổng Tư Dật tặng cô ta.

Rảnh rồi nhì?! Cô ta thích đi nói xàm khắp nơi vậy sao?!

Còn rảnh rồi chọc tức cô, gọi cô cái gì mà em chồng! Con mợ nó! Ai là em chồng của cô chứ?! Khánh Băng này chọc phải An Thuận Thuận thì đợi cô ra tay đi rồi biết!

Ngày đầu tuần trời trong xanh gió mát, hành lang trường tấp nập người đi. Bóng dáng cô gái nhỏ mặc áo dài trắng bước vội đi, ánh mắt sắc lạnh không hợp với gương mặt đáng yêu của cô.

Cô đi đến trước mặt chàng trai trẻ tuổi mặt áo sơ mi trắng, anh yên lặng miệng nhếch lên nhẹ cười như không cười. Gương mặt anh như sáng lên, càng làm tăng thêm sự đẹp trai của anh.

“Nói, anh là của ai?” cô gái nhỏ mặc áo dài trắng kéo cổ áo người con trai đối diện.

Gương mặt non nớt đơn thuần ngày nào trở nên ranh mãnh như hồ ly, đôi mắt trong veo giờ đã như mắt mèo bí ẩn đầy sát ý.

Nếu nói trước kia anh yêu An Thuận Thuận đặc biệt thì hôm nay anh càng yêu sự chiếm giữ và ghen tuông của cô.

“Đồ vốn của em chính là của em! Anh đương nhiên là của em!” càng nhìn mặt cô như hiện tại không cười cũng uống. Nhìn cô hiện tại giống như đứa bé già làm cảnh sát bức cung trông đáng yêu vô cùng.

“Tốt! Vậy sao cô gái kia dám đến trước mặt em ra uy... nói là anh yêu cô... kêu em rời khỏi anh.” Cô dùng ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn anh, hay tay cũng đã vòng lên cổ anh. “Anh định giải thích sao?” cô ra hiệu liếc nhìn cô gái nhu mì đang rung rung yếu đuối đứng gần đó.

Nguyễn Hồ Khánh Băng ơi, cô thật là ngu ngốc khi chọc tức An Thuận Thuận, lúc trước Tổng Tư Dật không chính chủ thì có thể theo đuổi nhưng mà hiện tại anh thuộc sở hữu của người khác mà còn làm mấy việc phá hoại.

“Bạn học trên tình, là người Gia Nghi hay nhắc với em đó!” anh ngón tay xoắn lộn tóc bên tai cô như món đồ chơi thú vị.

“Ồ! Tổng Tư Dật anh có từng tặng cô ấy vật đính ước gì không?” An Thuận Thuận liếc mắt nhìn Khánh Băng xinh đẹp duyên dáng đứng bên cạnh đang cúi đầu như đang hối lỗi.

Cô nhú mày khi thấy Khánh Băng nắm chặt tay lại, móng tay cắm sâu vào da thịt, nếu cô không đề phòng thì có khả năng cô gái này sẽ lại gây chuyện.

“Không!” anh khẳng định rõ, cũng muốn kéo thần trí của cô quay về, cái cô gái kia anh còn không thèm nhìn vì cái gì mà cô nhìn suốt đến nỗi không thèm liếc đến anh.

Dù là trai hay gái Thuận Thuận của anh cũng không nên nhìn người ta mà lơ anh chứ.

“Ồ, vậy là cô ta là hàng giả à!” cô cười mỉa mai. Nhìn đủ rồi thì phải lấy lại công đạo cho bản thân.

“Em cố ý!” anh nhỏ giọng nói bên tay cô, nhìn mắt cô tràn đầy ý cười khoe miệng anh nhếch lên nhìn cô sùng nịnh.

“Là cô ta chọc tới em!” mắt cô lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

Vốn dĩ cô định coi như không nghe, không nhìn, không thấy nhưng mà càng ngày thì Khánh Băng kia càng quá đáng có ý tiếp cận Tổng Tư Dật, cô không thể nhìn được nữa.

Nếu cô còn hiền lành với cô ta nữa thì có ngày bản thân cô sẽ phải hối hận.

“Thuận, thật sự mình với Tư Dật chỉ là bạn bè bình thường.” Khánh Băng cố ý châm dầu vào lửa, anh cũng không thèm quan tâm đến cô lúc nào cũng cố ý làm khó khiến cô phải khó xử.

An Thuận Thuận nhếch môi cười nhạt: “Bạn bè?” ngược mắt nhìn lên Tổng Tư Dật chớp mắt hỏi: “Phải không?”

“Đúng thế chỉ có vậy!” Khánh Băng cướp lời.

Anh thì không quan tâm nhiều, thứ anh chú ý là biểu cảm đáng yêu của bạn gái anh: “Anh không thân thiện đến vậy! Bạn gái đại nhân không cần lo lắng việc không đâu!”

“Vậy cô bạn kia của anh...”

“Ai!? Bên kia sao? Anh có bạn như vậy từ bao giờ chứ? Cùng lắm chỉ là chào hỏi xã giao!”

“Ồ!”

“Đi thôi em yêu, bọn Gia Nghị chắc chờ dài cổ rồi đó!”

“Đi thôi em muốn ăn gà!”

“Ok!”

Khánh Băng: “...”

Nữ phụ trở thành vật bị bỏ qua. Tội lỗi, tội lỗi. Dù sao nhân vật chính cũng là hai người kia mặc dù họ không phải nam nữ chính tuyệt vời của ngôn tình.

An Thuận Thuận không phải cô nàng thơ ngây mơ mộng yếu đuối, không phải mấy cô nàng suốt ngày chờ đợi sự giúp đỡ từ người khác. Cô hay ghen tính tình nóng nảy nhiều lúc rất sâu sắc nhưng đôi khi lại ngốc một cách đáng yêu.

Tổng Tư Dật không phải là nam thần lạnh lùng trong truyền thuyết mà lại là một người con trai ngốc trong tình yêu, bụng dạ đen tối, không phải đẹp trai đến khuynh thành thì cũng là trai đẹp có nhan sắc.

Cả hai người đều "kẻ tám lạng người nửa cân" cô gái phúc hắc cùng chàng trai siêu cấp phúc hắc.

Có đôi khi không cần nói họ vẫn hiểu nhau, nhưng họ lại thường xuyên cãi nhau vì những vấn đề hết sức vớ vẩn.

“An Thuận Thuận, em muốn đi thành phố H học đại học thật à?” bàn tay Tổng Tư Dật đang nắm lấy tay cô siết chặt lại.

“Ừm, đúng là vậy!” An Thuận Thuận cuối đầu không dám nhìn anh, tay cô cũng siết lấy anh thật chặt.

Cô sợ, cô sợ rằng khi hai người bọn họ xa nhau tình cảm của anh với cô sẽ bị khoảng cách làm thay đổi, cô sợ anh sẽ không cần cô nữa, sợ... cô thật sự sợ hãi. Khi không có anh rồi cô sẽ ra sao!?

“Không hối hận?” giọng anh lạnh dần, anh muốn nhìn ra trong lòng cô từ ánh mắt cô.

Cô lắc đầu không nói, anh từng nói sẽ nuôi cô. Nhưng cô muốn thực hiện được những điều mà cô mơ ước. Tình yêu của cô đối với anh không còn là thứ tình cảm ngây ngô nữa rồi.

Cô đã thích anh từ khi cô hiểu thích một người là như thế nào, tình cảm đó cứ như được nuôi dưỡng lớn dần thành thứ tình yêu mãnh liệt mà cô không hề hay biết.

Buộc phải xa rời anh là điều rất khó khăn... nhưng không đi cô phải hối hận... cô không biết lựa chọn này có đúng hay không.

“Không cần suy nghĩ nhiều!” anh thở dài rồi ôm lấy cô. “Anh đợi em!”

Anh đợi cô!? Khỏe mắt cô ươn ướt, cô biết không công bằng với anh nhưng chỉ cần có vậy là được. Cô cũng ôm anh thật chặt.

“Sau khi học xong chúng ta lập tức kết hôn!” Tổng Tư Dật phấn chấn tinh thần sáng khoái nói.

“Hả?” cô đang trong trạng thái cảm động nhưng nghe người nào đó nói thì mất hết cảm xúc.

“Sau khi học xong, liền đăng ký kết hôn!”

“Khoan đã, sao lại như vậy? Em chưa chuẩn bị tinh thần!”

“Em đi lâu vậy còn bắt anh phải thủ tiết chờ em. Đương nhiên phải nhanh bồi thường cho anh chứ!”

An Thuận Thuận: “...” bình đến tướng chặn, nước đến đắp đê.

Thời gian không đợi bất kỳ ai, An Thuận Thuận khăn gói đến thành phố H học đại học, Tổng Tư Dật đến thành phố Y.

Hai người mỗi người một ngã, tự bản thân vượt qua quãng thời gian dài. Có đôi khi yêu xa cũng là một trải nghiệm thử thách con tim. Dù nhớ vẫn khó lòng được gặp nhau.

Nhưng nếu đã yêu nhau còn sợ chỉ khoảng cách và thời gian. Nếu không thể vượt qua thì khó mà bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Gặp lại cố nhân

Ngày xx tháng xy năm 20xx + 4. Từ khi An Thuần Thuần và Tống Tư Dật bị tách ra đã được 4 năm.

Hai giờ chiều ngày 30/8...

Tại sân bay, nữ nhân đeo kính râm màu rượu đỏ, tay kéo vali màu đen băng qua mấy trăm người đang vui vẻ đón người thân xuống máy bay. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị mái tóc dài cùng cặp kính gần như che hết. Làn da trắng mịn như da em bé không vết trang điểm, son môi chỉ tùy tiện thoa một chút khiến cho người ngoài có cảm giác như nữ sinh. Bộ váy ngắn đen bó sát cơ thể cùng áo sơ mi vàng nhạt thắt nơ đen to tướng trước cổ làm cô trông trưởng thành hơn. Giày cao gót đen càng tôn thêm vẻ đẹp cho đôi chân nhỏ nhắn.

Cô chính là An Thuần Thuần 21 tuổi, là sinh viên tốt nghiệp Đại Học khoa máy tính. Sở thích là đọc tiểu thuyết tìm mỹ nam để lấy ý tưởng sáng tác hình vẽ kỹ thuật số. Là nhân viên ở công ti xây dựng Kỳ Phong.

Anh họ là Diệp An Phong, tổng giám đốc của Kỳ Phong nên cô cũng là cổ đông trong công ti. Sau một thời gian dài làm gián điệp giúp Diệp An Phong lấy được Du An Kỳ bạn thân của cô làm Diệp phu nhân thì An Thuần Thuần lập được đại công, cộng thêm bản vẽ thiết kế đầu tay của cô khiến Kỳ Phong nhanh chóng nổi trội trong giới xây dựng nên công thần An Thuần Thuần được ban thưởng.

Phần thưởng tốt nghiệp của cô là căn hộ trong khu chung cư cao cấp Kỳ Phong do cô đích thân thiết kế, sau thời gian dài làm trâu làm ngựa cho Kỳ Phong thì phần thưởng này chưa coi là lớn lắm. Sau khi thực tập tốt nghiệp xong thì cô có khoảng thời gian để nghỉ ngơi, Diệp An Phong coi như là cho cô nghỉ bù vì lao lực làm việc trong thời gian chuẩn bị kết hôn của anh và Du An Kỳ.

Vừa xuống sân bay, An Thuần Thuần liền kéo vali màu đen của mình một đường ra cổng sân bay. Cô vừa đi công tác nước ngoài xong liền lập tức trở về nghỉ bù, cô nhấc điện thoại ấn dãy số quen thuộc.

“Tút... TUT... TUT!!!” điện thoại chỉ vang lên mấy âm thanh tẻ nhạt, cô nhú mày, Diệp An Phong định qua cầu rút ván sao?!

Cô cực khổ bỏ lết ở nước ngoài kí hợp đồng anh ta lại ở nhà hưởng thụ mỹ nhân. Giờ đến cả một chiếc xe cũng không đến đón cô, công ti gì mà keo kiệt. Thuần Thuần quyết định cúp máy, giờ cô có gọi đến cháy máy thì bên kia cũng không thèm để ý.

Thuần Thuần giậm chân, bực tức khó mà phát tiết. Du An Kỳ và Diệp An Phong hai người được lắm, bóc lột sức lao động không nói còn không cho chút quyền lợi nào.

Thôi kệ đi! Họ đang ngọt ngào bên nhau cô cũng không có hứng thú quấy rầy để mang phiền phức. Tự cô đón xe, hôm nay cô muốn tận hưởng kì nghỉ riêng không nên làm phiền người khác. Tắt điện thoại, cô vẫy tay gọi một chiếc taxi. Cô phải về nhà phát tiết lên đồng đồ ăn mới được.

Tại căn hộ chung cư cao cấp 811.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang màu xám nhàn nhã uống trà, gương mặt lạnh lùng điển trai cùng khí chất cao ngạo khiến người khác không thể dời mắt.

Đối diện anh là hai người một nam một nữ, nam nhân là một mỹ nam gương mặt nghiêm túc có vài phần lạnh lùng, nữ nhân xinh đẹp nhã nhặn ánh mắt sắc bén. Hai người trời sinh một cặp ánh mắt đều sắc bén, đáng vẻ nghiêm nghị, khí chất trầm ổn.

Nam nhân ngồi cạnh nữ nhân lên tiếng phá vỡ trầm mặc: “Xác định là muốn tiếp tục sao?” Diệp An Phong cùng bà xã là Du An Kỳ ngồi đối diện với Tống Tư Dật. Hai người nhú mày căng thẳng, im lặng quan sát sắc mặt của người đối diện.

“Cô ấy sẽ không nổi điên chứ?” Du An Kỳ chọc chọc vai ông xã nhà mình, rồi liếc nhìn người ngồi sô pha đối diện.

Tống Tư Dật vẫn ngồi ưu nhã uống trà, bình tĩnh như chẳng có việc gì xảy ra. Đã chờ lâu như vậy, giờ làm sao anh lùi bước, lần này mặc kệ thế nào anh cũng muốn cược một lần.

“Không thể rút lui!” anh lạnh nhạt nói, lòng anh hiện tại cũng rất bối rối. Anh đã chờ cô quá lâu rồi, anh muốn trói cô lại bên mình: “Làm phiền hai người giúp tôi một tay là được rồi!”

Du An Kỳ thấp thỏm lo lắng, lần này người đàn ông này có thể thu phục được nữ nhân như An Thuần Thuần không chứ?! An Thuần Thuần sớm đã xem nam nhân bên ngoài không vừa mắt, nhìn người này thì chê là không có khí chất, kẻ thì quá giả tạo, nam nhân sớm bị nữ nhân đó chơi xỏ hết rồi.

Cô nhìn Tống Tư Dật, theo ông xã nhà cô nói thì anh ta và Thuần Thuần có quen biết. Anh ta đã được sự cho phép của ba mẹ An, Thuần Thuần sớm bị gia đình bán đứng.

Nhưng mà so với mấy tên tép riu xung quanh Thuần Thuần thì Tống Tư Dật trên cơ mấy tên đó là cái chắc, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn khí chất có khí chất, muốn vóc người quả là tuyệt phẩm nha không hề kém so với ông xã nhà cô. An Thuần Thuần có hàng cực phẩm như vậy mà suốt ngày còn nằm ườn than thở không có trai đẹp, mắt con nhỏ này bị lệch sao?

Nhưng cũng kì quái bốn năm trước Thuần Thuần vốn dĩ rất thân thiết với Tổng Tư Dật, dùng một cái tốt nghiệp phổ thông xong thì dọn đồ theo Vương Tú Vy vừa đi học vừa đi làm. Tính cách của cô càng ngày càng kì quái, trong suốt mấy năm nay không hề thấy quay về nhà. Không hiểu tại sao luôn kiểm soát là luận văn tốt nghiệp, trực nhà trọ, trực công ti, thực tập... những ngày lễ tết cũng chỉ gọi một cú điện thoại về.

Vốn nghĩ tìm vài người cho Thuần Thuần xem mắt nhưng giờ có người nguyện ý chăm sóc tốt cho con nhóc này cũng không tệ. Con nhóc này mắt mù hay sao mà không nhìn ra Tổng Tư Dật.

Du An Kỳ liếc mắt nhìn ông xã nhà mình: Thuần Thuần giao cho anh ta thật sao?

Diệp An Phong liếc nhìn Tổng Tư Dật rồi dùng ánh mắt đáp lại bà xã đại nhân: Ôn mà! Tên đó chắc sẽ không làm gì Thuần Thuần đâu.

Du An Kỳ an tâm hơn một chút cô linh cảm thấy người tên Tổng Tư Dật sẽ làm cho An Thuần Thuần lên bờ xuống ruộng. Cầu cho con nhóc người bình an! Thuần Thuần à, mày phải bảo trọng!

Diệp An Phong cười cười, anh biết Tư Dật là bạn trai

An Thuần Thuần.

Trong khi đó An Thuần Thuần ghé vào trung tâm thương mại ăn cùng mấy vật dụng linh tinh sử dụng cho tuần nghỉ ngơi. Gần năm giờ chiều cô mới an vị trước công chung cư với hàng đồng bao lớn bao nhỏ.

Nhờ bảo vệ mang hết vào cũng mất nửa tiếng sau, lúc tiễn mấy anh bảo vệ tốt bụng xong thì cô nằm dài trên sofa. Chạy đôn chạy đáo suốt một ngày thật khiến cô mệt gần chết.

Tháo kính râm xuống, mang đôi dép thỏ bông trong nhà cô lôi vali lên tầng lấy đồ ngủ. Cô phải tận hưởng thật tốt không gian này mới được.

Cô lên tầng trên mà không để ý thấy bóng người từ phòng tắm bước ra, đôi giày da của nam ngoài cửa, rèm cửa cũng được cuống lên một nửa lộ ra ánh sáng ngoài vườn nhưng cũng đủ tối khiến người ta có cảm giác muốn lười biếng.

Thuần Thuần lười biếng nằm ngâm mình trong hồ nước lạnh. Phòng tắm cũng đặc biệt do cô thiết kế chia làm hai gian ở tầng một. Con người quái đản nên sở thích cũng quái đản, xây nguyên căn hộ hai tầng đầy đủ tiện nghi nhưng mà không muốn ai ở cùng.

Suốt bốn năm không về nhà cô cũng không quen bạn trai mới càng không dám lết xác về bên bạn trai Tổng Tư Dật, mỗi ngày đều làm việc, ngủ. Ba người bạn thân của cô cũng cảm thấy không an tâm nên cứ ba ngày hai bữa lại đem cô đi xã giao, kì nghỉ lần này đừng hòng có ai quấy rầy cô.

An Thuần Thuần tắm xong tóc vẫn còn ẩm ướt xỏa ra, bộ đồ ngủ màu hồng nhạt ngấn ngụa đáng yêu như trẻ con, chân mang dép thỏ bông trong nhà, trông cô không khác mấy cô nhóc mười mấy tuổi là mấy. Căn hộ này chỉ có mình cô nên không cần để ý đến hình tượng của bản thân.

Tay phải của cô đang cầm khăn lông lau tóc đột nhiên cứng đờ.

Trong nhà cô cư nhiên xuất hiện đàn ông, lại là mỹ nam nha! Nhìn ra anh ta rất cao nha, khí chất tỏa ra từ người anh ta rất đặc biệt. Gương mặt nhìn có chút quen quen, đôi mắt đen rất có hồn vừa lạnh nhạt cũng rất có thần thái của quân vương.

Tóc đen ngắn được cắt tỉa gọn gàng, gương mặt lãnh khốc hàng ngày càng thêm quyến rũ. Làn da trắng trông rất là mịn màng như da trẻ con, trên người vị mỹ nam này chỉ quấn mỗi cái khăn tắm, để lộ nửa thân trên tuy không như mấy vị cơ bắp cuộn cuộn nhưng chắc cũng được sáu múi. Tại sao lại có nam nhân có làn da còn đẹp hơn cả con gái.

Thật là khiến người ta ghen ghét, muốn giằng xé cái làn da đó! Xuống một chút là khăn tắm che đi cái bộ vị quan trọng, dưới khăn tắm là cặp chân dài cân xứng. Con bà nó! Cô chưa bao giờ nói tục cũng kìm lòng không được muốn mắng một câu. Chân của nam nhân cũng có thể đẹp như vậy sao, không có một cọng lông chân, nam nhân này được ông trời ưu ái hay là thường xuyên đi thẩm mỹ viện.

Rèn luyện bao năm do ngắm mỹ nam vì công việc nên đối với việc có người bán khỏa thân đứng trước mặt cũng không làm cô chảy máu mũi.

Nhìn lại gương mặt quả là còn đẹp hơn so với con gái. Nhưng đôi mắt này có chút quen hình như là rất quen! Đầu óc cô dạo này bị lừa đá hay sao mà không thể nhớ ra được người này là ai ta?!

Giọng nói trầm thấp đặc trưng, nghe còn hay hơn giọng của mấy phát thanh viên, nhưng mang phần cười cợt cắt đứt dòng suy nghĩ của Thuần Thuần: “Nước miếng sắp chảy ra rồi kia! Thiệt đúng là ngu ngốc!” Tổng Tư Dật nhàn nhã cầm ly nước lên uống, chân trái còn gác lên chân phải ngồi dựa người trên sofa liếc mắt nhìn cô gái đang há hốc miệng nhìn mình.

An Thuần Thuần cứng người, cô gần như hóa đá. Giọng điệu này, cách ngồi này, dù chỉ đang quấn một cái khăn tắm bên hông nhưng cô vẫn nhận ra cái tên ngồi trước mắt là ai.

“Tổng-Tư-Dật!” cắn răng phun ra từng chữ, đầu óc đang đình trệ của cô cuối cùng cũng khai thông. Thuần Thuần thật muốn phi nhổ bản thân, cô hôm nay lại bị tên này dùng sắc dụ, còn ngây ngô nhìn anh bán khỏa thân quấn khăn tắm mà máu mũi sắp chảy.

Bốn năm không gặp anh đã trưởng thành hơn xưa, so với hình tượng học sinh lạnh lùng năm đó thì giờ đây là một tên yêu nghiệt hơn cả yêu nghiệt.

Bốn năm không gặp cô làm anh muốn phát điên, mặc dù lúc nào cũng ra về bình tĩnh nhưng mỗi lần nghe được tin tức của cô thì trái tim không tự chủ được mà lỡ nhịp.

Tổng Tư Dật ở trước mặt cô hoàn toàn không thể để lộ tâm tình mừng rỡ như điên của mình, anh cười tà mị nhìn An Thuần Thuần.

Tổng Tư Dật xoa cằm nhìn An Thuần Thuần từ trên xuống dưới: “Không ngờ ‘tuần lộc bạo lực’ lại muốn giả làm thô bông. Chiều cao cũng chỉ có nhiều đó!”

An Thuần Thuần xám mặt: “...” ít nhất chiều cao cũng thêm được năm phân.

Anh lơ đãng liếc qua bộ ngực của cô: “Quả thật là khó mà phân biệt được giới tính.”

Cô đầu đầy hắc tuyến: “...” cũng không phải là đồng bằng, hay sân bay đi. Đây là thời đại nào mà còn xem xét ba vòng vậy hả?! Bộ đồ ngủ này rộng như vậy đương nhiên sao mà chính xác chứ?! Và lại cô là cup B nha!

Anh chặc lưỡi, lướt mắt xuống một chút: “Chỗ đó đúng là không có!” vẻ mặt như đang rất vui vẻ khi đùa giỡn cô, giờ phút này cô muốn đánh cho anh thành đầu heo, đá vào chỗ đó của anh cho anh tuyệt tự tuyệt tôn.

An Thuần Thuần nhin: “...” anh có cần trực tiếp nhận xét vòng ba của cô như vậy không chứ?!? im lặng, địch đang khiêu khích ta phải bình tĩnh. An Thuần Thuần không được trúng chiêu khích tướng của ‘giặc Tống’, là người Việt Nam yêu nước dù cho tên có giống phong cách Trung Hoa đi chăng nữa cũng không được khuất phục.

Ba mươi sáu kể nên dùng cách nào đối phó với tên “giặc Tống” này đây! Con bà nó! Tổng Tư Dật ta nguyên rủa người đi đường mắc mưa, ăn cơm mắc xương, uống nước bị sặc, đi vệ sinh bị bấn,... @@@###@###%/%%&###\$%..... An Thuần Thuần là người Việt Nam mẫu mực, thiện lương có nguyên rủa cũng không nên quá độc ác.

Tổng Tư Dật nhếch môi nhìn Thuần Thuần. Dáng người so với bốn năm trước cao hơn năm phân, cũng có lòi có lõm tuy hơi nhỏ. Khuôn mặt không có thay đổi nhiều chỉ là thay đổi kiểu tóc trông trưởng thành hơn, da thịt vẫn trắng nõn mịn màng. Phong cách ăn mặc trong nhà vẫn không thể sửa được, nhìn như đứa con nít. Tính cách vẫn vậy chỉ cần khích một chút là gương mặt thay đổi biểu cảm liên tục vô cùng thú vị.

Thuần Thuần chưa bao giờ có cảm giác bản thân không bằng Tổng Tư Dật như bây giờ. Tại sao tên đó chỉ quần khăn tắm mà cũng đẹp mắt như vậy, còn cô đầu tóc bù xù áo ngủ trẻ con y như bà điên?! Dù cho mắt vẫn còn trừng tên đó cô vẫn có cảm giác tự ti.

Haiz~ An Thuần Thuần cao ngạo tự tin là nữ nhân tuyệt đối tự tin trước bất kì ai nhưng hiện tại tự tin của cô không biết bay đi đâu sạch trơn.

Cô thừa nhận cô sợ anh, sợ gặp lại anh. Anh cao cao tại thượng, hoàn hảo, tự tin, cao ngạo, đáng người hay khuôn mặt thuộc dạng mỹ nam. Nếu là bốn năm trước Tổng Tư Dật bày ra bộ dáng nghiêm túc trước mặt cô sẽ bị cô néo mặt, chọc ghẹo anh một trận.

Cô từ trước tới nay như một phù thủy nhỏ, tính tình quái đản, luận về năng lực học tập cô cũng thuộc loại bình thường, luận nhan sắc người ta là mỹ nhân là hoa khôi còn cô cùng lắm là đáng yêu một chút.

Tổng Tư Dật và An Thuần Thuần là bạn từ hồi mẫu giáo bọn họ đã chính thức trở thành oan gia, tiểu học họ tiếp tục đối đầu, trung học cơ sở bọn họ bị tách ra, vào năm thứ hai trung học phổ thông thì gặp lại học cùng lớp.

Cô rời đi bốn năm không liên lạc cũng không chút tin tức với anh, cô không dám ở bên cạnh anh. Để bản thân tránh khỏi phiền phức cô trực tiếp cao chạy xa bay.

Haiz~ đồ họa thủy mà, vì cái sắc đẹp có thể thay cơm đó mà gây họa cho thế giới.

Cô là người cao ngạo chỉ số thông minh không tệ, nhưng mà về vấn đề tình cảm lại khiến người ta muốn lên máu. Xung quanh không ít nam nhân, tính tình cô phóng khoáng nhưng không hề động tâm. Tội nhất là ai cũng bị cái vẻ ngoài hiền lành như con cừu nhỏ của An Thuần Thuần gạt.

Trong công việc là người tận tụy, trong xã giao là người tự tin, trong tình cảm là người tuyệt tình, ở nhà con nhóc trầm lặng tự kỉ, ở một mình lại là người có sở thích quái đản. Nói chung An Thuần Thuần vô cùng kì quái.

Kể từ lần xảy ra sự cố ngoài ý muốn cách đây bốn năm, cô đã bỏ trốn không dám về nhà để tránh gặp anh. Vậy mà lần này gặp lại anh còn không biết ý tứ quần khăn tắm đi lại ở trong nhà cô. Khoan đã! ‘Quần khăn tắm’, ‘trong nhà cô’.

An Thuần Thuần như nghĩ thông suốt, hai mắt to tròn trong suốt tức giận nhìn Tổng Tư Dật đang nhàn nhã ngồi xem tivi coi cô như không khí: “Tổng Tư Dật, đây là nhà tôi!”

Tổng Tư Dật: “ừkm” miễn cưỡng trả lời một tiếng, mắt vẫn nghiêm túc dán vào màn hình tivi xem phim hoạt hình.

An Thuần Thuần tức muốn bốc khói: “Tại sao anh vào được nhà tôi hả!”

Người nào đó vẫn không để bộ dạng tức trợn mắt của ai kia vào mắt: “Mở cửa, vào!”

Một câu nói hết sức đơn giản, thành công chọc cho Thuần Thuần điên máu. Cô lạnh lùng xoay người, bước tới bên cạnh sofa lấy điện thoại.

Giọng nói trầm thấp truyền vào tai cô: “Chìa khóa do ba mẹ An đưa, nếu em muốn báo cảnh sát tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp sẽ khiến em mất mặt!” sinh ra cô là ba mẹ An nhưng hiểu cô nhất lại là người họ Tống. Nhược điểm của cô vẫn không thể thay đổi là vô cùng sỹ diện và lý trí.

“Ok, Tống lão đại~~~~” đừng khinh bỉ An Thuần Thuần thật ra cô không dám đắc tội với anh, ai chứ Tống Tư Dật thì cô không có khả năng phản kháng.

“Cô An à, hình như tôi vào nhầm nhà. Mong cô thứ lỗi!” anh lạnh nhạt nói nhưng biểu hiện là đang giận dữ chứ có phải đang xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mỹ nam bắt vợ

Tống Tư Dật nhếch mép cười nhạt, vẻ mặt vừa kiêu chế vừa buồn cười, đơn giản là anh vừa dọa được con cừ non đội lốt sói An Thuần Thuần. Cô hiện tại vô cùng ngoan ngoãn lau dọn nhà cửa, vừa đẩy cây lau nhà vừa lầm bầm mắng nhỏ.

Nhìn cô chăm chú khiến anh có cảm giác muốn trêu chọc cô. An Thuần Thuần phát tiết lên sàn nhà xong thì tâm trạng cũng tốt hơn, cô vui vẻ đi nấu cơm tới bỏ Tống Tư Dật ra sau đầu.

"Buồn buồn ngồi đếm ngón tay... Ủa sao ngón ngón ngón dài dầy ta?... kì ta? Sao kì ta?... Ngồi hoài nghĩ cũng chẳng ra... Lấy dao chặt bớt thế là bằng nhau... há há há!!!" âm thanh kì quái phát ra từ phòng bếp không ai khác là An Thuần Thuần nhà chúng ta.

"Phụt... ha.. ha.. ha....!!" Tống Tư Dật ngồi trong phòng khách không nhịn được cười.

Cô nghe thấy tiếng cười của ai kia xấu hổ đến đỏ mặt, thẹn quá hóa giận cô cầm con dao nhỏ trên tay nhe răng hù dọa anh: "Cười cái gì chứ? Còn cười nữa thì anh nhin đoi đi!"

"Anh 'nhin đoi' mấy năm rồi đó!" Tống Tư Dật cười khò.

Mất ba giây Thuần Thuần mới tiêu hóa được câu nói của anh 'nhin' của anh hàm ý sâu ghê gớm: "Biến thái!!!"

Anh cười vô si nhìn cô: "Nếu biến thái thì anh đã lôi em lên giường từ lâu rồi!"

"Anh... Aaaaaaa..... không nói nữa. Chúng ta không nên tiếp tục vấn đề này nữa. Ok?!" cô bức bối lắm rồi. "Anh nói chuyện đàng hoàng chút đi!" cô nghiêng răng liếc xéo anh.

"Em thử hỏi xem có ai nói anh không đàng hoàng ngoài em!" anh nói đây là chuyện đương nhiên vì nếu anh dám nói mấy lời này với người khác thì cô sẽ 'triệt sản' anh.

Cô biết có thách anh cũng không dám làm xằng bậy với người khác ngoài cô, vờ như không quan tâm anh cô quay mặt làm cơm tối.

Bốn năm trước vốn dĩ cô chỉ muốn đi học xa anh để theo đuổi tham vọng thực hiện ước mơ và đam mê của bản thân. Nhưng vào thời điểm đó cô và anh trai An Vỹ Phong cùng ba An xảy ra bất đồng quan điểm, ông muốn hai anh em cô học quản trị kinh doanh nhưng An Vỹ Phong bức bối không mấy vừa lòng với sắp xếp của ba An còn An Thuần Thuần cô không chấp nhận bị sắp đặt nên chiến tranh nội bộ nổ ra. An Thuần Thuần bị 'quăng' ra đường, ba cô cắt toàn bộ viện trợ cho coi tự biết khổ mà 'mò' về nhà.

Nhưng mà mọi tính toán của ông đã sai vì An Thuần Thuần dứt khoát tự đi học tự đi làm. Vì ba vợ đuổi người nên Tống Tư Dật đành phải ngậm đắng nuốt cay chịu trận bốn năm không có cô bên cạnh.

Lần này nhờ Diệp An Phong và Du An Kỳ, anh mới có thể dễ dàng đột nhập vào căn hộ này. An Thuần Thuần vì giận dữ mà biến đau thương thành sức mạnh tuyệt đối là ở bên ngoài chơi vui quá nên quăng anh ra sau đầu.

Có một cô bạn gái ngờ ngác vô tư đến mức vô tâm cũng là một cái tội, nếu là người khác thì họ đã chia tay quen cả chục người rồi. Anh là người cô yêu nên anh biết rõ địa vị của anh khi bị lung lay bởi kẻ khác.

Sau bốn năm không gặp thì cũng chẳng có gì khiến anh và cô trở nên xa cách. Tư vị trong lòng cả hai đều rất hạnh phúc và ngọt ngào. Cô ghen tị với nhan sắc càng ngày càng tăng của anh, phần lớn là ghen tuông bởi anh trông đẹp mắt vậy gái ngoài đường bu đầy, con gái ngày nay rất hồ báo chắc chắn là nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Tống mỹ nhân của cô rồi. Còn anh thì đang tự ngược mình với suy nghĩ để cô vô tư bốn năm qua gặp không ít đàn ông mà dù cô không quan tâm nhưng bọn họ nhất định là nhìn cô thầm mơ ước đến cô. Nghĩ thôi cũng muốn tức điên lên rồi.

Buổi tối hôm nay với những âm mưu trong lòng sẽ là thời khắc tốt nhất để làm chuyện xấu. Ví dụ như Tống Tư Dật tự nhiên thoải mái chiếm đoạt giường ngủ của An Thuần Thuần.

"Anh cút đi ra ngay cho em!" cô giật lấy cái mền (chăn) hét to lên đuổi anh.

Tổng Tư Dật không mấy quan tâm đến thứ bị mất, anh sửa sang lại cái gối rồi nằm xuống... ngủ.

An Thuận Thuận nghịch mặt nhìn anh xem như không có chuyện gì xảy ra mà... ngủ. Đây là nhà cô, giường cũng là của cô vì sao anh lại dễ dàng nằm xuống ngủ, làm vậy lỡ cô không kiểm chế được mà.. làm chuyện ba chấm với anh thì sao!?

Nhìn anh mặc bộ bizama màu hồng phấn mỏng manh chỉ có cái gối không chăn mền, cô nghĩ đến viễn cảnh nửa đêm anh bị lạnh mà dẫn đến cảm. Lòng thương người trong An Thuận Thuận trỗi dậy ôm chăn cuộn như con tằm cắn môi tự kỉ. Sau năm phút tự kỉ cô đành lết đến tủ đồ lôi ra cái chăn mới.

An Thuận Thuận phủ chăn lên người nào đó, đấu tranh nội tâm ba giây cô leo lên giường cuộn tròn như cái 'kén', 'sâu đo' An Thuận Thuận tiến vào lãnh thổ của 'giặc Tổng'.

An Thuận Thuận lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được, cô thầm đem Tổng Tư Dật mắng 'lên bờ xuống ruộng' cũng tại anh làm cô ngủ không quen nên tất cả là do anh hại cô mất ngủ.

Tổng Tư Dật nhìn cô đưa lưng về phía anh, nhìn cô bạn gái đáng yêu phát ra mấy âm thanh hờn dỗi như mèo làm anh mỉm cười.

Bốn năm tư vị thương nhớ cứ khiến anh khó chịu, ai đòi lại có cô bạn gái làm cho người ta vừa yêu, vừa hận không thể bắt cô lại. Bốn năm xa cách, anh cũng chỉ có thể nhìn cô qua mấy tấm ảnh cô chụp gửi cho anh, chat webcam thì anh càng hận không thể xuyên qua màn hình ôm cô. Hình bóng cô hoàn toàn khiến anh đi đến đâu cũng nhớ đến.

Nhớ cô ngốc nghếch đi đường cũng bị đụng đầu, nhớ cô sắc bén nghiêm túc học tập, nhớ cô ngu ngơ bị lừa. Nhớ cô hung ác dọa nạt anh, hành động bạo lực nhưng không có tính uy hiếp của cô rất buồn cười.

Nhìn thấy nhưng không chạm được thật sự hành hạ người ta mà.

Anh thật sự không thể chịu đựng nổi rồi, Tổng Tư Dật quay sang ôm nguyên con 'sâu đo' Thuận Thuận vào lòng.

'Sâu đo' cứng đờ không dám động đậy, ba giây hồi phục tinh thần cô bắt đầu cựa quậy.

"Ngủ sớm! Anh không muốn hôm nay phải 'vận động' làm em ngày mai không thể bước xuống giường!" người nào đó đã thỏa mãn ôm 'sâu đo' đi ngủ.

An Thuận Thuận cứng đờ, tại sao bốn năm không gặp mà độ nết dày vô si của anh lại tỉ lệ thuận với nhan sắc, không công bằng chút nào.

"Tổng lão đại, anh buông tay ra đi! Anh ôm như vậy em ngủ không được!" cô mếu máo xin xỏ anh.

"Ngoan! Anh rất mệt mỏi, ngoan ngoãn ngủ đi!" thanh âm trầm thấp đầy mệt mỏi anh biết rõ cô rất dễ mềm lòng chỉ cần giả vờ đáng thương. "An Thuận Thuận, An My, Thuận Thuận, My My..."

Giọng anh bình thường đã khiến người ta ta đứng không vững rồi, giờ anh lại ní non bên tai cô. Rõ ràng là anh đang quyết rũ cô mà.

"Tuần lộc bạo lực, em có biết anh chờ muốn điên rồi hay không hả?" Tổng Tư Dật trách móc, vùi đầu vào cổ cô còn có ý cắn một miếng.

"Đau!... Tư Dật, anh mà cắn nữa thì em bé răng của anh." Cô kháng nghị đẩy đầu anh ra. "Tư Dật?"

"Gi?" anh mơ màng nhắm mắt gục đầu vào cổ cô

"Em không liên lạc anh không giận à?"

"À!"

"Nè! Anh rốt cuộc có giận hay không hả?"

"À, không liên lạc của em là không gọi điện thoại, không email, không tin nhắn. Cứ 1 tháng chat webcam một lần cho đến năm ngoài thì dừng không liên lạc hả?"

An Thuận Thuận quay đầu nhìn anh trông chờ như 'cún' chờ xương.

Anh xoa đầu cô, chạm trán với cô: "Chỉ có em mới gọi đó là không liên lạc. Ngốc!"

Được rồi cô thừa nhận rằng cô ngưng chat webcam là vì nhìn anh riết cô không thể tập trung hoàn thành mấy bài luận văn tốt nghiệp. Đầu óc thì cứ bay bay theo anh mất tiêu có còn ở lại làm việc với cô đâu.

Cũng chẳng phải chỉ có mình anh mới nhớ cô mà cô nhớ anh cũng muốn điên lên đó chứ! Từ lâu đã thích anh nay hai người bọn họ đã yêu nhau, tình cảm của cô đối với anh không thể nào thay đổi được. Nó vẫn mãnh liệt, nhớ anh càng mãnh liệt làm cô phải chui đầu vào công việc để thời gian mau trôi.

Nhưng mà không ngờ tính ra bốn năm không gần anh, một năm không thấy mặt thì anh lại trở nên càng ngày càng đẹp trai, càng trưởng thành khiến cô ngỡ ngàng.

Yêu chính là yêu, khoảng cách không xa nếu chúng ta xem nhau là tất cả.

*****

Trong quán cà phê nhỏ, một cô gái nhỏ mái tóc đen dài được uốn cong như làn sóng. Gương mặt của cô phần lớn đều bị tóc cùng gọng kính đen che lại, mày thanh mi tú, làn da trắng hồng, đôi mắt to mở màng nhưng sắc sảo được che giấu dưới gọng kính đen. Cô mặc áo sơ mi trắng, váy ngắn đen bó sát người.

Cô ngồi chờ dần nghiêng đầu nhìn ra cửa kính trong quán, đôi mắt chăm chăm nhìn về tòa nhà rộng lớn trước mắt. Trong tòa nhà đó một tầng là công ti mà cô sắp vào làm việc.

“Đàn chị!” một chàng trai khoảng hai mươi tuổi phấn khích đi đến gọi cô, nhìn về mặt mờ mịch của cô chàng trai ngượng ngùng ho khan giải thích: “Em là Từ Viễn, là đàn em Đại học của chị nè!”

“À!” tâm hồn cô giờ đang bay ở nơi đâu đó.

“Thuần Thuần, không ngờ có thể gặp được chị ở đây! Chị đang việc ở gần đây sao?” cậu nhóc vẫn nhiệt tình với cô, cậu cũng đã quen với thái độ nhàn nhạt của cô lâu rồi.

“Bên kia!” cô nhìn phía tòa nhà lớn mà trả lời, đôi mắt cô vẫn không hề để ý đến cái người đã ngồi xuống đối diện.

“Vậy sao? Em cũng làm việc trong đó, vậy chị ở tầng mấy!”

“Rìng rìng rìng! Rìng rìng rìng!” tiếng điện thoại di động vang lên, “Xin lỗi, chị nghe điện thoại chút!” Thuần Thuần mờ mịch như cái xác không hồn.

“Dạ” Từ Viễn vẫn nhiệt tình như cũ với cô, ai bảo cô là đàn chị cậu thần tượng.

Cậu nhớ lại năm đó, lúc cậu vừa vào Đại học khoa máy tính là một soái ca lạnh lùng không coi con gái ra gì. Cậu nhìn thấy Thuần Thuần gương mặt đáng yêu bắt đầu chọc ghẹo cô, đôi lại cậu chỉ nhận được thái độ là vô cảm của cô. Đến khi cô được giáo sư mang đến phòng máy tính của học viên năm một, cậu mới biết cô là đàn chị hơn cậu bốn tuổi.

Thái độ của đàn chị Thuần Thuần phải nói là nhàn nhạt đến vô cảm, sau khi hợp tác cùng với nhóm của đàn chị làm luận văn tốt nghiệp cậu mới thật sự bội phục Thuần Thuần. Khí thế lãnh đạo cùng trí óc sáng tạo và của cô đã dẫn đến thành công rực rỡ cho bài luận văn tốt nghiệp.

Và cậu cũng biết được An Thuần Thuần vốn rất nhiệt tình cuồng công việc.

Một năm qua không có tin tức của cô nên cậu không có khả năng gặp được, nay thần tượng nhà cậu ở ngay bên cạnh càng không thể bỏ qua. Cậu không tin với vẻ ngoài đẹp trai, trẻ tuổi, tài năng mặc dù chưa có thời gian phát triển mà đàn chị không thích cậu. Hạ quyết tâm nhất định cura đồ đàn chị, mối tình đầu của cậu.

An Thuần Thuần dùng giọng điệu lạnh nhạt như cũ nói chuyện với Từ Viễn: “Này nhóc có biết công ti Từ Từ nằm ở tầng mấy trong tòa nhà kia không?”

“Chị đến công ti Từ Từ làm gì?”

Cô cầm điện thoại lên xem giờ, lạnh giọng nói: “Chị đây không có thời gian, nói mau!” cô nhìn chăm chăm làm Từ Viễn phát run, cảm giác so với lúc sếp tổng gây áp lực với cậu không sai biệt lắm.

“Tầng 24!”

“Cảm ơn nhóc!” nói xong cô xoay người vội vã rời đi.

Từ Viễn cũng chỉ ngây ngốc nhìn người đi mà không biết nên làm gì. Cậu định nói là: cậu cũng làm việc ở đó! Sẵn tiện đưa cô đi. Sau đó ngậm tuyên bố chủ quyền trước mặt đồng nghiệp. Nhưng mà hiện tại cậu phải thực hiện theo yêu cầu của sếp là mua cà phê cho các vị tiền bối.

Cuộc gọi vừa rồi là của Diệp An Phong nhắc nhở cô đến công ti Từ Từ, một công ti game cũng khá nổi tiếng trong thành phố. Vốn dĩ công việc của cô là trợ lý đặc biệt của Diệp An Phong bên công ti Kỳ Phong nhưng mà cô quyết định dùng tiền dành dụm mua năm phần trăm cổ phần của Kỳ Phong chính thức làm cổ đông. Làm công việc trợ lý mấy năm nay làm cô cảm thấy mệt mỏi, cô muốn quay về làm công việc của một thiết kế viên, nhờ có ông anh họ của cô giới thiệu cô vào công ti game này, mặc dù lương không bằng chỗ cũ nhưng cô cảm thấy thích thú hơn.

Thuần Thuần chui vào thang máy thì gặp phải một cô gái trẻ, thấy Thuần Thuần cũng lên tầng 24 thì nhiệt tình kinh khủng:

“Em gái! Vóc dáng của em thật đáng yêu nha!” cô gái trẻ hai mắt tỏa sáng nhìn Thuần Thuần. “Em gái! Định làm việc tại Từ Từ sao? Em còn học Đại Học sao? Sếp Tổng không thích nhân viên nhỏ tuổi mà ăn mặc như vậy đâu! Chị là nhân viên cũng là nhân viên của Từ Từ, sau này chúng ta là đồng nghiệp chị sẽ giúp đỡ em. Mà công ti cũng ít tuyển nữ nhân viên quá, chỉ có chị giờ thêm em nữa là hai người chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau!” cô gái trẻ vẫn thao thao bất tuyệt, Thuần Thuần giữ phép lịch sự tối thiểu duy trì nụ cười thương mại.

“À quên, chị tên là Trần Thiên Ngân trợ lý của tổng giám đốc.” cô gái đưa tay hướng Thuận Thuận tươi cười một cách nhiệt tình.

Thuần Thuận không thể làm thất vọng nhiệt tình của người ta nên đưa tay ra bắt: “Mong được giúp đỡ, tôi là An Thuận Thuận!” vẫn giữ vững phong độ chuyên nghiệp.

“Ting!” tiếng chuông báo hiệu của thang máy cũng vang lên.

“Đi thôi!” Thiên Ngân thân thiết nắm tay Thuận Thuận kéo cô cùng vào. Thuận Thuận để mặc cô gái này nhiệt tình dắt cô đi.

Tư Tư là một công ti nhỏ, nơi làm việc là tại tầng 24 của tòa nhà cao tầng Thiên Phúc nổi tiếng nhất ở thành phố này. Nhân viên cũng chỉ khoảng 50 người nhưng Tư Tư lại có một ông chủ khá tài giỏi chỉ trong năm năm mà công ti đã nổi tiếng khắp thành phố.

Nhân viên chia thành các tổ khoảng bảy thành viên, mỗi tổ sẽ phụ trách một bộ phận.

“Thuần Thuận à phòng làm việc của công ti chúng ta đặt tại phòng làm việc chung được chia thành từng ô để các tổ làm việc, có khoảng ba gian phòng họp nhỏ dùng để tiếp khách và các tổ mượn để họp tránh làm phiền các tổ khác trong công việc. Tổng giám đốc có phòng làm việc riêng.” Thiên Ngân nhiệt tình làm tròn bổ phận của người đi trước chỉ dẫn, Thuận Thuận mong sao cho cái hành lang này có thể ngắn chút.

Thiên Ngân vẫn tiếp tục hưng phấn ca ngợi vị sếp tổng nào đó: “Tổng giám đốc của chúng ta là một soái ca nha! Em gái Thuận Thuận à, chị làm việc ở ngoài phòng làm việc của anh ấy thật là hạnh phúc. Anh ấy rất đẹp trai nha, lại trẻ tuổi a~ Chị sẽ dùng bản thân mình cảm hóa người băng lãnh như anh ấy a~ Ôi thật là hạnh phúc~” Thiên Ngân mang đôi mắt đầy hình trái tim, tay ôm ngực bộ dáng vô cùng hoa si nói: “Nếu có thể làm việc cùng phòng với anh ấy thì thật tốt!”

Thật ra cô cũng nghe loáng thoáng từ chỗ Diệp An Phong về sếp Tổng của Tư Tư, nếu muốn biết chi cần hỏi google là được nhưng cô vốn lười, đối sếp cũng không mấy quang trọng.

Mặt Thuận Thuận đen thui, không ngờ đi đến đâu cũng thấy con gái mê trai. Nhưng cũng không tệ vị sếp Tổng này nhìn đẹp mắt thì cô có thể có chút cảm hứng sáng tác tốt cho công việc. Hôm qua nhìn thấy cơ bụng của Tổng Tư Dật cô bỗng cảm thấy muốn lấy hình tượng anh ra vẽ.

Tổng Tư Dật có thể so sánh với mấy anh chàng soái ca trên phim, bộ dáng rất đẹp mắt, da lại rất trắng. Nếu anh là con gái chắc chắn là một đại mỹ nhân.

“Đến rồi! Đợi chút nha!” Thiên Ngân mở cửa phòng nháy mắt với Thuận Thuận.

“Ùk!” cô gật đầu đứng đợi bên ngoài.

Từ Viễn nhìn thấy Thuận Thuận đang đứng đợi bên ngoài liền vui vẻ chạy đến.

“Chị ở đây à, đi vào thôi! Chị mở cửa đi!”

“Ùk!”

Mở cửa đi vào thì thấy mọi người đang tụm lại chỗ của Thiên Ngân nhiều chuyện, nghe tiếng mở cửa cả bọn nhìn về phía Thuận Thuận và Từ Viễn. Từ Viễn tươi cười rạng rỡ nhìn mọi người, cậu nghĩ chỉ cần giới thiệu lát nữa chắc ai cũng biết hai bọn họ thân thiết: “Giới thiệu với các tiền bối cô ấy là An Thuận Thuận.” cậu tươi cười càng rạng rỡ.

“Chị dâu!”

“Tam tẩu!”

Bọn họ đồng thanh kêu lên.

Từ Viễn và Thiên Ngân đơ mặt, đang tự hỏi chuyện gì đang xảy ra. Đầu Thuận Thuận chảy đầy hắc tuyến cảm thán: “Các người có cần lễ phép vậy không chứ?”

“Chị dâu lâu ngày không gặp vẫn trẻ như vậy!”

“Bây chị dâu trẻ lại đẹp hơn xưa!”

“Mấy điên à chị dâu là càng ngày càng trẻ đẹp!”

Bọn họ quăng Từ Viễn và Thiên Ngân cùng với mấy nhân viên khác không hiểu chuyện qua một bên mà thao thao bất tuyệt. Giờ thì Thuận Thuận cũng hiểu tại sao công ti này khiến Thiên Ngân nhiệt tình với cô như vậy, trong một công ti toàn là đàn ông không bình thường cô ấy phải có sức chống chịu thật tốt.

“Cứ nghĩ tam tẩu đá tam ca nên anh ấy mới mặt ngày càng nhăn chứ?” Vương Gia Nghị vuốt cằm cảm thán.

“Đời nào có chuyện đó, tam ca của chúng ta không để tam tẩu ngoại tình đâu!” Đỗ Hạo Thiên vỗ vai tên đang nói xàm.

Thuần Thuần chỉ biết cầm nín nhìn bọn họ tranh cãi, cô cái gì cũng không liên quan. Hôm qua Tổng Tư Dật đã làm cô bức muốn chết rồi giờ bọn người này còn khiến cô phiền hơn.

Khoan đã, Gia Nghị cùng Hạo Thiên ở đây, vậy chẳng lẽ 'lão Tổng' đang làm việc ở đây!?

"Hai người ở đây, còn Tư D..."

"Tiểu thư An My, không ngờ lại có thể làm đồng nghiệp với tiểu thư!" mỹ nam mặc âu phục dựa vào tường mỉm cười nhìn cô dịu dàng.

"Anh... woaaaaa~~~~~ Đan anh!" tiểu thư nào đó kích động đến mức muốn bay ngay đến ôm người đối diện.

Mỹ nam cười khỏ, xoa đầu cô: "Đến nơi 'khí ho cò gáy' này làm chuyện gì sao?"

"Ha... ha... ha... đến xin việc bung trà nước không được à!?"

"Hình như còn một chức vụ rất cao..." mỹ nam cười hiềm nhìn cô.

An Thuần Thuần đứng chỉ tới vai anh lại đứng bên cạnh ưỡn ngực vỗ vào vai anh: "Đan anh Trương Văn Hiến đẹp trai, anh không cần phải nhiều lời như mấy bà thím vậy! Mất hết hình tượng, uổng phí bộ âu phục này."

Anh chàng đẹp trai lắc đầu bất đắc dĩ: "Trị hết hội chứng...!"

Chưa nói hết câu anh đã bị An Thuần Thuần chặn họng.

Ai nấy đều đang phấn khích cười đùa, Trần Hạo mặt mày bơ phờ kết ra từ phòng tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dọn thịt

Phòng tổng giám đốc của Tư Tư được bày trí với phong cách cổ điển đơn giản, tông màu chủ đạo là trắng tôn lên sự trang trọng cho văn phòng.

Chém gió vậy thôi chứ cũng chả khác mấy cái phòng khác.

Tổng Tư Dật giả làm "mắt diếc tai ngo" trước người phụ nữ có dáng người "nóng bỏng" gương mặt "mỹ nhân" ngồi ở sô pha đối diện với bàn làm việc của anh. "Bà cô" đó cứ như "oan hồn" ngày ngày dùng đủ mọi lí do để ngồi tại nơi này.

Nếu không phải nhân viên của anh thật sự không làm tốt công tác thì anh đã đá văng cô ta khỏi đây.

Anh mặc tây trang màu đen, mái tóc ngắn được cắt gọn gàng tôn lên nét trưởng thành đầy nam tính của anh.

An Thuần Thuần có chút khó chịu khi nhìn thấy anh nghiêm túc đầy quyến rũ mà lại bị người khác thấy. Lúc Trần Hạo bước ra hết than lại thở, nhìn thấy cô thì hai mắt như "đèn xe" nhìn cô. Nhao nhao lên, bắt cô đi đánh ghen đuổi "hồ ly".

Hít sâu một cái, lên tinh thần mở cửa vào.

“Xếp Tổng~ cà phê latte của anh!” giọng nói uốn éo nghe đến lạnh sống lưng, vô cùng truyền cảm mà phóng điện tê liệt cả phòng.

Cô gái nhỏ có mái tóc đen dài được uốn cong như làn sóng, mặc áo sơ mi trắng, váy ngắn đen bó sát người. Gương mặt của An Thuần Thuần phần lớn đều bị tóc cùng gọng kính đen che lại, mày thanh mi tú, làn da trắng hồng, đôi mắt to mờ màng nhưng sắc sảo được che giấu dưới gọng kính đen. Phong cách của cô hôm nay là "quý cô văn phòng", cô kẻ không biết sống chết định nhân lúc cô không ở đây mà dụ dỗ Tổng Tư Dật của cô.

Nhân danh sứ giả hòa bình và tình yêu nhân loại, An Thuần Thuần cô hôm nay phải thay trời hành đạo khiến cho cô ta phải mất hết mặt mũi mà biến. Ke ke ke...

An Thuần Thuần bùng ly cà phê ồng ẹo bước vào phòng nhắm ngay Tổng Tư Dật "phóng điện", cô thấy rõ mặt anh đen như đất nồi. Cũng tại anh không thể đuổi cô ta ra khỏi cô hiểu chứ, vì mấy chục miếng ăn ngoài kia nhìn cô ta một chút cũng không mất miếng thịt nào.

Được rồi để cô đuổi cổ cô ta là ok!

Mỹ nữ mặt nhăn nhó như "đít khi", à không phải gọi là "mông khi" liếc nhìn Thuần Thuần gất gông: “Cô là nhân viên bưng trà nước mà không biết gõ cửa phòng à? Còn nữa cô ăn mặc ngán vậy là muốn quyến rũ cấp trên sao? Nhìn đi đáng người tệ như vậy mà cũng học người ta dụ dỗ cấp trên. Đứng là không biết xấu hổ!”

Trong lòng An Thuần Thuần và Tống Tư Dật đã đem cô ta nguyên rửa mấy kiếp rồi!

Thuần Thuần đã "nóng máu" lắm rồi, nhưng vì sự nghiệp "trừ hại cho dân" mà đành lòng xuống, nở nụ cười tươi như hoa như ngọc uyển chuyển ngồi trên đùi Tư Dật, một tay ôm cổ anh một tay bưng ly cà phê đưa lên môi anh.

“Xếp, Mỹ chỉ là bưng cà phê cho anh thôi mà!~~~~” cô cũng muốn ới rồi!

“...” bên ngoài phòng là toàn bộ đồng bào đang nghe lén âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

“...” Tống Tư Dật cảm lạnh, cô hôm nay lại sắm vai gì nữa đây. Haizz~ vì tương lai của anh đã diễn phải diễn cho tới. “Cực cung! Cực khổ cho em!” Anh cũng chiều mỉm cười thừa cơ hôn nhẹ lên má cô. Làm ăn sao có thể lỗ vốn được!

“...” thấy không các người đã cảm thấy tan vỡ con tim chưa!? Nam thần của các người là kẻ háo sắc!

“...” cảm giác như thể giới quan sụp đổ.

“Tống Tư Dật, anh đang làm cái trò gì đây!?” Mỹ nữ điên tiết lên. “Cô ta... cô ta là ai hả!?”

“...” tôi còn không ngờ mình bị chiếm tiện nghi nữa là.

“...” diễn sâu quá chị bầy ơi!

~~~~~đường phân cách chị bày diễn sâu~~~~~

An Thuần Thuần: Chị đây đã hiểu vì sao trên đời này lại xuất hiện nữ phụ.

Lâm Mỹ Mỹ: Hiểu sao con gái!

An Thuần Thuần: Ốc heo mới có bán lính trở thành nữ phụ!

Lâm Mỹ Mỹ: giờ ngón cái.

Trở lại chủ đề chính nào!

~~~~~dãy phân cách nữ phụ ốc heo~~~~~

Đại mỹ nữ điên tiết lồng lộn lên nhìn cứ như là bà vợ chanh chua đi đánh ghen.

Tống Tư Dật chẳng thèm để tâm đến cô ta chỉ lo nghĩ cách "ăn sạch đậu hũ" của An Thuần Thuần. Cơ hội chỉ đến một lần mà Thuần Thuần thì lâu lâu mới nổi máu chủ động, đợi cô tấn công thì cũng "mục xương".

“Trình quản lý, thật ngại quá Tiểu Mỹ không lễ phép. Hạn mục của quý công ty tôi đã nói rõ là sẽ xem xét hoàn chỉnh, cô có yêu cầu gì có thể liên hệ với trợ lý của tôi. Quản lý Trình không cần nhọc công đến đây! Thật xin lỗi vì không có thời gian tiếp đãi!” Tống Tư Dật nói vô cùng nghiêm túc nhưng mà hành vi thì trái ngược hoàn toàn, cả gương mặt đang vui vào cổ của An Thuần Thuần, cái mũi của anh cứ cọ tới cọ lui làm cô nhột muốn chết.

“Xếp Tống à, có người ngoài kia!~~~~” không phải chỉ có bà cô "ngực bự" này thôi đâu còn mấy chục kẻ nhiều chuyện đang nghe lén ngoài cửa. Dù mặt dày nhưng mà nhiều người nhìn mà anh cứ sờ tới sờ lui sau này cô còn mặt mũi nào mà gặp người.

An Thuần Thuần liếc anh một cái, tay néo eo của anh. Thật là muốn đánh người rồi!;

“Anh không ngại!” Tống Tư Dật cười tươi, tay anh đã di chuyển từ eo xuống khu vực nhạy cảm. Bàn làm việc không phải là thứ thừa thãi, nó hiện tại có công dụng vô cùng to lớn là che đậy sự lưu manh của người nào đó.

Cô trừng mắt nhìn anh, cô ngại. Được chưa!?

“Các người... các...” mỹ nữ ngực bự lấp bắp.

“Tống giám đốc của Tư Tư trong giờ làm việc lại có thể khiến hai người phụ nữ đối đầu nhau. Thật khâm phục!” Trần Vỹ Đình người lâu rồi không có đất diễn đã mò lên.

“Trần Tổng!” Mỹ nữ "ngực bự" quay mặt 180 độ nghiêm túc chào hỏi.

“Quản lý Trình Ân Ân, cô phụ trách việc hợp tác với Tư Tư nhưng hình như cô đang dùng việc công để làm việc tư. Cô có thể chuyển công tác được rồi!” Trần Vỹ Đình lạnh lùng nói, mặt liếc nhìn An Thuần Thuần đang ngồi trong lòng ôm cổ Tống Tư Dật.

An Thuần Thuần khinh bỉ nhìn Trần Vũ Đình, dù cho anh có cái tên giống nam diễn viên Trung Quốc nhưng mà chỉ có cái tên là giống thôi!

Cái tên đó có tình đến đây phá đám lúc cô đang xử lý bà cô "ngực bự", thôi kệ đi tên này muốn làm cho người ta biết hết à!?

~~~~~dây phân cách mỹ nam xấu tính~~~~~

Trần Vũ Đình: Tại sao sao tôi chỉ có hai câu thoại đã cắt cảnh?

Trình Ân Ân: *vỗ vai anh* Anh chỉ là nam phụ.

Trần Hạo: Tôi còn chưa có câu thoại nào luôn đây nè!

Lâm Mỹ Mỹ: xin lỗi mấy đứa, tập trung vào nhân vật chính để mau chóng hoàn ấy mà!

Quần chúng: làm ăn sống nhăn.

~~~~~dây phân cách bỏ qua cảnh phụ~~~~~

Mọi chuyện kết thúc lằng xẹt. Trần Vũ Đình "hốt" Trình Ân Ân về công ty, nói "túm" lại giữa bọn họ có JQ*.

(JQ: là gian tình).

Cả công ty Tur Tur tròn mắt lên nhìn JQ của boss đại nhân và nhân vật bà xã của boss đã nghe danh từ lâu.

Boss đại nhân của Tur Tur là Tổng Tur Dật, mười chín tuổi liền tập hợp một nhóm học sinh cùng bạn bè lập công ty. Tur Tur ngay từ đầu chỉ có 10 thành viên nay đã hơn năm mươi người, lại là công ty nổi bật trong thành phố.

Tổng Tur Dật được xem là người sáng lập ra Tur Tur, là thần tượng trong lòng mọi nhân viên. Với gương mặt điển trai, dáng dấp thư sinh cùng với bộ óc vượt trội đương nhiên không loại trừ khả năng anh được nhiều cô gái mơ ước.

Mọi người trong công ty trừ những người quá quen với anh thì còn lại đều cho rằng anh chưa có bạn gái đang tập trung vào sự nghiệp.

Ai biết được tự nhiên một cái bà xã tương lai, làm ai cũng bất ngờ đặc biệt là Trần Thiên Ngân đang mơ mộng đến Tổng Tur Dật.

Nhìn thấy An Thuần Thuần "ai thấy cũng yêu" hoạt náo làm sụp đổ hình tượng thường ngày của anh. Càng nhìn càng muốn lôi cô về nhà không cho ra ngoài cười đùa không nhớ đến anh. Mặt của anh càng ngày càng lạnh.

“Chị dâu Thuần Thuần ăn nhiều một chút!” Vương Gia Nghị cười tươi tấn nịnh bợ.

“Đúng đó ăn uống đầy đủ mới có sức khỏe cùng "lão Tống" cùng nhau "chiến" thâu đêm được chứ!” Trần Hạo nhìn cười trêu cô.

“Tur Dật, anh rút cuộc cho em vào bộ phận nào?” Thuần Thuần cắn đũa nhìn anh bỏ ngoài tai mấy lời đùa cợt.

Tổng Tur Dật thông thả ăn lẩu hải sản, húp một ít nước lẩu: “Em thích "bộ phận" nào trên cơ thể anh, anh cũng có thể miễn cưỡng cho em!”

“Khụ... khụ... khụ...” Đỗ Hạo Thiên vẫn im lặng tập trung "chuyên môn" ăn uống cũng bị sặc.

“Ha.. ha... ha,...khụ... khụ... khụ...!” Trương Văn Hiến khó có dịp cười nhạo An Thuần Thuần cùng Tổng Tur Dật nên cười đắc ý đến mức ho sặc sụa. “Có ý tứ!”

“Ha!?” An Thuần Thuần liếc Trương Văn Hiến. “Anh Trương, Tiểu Vy hình như...”

“Tiểu Vy?!” Hai mắt anh sáng lên. “Cô ấy thế nào?”

“Không biết!”

“...” mặt anh đen như đít nồi rồi. “Tur Dật, vợ chú thật đáng ghét! Lại đi trêu chọc tôi!”

“Không biết xấu hổ vừa thôi ông anh!” An Thuần Thuần khinh bỉ nhìn đàn anh.

“Tur Dật, sao chú không lên tiếng. Sợ vợ rồi à?” Trương Văn Hiến hí mắt đùa giỡn.

“Không sao, anh Trương đang ghen tị vì không có vợ để sợ à!” Tur Dật không thèm để ý đến lời trêu tức của anh Trương.

An Thuần Thuần bắt đầu đánh trống lảng: “Ủa? Thiên Ngân, sao không nói gì hết vậy?”

Phục hồi tinh thần Trần Thiên Ngân cười cười: “Tại cảm thấy hơi rồi, Thuần Thuần rút cuộc là cái gì đó Mỹ hay là tên khác?”

Trần Hạo cướp lời ra vẻ hiểu biết: “Chị dâu tên họ là An Thuần Thuần. Sau này gọi là Tống Thuần Thuần.”

“An Mỹ là nick name khi chơi game.” Anh Trương nói thêm

“VẬY sao?”

“Thì ra là vậy, không ngờ chị lại có nick name khác.” Từ Viễn bị thất tình cũng đã phục hồi lại.

Mối tình đầu của Từ Viễn đã "tử vong" một cách tàn nhẫn, thật ra không tử vong thì để Tư Dật biết chuyện khẳng định Từ Viễn chết chắc.

“Xếp Tống, em muốn hỏi anh một vấn đề!” Trần Thiên Ngân im lặng bắt đầu nghiêm túc.

Thiên Ngân cô thích Tống Tư Dật ngay từ lần đầu gặp anh, lúc anh vào trường đại học thì cô đã chú ý đến anh. Cô rất rất là thích anh nên tiếp cận với người của Tư Dật rồi xin vào làm việc đến nay đã 1 năm.

Cứ nghĩ sẽ có ngày cô bày tỏ với anh nhưng mà giờ lại xuất hiện một người "vợ" từ trên trời rơi xuống.

“Có gì cứ nói! Đều là người một nhà.” Tống Tư Dật đối với biểu hiện làm việc của Thiên Ngân rất hài lòng, dù sao cô cũng là nữ nhân viên duy nhất nên cũng chăm chú cho cô.

“Anh và Thuần Thuần,... hai người đã kết hôn rồi sao?” Trần Thiên Ngân gương mặt đầy chờ mong câu trả lời là không từ anh.

“Khụ... khụ... khụ... “ An Thuần Thuần đang uống bia bắt đầu bị sặc.

Tống Tư Dật ngồi bên cạnh vỗ vỗ lưng cô, lấy khăn giấy và nước cho cô đầy quan tâm chăm sóc khiến quần chúng ngửa mặt.

“Chưa nhưng không lâu nhất định kết hôn!” Tống Tư Dật cười tươi nhìn An Thuần Thuần đầy nhu tình mật ý.

An Thuần Thuần chợt dạ nhớ tới lời "ước hẹn" kết hôn lúc trước, nhưng mà chứng "sợ hãi tiền hôn nhân" của cô chưa hết. Haizz đành chịu, "bình đến tướng chặn".

“Nghĩa là em vẫn còn cơ hội! Tốt, An Thuần Thuần tôi muốn cạnh tranh công bằng với cô.” Trần Thiên Ngân cô từ nhỏ đã được giáo dục rất tốt chưa từng cùng người ta trở mặt. Nhưng cô không bao giờ dám nói lên ý muốn kia. Chỉ có thể tự nói thầm cho bản thân nghe. Cô nhát gan nên dù rất muốn nói với An Thuần Thuần, cô vẫn không dám làm.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ cho An Thuần Thuần biết có người muốn "nhúng chân" vào mối quan hệ của cô và Tống Tư Dật. Khó hiểu nhìn Trần Thiên Ngân, là cô bé đó.

Dù sao đi nữa cô cũng không cho kẻ nào dám chia rẽ cô và anh. Triệt để phải "giết ngay từ trứng nước".

“Đẹp nào! Chúng ta ăn uống no say đi nào!” Trương Văn Hiến dùng tinh thần ăn uống dụ dỗ mọi người lãng sang chuyện khác.

“Muốn uống rượu không?” Tống Tư Dật hỏi Thuần Thuần.

“Được! Rượu ngon ngon á!” Máu An Thuần Thuần sôi trào, cô vẫn rất muốn uống rượu một lần cho đã. Lúc làm trợ lý cho Diệp An Phong có uống rượu nhưng mà uống chút chút còn lại là anh ấy đỡ rượu không thì quản lý cấp cao gì đó cũng bị lôi ra làm "bia" đỡ rượu cho cô.

“Anh ba, nhà hàng này nghe nói có rượu vang đỏ rất ngon!” Vương Gia Nghi hiển rượu.

“Ồ đây có chị dâu với Thiên Ngân là nữ, Thiên Ngân uống rượu được chứ?” Đỗ Hạo Thiên dọn đường.

“Tạm được!” Thiên Ngân cười nhạt.

~~~~~rượu vang đỏ thật ngon~~~~~

Rượu vào một chai An Thuần Thuần vẫn còn tỉnh táo. Trần Thiên Ngân uống không nổi đã chạy vào nhà vệ sinh. Trong khi đó, Tống Tư Dật chúc An Thuần Thuần không say đánh "vác" cô về xử tiếp.

“Turu lượng chị dâu cũng lớn thiệt!” Đỗ Hạo Thiên nhắm nháp rượu vang đỏ được chiêu đãi.

“Chưa thấm thôi! Anh nghe nói Thuần Thuần từng say xin mà tỉnh táo được nửa tiếng thôi!” Anh Trương được Tiểu Vy tiết lộ ra thông tin thú vị.

“Là sao?” Trần Hạo nhìn Thuần Thuần uống hết một chai rượu vang đỏ mà rùng mình, anh còn không dám uống nhiều vậy. Là rượu đó không phải nước ngọt nha.

“Nửa tiếng sau, Tư Dật phải mệt rồi!” Đỗ Hạo Thiên cười ha hả.

“Nô- nô- nô!” Trương Văn Hiến lắc đầu. “Cậu ta chuẩn bị sẵn ở nhà một chai rượu vang Hà Lan, loại mạnh do anh hai gì đó của mấy chú gửi!”

“Anh hai gửi rượu vang sao?” Gia Nghị tin tưởng chai rượu vang đó có vấn đề.

“Há... há... há... vui! Ngày mai cậu ta chắc chắn nghỉ ngơi ở nhà!” Trần Hạo cười đắc ý đến mức biến thái.

Trần Thiên Ngân rửa mặt trở lại, cô đã hơi say dù chỉ mới uống nửa ly rượu vang đỏ. Anh em trong công ty ngăn cản không cho cô uống nhiều, còn cô gái mới đến An Thuần Thuần kia uống hết một chai rượu.

Cô gái trẻ đó đến chưa hết ngày mà mọi người trong công ty ai cũng đều coi trọng cô ấy. Trong khi Thiên Ngân cô làm việc chăm chỉ cả năm mới có được sự công nhận của mọi người. Để đạt được thành công lấy được lòng tất cả mọi người cô đã phải rất cố gắng. Nhưng mà dường như mọi cố gắng của cô đã không còn ý nghĩa khi An Thuần Thuần xuất hiện.

Lòng Thiên Ngân chua xót, khóe mắt của cô cay cay. Cô sai lầm rồi sao!? Ai có thể cho cô biết tại sao mọi chuyện lại có thể đột nhiên trở nên như thế? Tại sao An Thuần Thuần vừa xuất hiện thì cô lại thất tình?

“Thiên Ngân, anh Trương đưa em về!” Trương Văn Hiến hiểu cảm giác của cô hiện tại.

“...” Trần Thiên Ngân cuối đầu không đáp.

“Anh Trương, Thiên Ngân về bình an!” Hạo Thiên lên tiếng.

Gần nửa quãng đường cả hai đều im lặng. Trần Thiên Ngân gục đầu nhìn ra cửa sổ.

“Có người từng nói với anh, đơn phương không có gì sai chỉ là gặp được nhau là cái duyên để ở bên nhau cần một chữ phận!” Văn Hiến không uống nhiều lắm nhưng bộ áo vest của anh cũng phải cởi ra vì sợ bản.

Anh vẫn luôn điềm đạm là người anh lớn được anh em trong công ty yêu quý và tin tưởng.

“Đơn phương!?” Thiên Ngân cười khổ, cô xuống dốc đến mức đáng thương hại lắm sao!?

“Anh đã từng nhắc nhở em mà đúng không? Không nên đặt tình cảm lên người đó!” Giọng anh vẫn nhẹ nhàng.

“Anh ấy vẫn chưa kết hôn, có thể em vẫn còn cơ hội! Trong xã hội này biết bao nhiêu người yêu nhau biết bao nhiêu năm vẫn chia tay đó thôi!” Dù anh có dịu dàng thì cô cũng tin bản thân mình còn cơ hội.

“Em nên tỉnh táo lại đi! Người đó đã quyết định chỉ cưới duy nhất một người!”

“Tại sao chứ? Một năm qua không hề có sự xuất hiện của cô ấy tốt biết bao, tại sao cô ta vừa xuất hiện thì mọi chuyện lại trở nên như vậy!”

“Em nên bình tĩnh lại!”

“Tại sao lại là cô ấy? Tại sao lại không thể là em! Em có gì không bằng cô ấy chứ!?” Trần Thiên Ngân cô có gì không bằng cô gái đó chứ.

“Tình cảm vốn là thứ rất phức tạp. Nhưng em nên bình tĩnh lại, không nên làm điều tổn hại đến bản thân và người khác!”

“Đơn phương là tư vị như vậy sao? Không có được, cũng không thể làm gì khác!” cô im lặng cắn răng ép mình không rơi nước mắt.

“...” không gian lại rơi vào trầm mặc, chỉ còn tiếng gió vút qua.

Tối hôm nay có kẻ thất tình.

~~~~~hộp ngậm~~~~~

An Thuần Thuần: Em muốn ăn thịt!

Lâm Mỹ Mỹ: An tâm chương sau có thịt!

An Thuần Thuần: Thật sao?

Lâm Mỹ Mỹ: Nhưng mà người ăn thịt là Tư Dật! *cười đắc ý*

Tổng Tư Dật: Ăn chay lâu rồi mới được ăn thịt!

An Thuần Thuần: Tại sao Thuần Thuần không được ăn?

Lâm Mỹ Mỹ: Được ăn luôn! Chờ chương sau thì biết!

Chương 21: Say rượu (h)

An Thuần Thuần của chúng ta sau khi vinh quang uống hết một chai rượu vang đỏ, thì gương mặt cũng đã đỏ bừng. Nhìn cô đã bắt đầu mơ màng say, hai mắt lơ đãng ngủ ngơ hết sức.

Là một người đàn ông, mang tiếng có chút tiếng tăm và tiền bạc nên Tống Tư Dật đương nhiên không bạc đãi bản thân đi bằng phương tiện công cộng rồi. Cộng thêm việc có An Thuần Thuần đương nhiên anh không thể nào khiến bạn gái mất mặt.

Nên một chiếc siêu xe Lamborghini đắt tiền cũng nên nằm gọn trong gara nhà họ Tống. Khi An Thuần Thuần trở mắt nhìn chiếc xe rồi quay đầu lại hỏi anh giá của nó, anh chỉ lảng sang chuyện khác. Nếu anh nói thật chắc chắn cô gái nào đó sẽ tiếc tiền đến đứt ruột.

Tống Tư Dật vô cùng lợi hại vác cô vào nhà. Nhà đây là căn hộ của anh, cách chỗ cô chừng trăm mét.

Trời đêm nay trăng thanh gió mát thích hợp cho con sói nào đó ra tay ăn thịt "tuần lộc".

An Thuần Thuần khi say xin lại càng lộ ra bản chất ngây thơ hết nói chuyện xưa lại cười ngu ngốc. Tống Tư Dật định ăn chút "đậu hủ" của "tuần lộc ngu ngốc" cũng khó.

Giữa người với người khác biệt chính là ở khí chất, An Thuần Thuần và Tống Tư Dật đặc biệt tỏa sáng khi ở trước đám đông. Đơn giản là hai người nghĩ việc ai nấy làm chả cần phải quan tâm đến việc của người khác, nhưng mà trong mắt người xung quanh lại là khí chất cao ngạo.

Ai biết đâu được cả hai nhân vật chính của chúng ta vốn khá dờ hoi. Vì vậy đừng tin ngôn tình bạn ạ!

"Muốn ngủ... nga~~~~" An Thuần Thuần như con mèo lười nhác ôm cổ Tống Tư Dật để anh bế kiệu công chúa về tận giường ngủ.

Anh nhìn cô say xin mà lại càng có cảm giác muốn làm chuyện ấy ấy với cô. Dù sao có ý chuốc say cô là anh, muốn thừa cơ ăn chút "thịt thà" ấy mà.

Căn hộ của anh to hơn của cô nhiều, nhưng mà nội thất bên trong trang trí tương đối quen thuộc như căn hộ của Thuần Thuần. Phòng ngủ đơn giản hơn nhiều chỉ có một chiếc giường lớn trải ga trắng. Phòng ngủ khá rộng nhưng không tạo ra cảm giác trống trải.

Tống Tư Dật đã có ý chuẩn bị căn phòng này khá lâu rồi, ngày ngày sống trong "nhà" không có cô khiến anh cảm thấy có chút trống trải. Một năm trời anh trang trí toàn bộ căn hộ của mình giống như có hơi thở của cô.

"Dật Dật~~~~" An Thuần Thuần thấp giọng ní non.

"..." mặc dù cô gọi anh hơi khó nghe nhưng mà bày ra cái biểu tình ngây ngô dụ dỗ anh làm gì? "Thuần Thuần ngoan, đừng dụ dỗ anh làm việc không đúng đắn!" giọng anh trầm thấp thoáng chút khàn cú đầu bên tai cô treu chọc.

"Hừm...!" mắt to chớp chớp như đang tiếp thu câu nói của anh.

Mắt đen mơ màng không tiêu cự, mi dài cong vút, môi mông đỏ hồng hơi hé mở đầy dụ hoặc. Gò má đỏ hồng đáng yêu, mũi nhỏ xinh xắn. Tóc mai rối loạn đầy phong tình.

Tống Tư Dật thất thần nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, từ từ đặt cô xuống giường. Cúi đầu nhìn xuống cánh môi hồng nhuận, An Thuần Thuần không dùng mỹ phẩm nhiều đánh nhẹ một lớp phấn nền thoa chút son môi khi ra ngoài nhìn chung khá sạch sẽ.

Đừng tin soái cô vào mấy tin chém gió như là gương mặt không chút son phấn vẫn đẹp như tiên. Không bảo dưỡng chăm sóc cũng là không tiếp xúc với tia cực tím của mặt trời.

Gương mặt của An Thuần Thuần qua bốn năm phải bảo dưỡng chăm sóc đặc biệt kỹ, cộng thêm Vương Tiểu Vy ngày ngày lôi kéo ép buộc chăm sóc sắc đẹp các loại từ thiên nhiên, dần dần tập thành thói quen của cô.

"Đa rất tốt!" Tống Tư Dật cúi đầu môi lướt nhẹ từ má đến trán rồi lưu lại một cái hôn nhẹ.

Do tác dụng của cồn nên Thuần Thuần phản ứng khá chậm chạp, chỉ nhìn anh mờ mịt.

Tống Tư Dật nhìn kĩ cô gái dưới thân, da trắng nõn lại mềm mại như đứa trẻ. Lòng anh ngứa ngáy, anh nhìn cô lớn lên từng chút một từ một cô nhóc phách lối bạo lực đến hôm nay mềm mại không xương nhưng thành thực tự tin.

Có "thịt" trước mắt mà chỉ có thể "nhìn" không thể "ăn" đúng là tra tấn tinh thần mà.

Tổng Tư Dật lưu luyến bên môi của Thuần Thuần, đầu tiên là chạm nhẹ sau đó là chà xát nhưng mà vẫn không thể thỏa mãn được anh lúc này. Mất hai người giao nhau, giống như có một ngọn lửa âm ỉ cháy trong lòng cả hai, nó thôi thúc khiến lòng người khó chịu. Muốn tiến thêm một bước nhưng họ đều im lặng không dám phá vỡ chiến tuyến cuối cùng của họ.

An Thuần Thuần đưa tay vuốt ve gương mặt anh, bàn tay nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng như có như không chạm vào anh. Là gương mặt cô yêu nhất, là người cô yêu nhất, người đó chính là anh- Tổng Tư Dật.

Người luôn dõi theo cô từ nhỏ đến hôm nay, người luôn tự cho là thông minh mà tính kế cô. Có đôi khi cô cảm thấy bọn họ đến với nhau rất kì quái, bên cạnh nhau lại thường xuyên tranh cãi vì mấy thứ linh tinh. Có đôi khi chiến tranh lạnh nhưng mà đây vò lẫn nhau được một tuần đã là cực hình của cả hai.

Tác dụng của cồn càng khiến cô cảm thấy mơ hồ.

Cô sợ, có phải cô rất quá đáng, quá kiêu ngạo. Cô không biết thể hiện tình yêu của mình với anh như thế nào mới tốt, cô không dịu dàng đôi khi rất thô lỗ có thể một lúc nào đó anh sẽ chán ghét cô. Chán ghét sự kiêu ngạo của cô, chán ghét bản tính xấu xa của cô.

"Tư Dật... một năm trước ba tới tìm em!" Tuy say rượu, giọng có chút trẻ con nhưng anh cảm nhận được sự bất an của cô.

Anh hiểu ba An đối với cảm xúc của An Thuần Thuần ảnh hưởng rất nhiều, tuy ngoài mặt cô vẫn kiên cường bình tĩnh nhưng cả người cô run rẩy. Cô sợ hãi!

"Không sao! Có anh!" Tổng Tư Dật điều chỉnh để An Thuần Thuần nằm gọn trong lòng anh. Anh muốn cho cô cảm giác an toàn.

Mất Thuần Thuần đỏ lên vì đầu vào ngực anh khóc thút thít, cô thật sự rất uất ức: "Ông ấy... lấy một trăm triệu... đuổi em!... Còn nói... đừng cản trở... anh!... Ông ấy... là ba ruột... của em... tại sao chứ?... Ông ấy... rất ghét em sao?" Cô rất đau, rõ ràng là ba của cô nhưng ông ấy quăng vào người cô một trăm triệu bảo cô biến khuất mắt của ông ấy. Ông ấy còn nói cô muốn biến đi đâu thì biến, nếu cô còn tiếp tục bên cạnh Tổng Tư Dật thì đừng xuất hiện hay mơ tưởng đến chuyện quay về nhà.

Lòng cô nguội lạnh. Nhà sao? Cô cũng chẳng biết đâu là nhà cô.

Cô ngước mắt lên nhìn vào đôi mắt quyến rũ của anh: "Anh sẽ chán ghét em sao?" đôi mắt cô vô tội lại bị thương như con thú nhỏ.

"Ngu ngốc!" Anh dịu dàng nhìn cô, bình thường có người, anh tuyệt đối không nhìn cô bằng ánh mắt này.

Tổng Tư Dật nâng cằm cô gái đang đau thương trong lòng mình lên, hạ môi xuống cướp đoạt môi cô. Anh muốn, hiện tại ở bên cạnh anh cô hưởng thụ cuộc sống của riêng bọn họ, hạnh phúc của anh và cô không thể bị bất cứ ai phá hoại.

Đây là hạnh phúc của riêng anh và cô- Tổng Tư Dật và An Thuần Thuần.

Môi anh chà đạp môi cô, cắn lấy cánh môi đỏ hồng, lưỡi anh từ từ xâm nhập vào miệng cô mùi hương của rượu vang đỏ tràn ngập hơi thở của cả hai.

Quá lâu rồi, thời gian anh và cô giằng vò và lãng phí quá nhiều rồi. Giờ là lúc bù đắp tất cả, ở trong lòng anh cô không cần lo lắng mọi việc cứ để anh chống đỡ.

Bảo bối, anh yêu em!

Giọng anh thì thảo, đầy quyến rũ khi anh nhẹ nói vào tai cô. An Thuần Thuần rung mình, mặt đỏ ửng lên, không biết là do cái loại rượu mạnh mà cô đã vô tình uống vào hay là do... cái cảm xúc đang dâng trào lên như những đợt sóng trong người cô. Có lẽ là cả hai. Nhưng cho dù là gì đi nữa thì nó cũng đã khiến cô bất động, bối rối và cô chẳng biết phải làm gì khi cô nhìn vào đôi mắt anh, thường ngày vốn ít khi biểu lộ, giờ lại lấp lánh một tia nhìn đầy ám áp và mê muội khiến cô không tài nào rời mắt ra được.

Cô vẫn còn đờ người khi anh tiến lại thêm một chút nữa. Giờ cô thậm chí còn có thể nghe rõ được hơi thở đều đều của anh hoà lẫn với hơi thở gấp gáp của cô, nhịp tim anh đập chậm chạp, ngược lại hoàn toàn với quả tim cô đang nhảy tung tung như muốn phóng ra khỏi lồng ngực. Đôi mắt anh... sao mà quyến rũ và choáng ngợp đến thế...? Đôi môi anh... sao lại đầy đặn và kêu gọi đến như vậy...? Trong 1 thoáng, cô chỉ đưa 2 tay lên để tóm lấy gương mặt đẹp trai hoàn hảo ấy và cuồng nhiệt đáp trả.

Môi lưỡi dây dưa quấn quýt nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao. Anh cuồng dã mãnh liệt như muốn hòa tan cô, cô nhiệt tình đáp trả. Giữa bọn họ hiện tại chính là "củi khô bốc lửa" cháy lan ra đồng cỏ.

An Thuần Thuần sức chống đỡ không lâu nên không được bao lâu đã mềm nhũn tùy ý để Tổng Tư Dật muốn làm gì thì làm.

Cô nhận ra được một điều mới là: hôn môi tốn quá nhiều năng lượng.

Anh mê luyến cắn cắn môi cô, mút nhẹ cánh môi làm cô run rẩy. Ý thức của cô bay theo mây gió, cơ thể run run vận vẹo khó nhìn.

Anh rời khỏi môi cô liếm mút dần dần xuống rồi lưu lại vết răng ở cằm của cô. Sợ cô bị thương nên anh luôn cố chú ý đến lực cắn.

Áo sơ mi trắng trên người An Thuần Thuần đã nhăn nhúm khó coi, vậy ngăn cản trở hoạt động càng làm cho cô khó chịu, Tổng Tư Dật cũng chẳng hơn

giữ cô áo vest trên người đã sớm cởi chỉ còn lại áo sơ mi trắng xóc xếch, cả vật đã lệch hẳn sang một bên, quần tây dài trở nên vương vãi cản trở.

Tổng Tư Dật cầm tay An Thuần Thuần thuận thế vòng tay ôm lấy cổ anh, hai tay anh bắt đầu cởi bỏ cúc áo sơ mi của cô. Lộ ra chiếc cổ thon dài làn da mịn màng chọc lòng người muốn cắn một cái.

Cởi bỏ hết đồng cúc áo rườm rà, Tổng Tư Dật hôn cắn cổ cô lướt xuống xương quai xanh, nhìn thấy da cô lưu lại đầy kí hiệu của anh mới vừa lòng.

Anh cởi phăng chiếc áo sơ mi mỏng manh của cô quăng vào góc tường, áo lót ren màu hồng phấn đáng yêu của cô hoàn toàn bại lộ.

(*che miệng cười* chuẩn bị phun máu mũi!)

Áo lót ren màu hồng bao trọn bầu ngực tròn đáng yêu, Tổng Tư Dật ngừng thở cơ thể căng thẳng, anh bắt đầu thở gấp. Đây là người con gái anh yêu, đối với người đàn ông đối với người mình yêu khó mà kiềm chế được dục vọng.

Lần đầu tiên rung động, mỗi lần gặp cô anh cảm thấy thật thỏa mãn, mỗi lần bên cạnh cô anh lại phải đè nén tâm tình vui sướng trong lòng.

Đến khi yêu nhau, nắm tay, ôm nhau, hôn nhẹ khiến cho tâm trí anh ngập tràn hạnh phúc, nhưng càng thân mật thì anh nghiện.

Trải nghiệm yêu xa của anh và cô không làm cho tình cảm giữa hai người trở nên nhạt dần mà còn khiến cho "lửa tình" bùng cháy.

Tổng Tư Dật cởi bỏ quần áo của bản thân. Âm thanh vải vóc rơi xuống kích thích không khí ám muội. Anh lao vào chiến đấu với chiếc váy ngắn của cô, sau 1 phút 30 giây Tư Dật xé toạc váy cô.

"..." thật thô bạo, bộ quần áo cô mặc là cả tháng lương của cô đó! Mà đây là lần đầu tiên cô mặc.

An Thuần Thuần mơ mơ màng màng bị Tổng Tư Dật "lột sạch" không còn một mảnh.

Tư Dật cúi đầu bú mút bầu ngực trắng nõn chưa từng có kẻ chạm vào của cô, một tay vuốt ve cơ thể cô, tay còn lại cũng không yếu thế nắn bóp bên còn lại.

An Thuần Thuần cả người bị kích thích run run, khoái cảm kì lạ trào dâng, dưới thân giống như đang chảy ra gì đó. Cô cảm thấy thật kì quái nhưng mà cơ thể lại hưng phấn đón nhận, hai tay vô thức ghì chặt lấy đầu anh. Cô muốn đẩy đầu anh ra nhưng sức lực mỏng manh chỉ trong chốc lát lại ghì chặt lấy như càng muốn anh.

Tổng Tư Dật dùng đầu lưỡi đùa bỡn hai quả thù du, nụ hoa hồng nhạt nhiễm đỏ đầy đam mê. Anh như kẻ đói khát mạnh mẽ bú mút anh còn cô ý phát ra tiếng vang làm người ta mặt đỏ tím hồng. Dục vọng che mờ lý trí, anh điên cuồng gây rối, đôi khi dùng răng cắn vào đỉnh kích thích cô gái dưới thân động tình mãnh liệt.

An Thuần Thuần rên rỉ càng lợi hại, uốn éo thốc lưng.

Anh để lại vô số dấu vết đỏ đỏ khắp người cô. Bầu ngực tròn nhỏ dựng thẳng chờ người đến "yêu thương" kích thích chỗ nào đó càng "căng cứng" lợi hại.

Anh vuốt ve cả người cô, Thuần Thuần run rẩy toàn thân thấp giọng rên rỉ như mèo nhỏ.

"Ukm... a... đừng...!!!" cô cắn môi rên rỉ.

Dục vọng bùng nổ khiến anh muốn phát điên tay phải bắt đầu thăm dò vào nơi "hoa viên bí mật". Ngón tay dài xoa nhẹ nhụy hoa, vừa tìm thấy hoa hạc nấn cầm nhỏ bé của cô.

"Ukm... a a a... ừ... đừng chạm..." ý thức của An Thuần Thuần càng ngày càng mờ lung, càng lớn tiếng rên rỉ. "Tư... Dật... em chịu không nổi... a a a... đừng... nha... a a... mau mặc áo mưa!"

"Áo mưa!?" Tổng Tư Dật nhú mày.

"Là... là... đồ bảo hộ đó!" dù cô có ý loạn tình mê cũng chợt nhớ đến cần bảo vệ bản thân.

Tổng Tư Dật mặt mày đen thui.

"Đáng chết!" anh mắng một câu buông cô ra rồi chạy trốn vào phòng tắm.

"..." nghe nói tắm nước lạnh đè nén dục vọng sẽ... liệt dương!

"..." Thật ra nếu anh không buông thì cô đã nhào vào anh rồi.

Tổng Tư Dật dù rất muốn nhưng mà hiện tại An Thuần Thuần đang trong tình trạng say rượu, không thể để lần đầu tiên của bọn họ mà mất đi trong khi cô không tỉnh táo. Vì vậy đành chịu khổ cho "người anh em" của anh.

11:30 p.m

Hơn nửa tiếng tắm nước lạnh Tống Tư Dật bò trở lại giường, cắn răng dùng chân quấn cô lại. Vừa nhìn thấy cô là "vật nào đó" lại ngáng đầu.

"..." sao kích động vậy, người anh em

Thở dài một tiếng, Tư Dật nằm xuống ôm Thuần Thuần vào lòng. Anh dành làm quân tử một đêm, chắc phải đọc "Chú Đại Bi".

"..." quân tử khóa thân, ôm nữ tử, đọc chú Đại Bi.

Chờ một đêm xuân.

~~~~~ Mãi mãi bên nhau ~~~~~

Em là ai giữa cuộc đời này

Em từ đâu bước đến nơi đây

Làm tôi say

Làm tôi khát khao

Trao nhau tin yêu ngọt ngào

Sao đôi ta cứ hoài ngập ngừng

Khi đôi tim giục tiếng yêu thương

Đừng ngại chi

Vì từ bấy lâu

Lòng thầm mơ được sánh đôi

Dẫu có nắng hay mưa mai sau

Dòng đời cuốn xoay

Lắm lúc đôi ta giận hờn

Mang bao lỗi lầm

Dù mai sau

Mình già nua

Thì tình anh vẫn

Mãi mãi không đổi dời

Sẽ mãi chờ che cho em

Một đời về sau

Mãi vững tin cho em

Một bờ vai ấm êm

Khi em yếu lòng

Khi em mỏi mệt

Anh vẫn mãi mãi không đổi dời

Do you wanna marry me, baby?

~~~~~ Em nhé ~~~~~

Chương 22: Ấn sạch cô nàng phúc hắc (h+)

Sau khi, “ăn” và “bị ăn”, cặp tình nhân nào cũng sẽ... hé hé hé...

Trước đây bạn từng không tin rằng tình dục và tình yêu khiến cho người ta hạnh phúc. Nhưng...

Tình dục khiến người ta thỏa mãn về thể xác...

Tình yêu khiến con người ta thỏa mãn về tinh thần...

Nhưng bạn à, hãy nhớ... thật lòng yêu nhau, xác định đi đến cuối cùng thì hãy tiến đến “dục vọng”...

Trái tim của người con gái trao cho chàng trai cô ấy yêu... Thể xác của cô ấy trao cho người đàn ông cô ấy yêu cả đời... Đó mới là hạnh phúc... ^^=.

An Thuận Thuận nằm bẹp dí trên giường, thói quen khi thức dậy của cô là duỗi tay rồi xoay người, nằm úp nửa mặt xuống gối. Nhưng hôm nay cô thấy giống như bị "bóng đè" không thể nhúc nhích, nhưng nếu là "bóng đè" cô sẽ đổ mồ hôi lạnh sau đó cô chỉ cần niệm phật một chút là tỉnh.

Tuy nhiên hôm nay cô nằm yên cả giờ đồng hồ cũng không nhúc nhích được, hai mắt cô không mở nổi, cả người mềm nhũn vô lực, đầu óc cứ choáng váng. Cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt cô là một người nằm bên cạnh, đáng sợ nhất đó là một người đàn ông.

Tổng Tư Dật cũng tỉnh dậy, đáng vẻ mơ hồ vừa tỉnh giấc y như thiên sứ nhưng đối với An Thuận Thuận là "tử huyệt", thất thần nhìn trai đẹp khiến cho cô bị lộ "cảnh xuân".

Tối qua cô bị lột sạch sẽ, tiện nghi cũng bị chiếm, giờ cô đã không mặc bất cứ thứ gì, mà chắn là thứ duy nhất để che chắn hoàn toàn bị cô bỏ quên.

Tổng Tư Dật tỉnh táo được một chút, anh hít sâu một hơi, dục vọng của anh bắt đầu rục rịch. Không phải anh tự đề cao mình nhưng sức chịu đựng, kềm chế bản thân rất tốt. Duy chỉ có lần này, người con gái anh yêu bao nhiêu năm nay, lâu ngày không gặp cộng thêm việc cô đang "không che chắn" làm sao anh chịu nổi! Nếu cứ "nhìn đối" tiếp chắc anh liệt dương luôn quá!

An Thuận Thuận nhú mày, nhìn thấy Tổng Tư Dật nhìn cô với ánh mắt muốn "huốt sống" cô. Hạ tầm mắt xuống, cô phát hiện... ôi trời ơi! Cô muốn đập đầu vào tường, không sợ mi cũng chẳng có bikini mà là nude!

Trong đầu cô đang gào thét cho "trình tiết" hai mươi mấy năm của mình. Túm chặt chăn, bay xuống giường lấy tư thế oai phong lẫm liệt, trừng mắt nhìn anh.

“Đầu tay đôi với em! Đừng có đánh lén, thắng thì em dâng mình cho anh!” An Thuận Thuận quán chân quanh ngực hai tay ra dáng thủ, sẵn sàng đâm gãy răng anh bất cứ lúc nào.

“...” Đến lượt Tổng Tư Dật mất đi che chắn.

Được rồi, cô không thấy gì hết, không nhìn đâu, chỉ là đập thẳng vào mắt thôi nha! Đáng người Tổng Tư Dật thuộc loại khá cao gầy của thư sinh, ai biết đâu được, không mặc gì sẽ làm cho người ta lé mắt. Da anh trắng nhìn thật đáng yêu, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào cô, cô thừa nhận bản thân thù thế cho đẹp mắt thể thôi chứ cô chỉ đánh mấy thế “võ mèo” được thôi. Còn anh, là trò cưng của sư phụ dạy taekwondo, lúc đó cô còn hỏi anh sao không học vovinam làm rạng rỡ Việt Nam, anh trả lời: “Taekwondo lực mạnh dùng để đánh nhau!”

“...” Ai cũng xem luyện võ là để rèn thân, anh luyện võ lại đánh nhau.

“Đáng anh đẹp đến mức khiến em nhìn xuất thần à?” Tổng Tư Dật cười nhạo báng cô, rồi ngồi dậy ưu nhã đi về phía cô.

“Này... anh... anh đang khóa thân nghệ thuật hay sao??” Cô là sắc nữ thành tính, truyện sắc H, H+, NP, SM,... đều xử lảng hết rồi nhưng mà mắt cô còn rất thuần khiết nha! Cô chưa bao giờ chứng kiến trai đẹp khóa thân đi catwalk nha~ nha~ nha~

Ồ... ô... ô... trong sạch của cô, thuần khiết của cô, đầu óc trong sáng của cô. Toàn bộ đều mất hết. Đúng là khóc không ra nước mắt.

Cô chợt nhớ đến bộ quần áo đắt tiền mình vừa diện hôm qua, liếc nhìn xuống chân giường là xác chết đáng thương của “êm”, an nghỉ em nhé! Ô... ô... ô... mất tiền, mất quần áo... Không phải chứ, cô rốt cuộc gặp phải cái vận gì vậy hả!?

“Không phải mấy năm qua em sống rất tốt sao?” Anh nhú mày nhìn cô, giọng nói rất bình thản nhưng ẩn trong đó là tức giận ngập trời. “Ngắm "trai lạ" vẽ tranh là thú vui của em sao! Thế, anh, là cái gì trong mắt em! Có còn là bạn trai của em không hả?” Anh bước tới gần cô nâng cằm cô lên tra hỏi.

Nhìn Tổng Tư Dật ôn hòa, bình tĩnh thế thôi chứ trong lòng anh nổi bão thì chết chắc.

Trước mắt, An Thuận Thuận chỉ có con đường nịnh bợ cho Tổng Tư Dật nguôi giận, dù sao mặt sạch sành sanh thì cô vẫn còn anh nuôi cô: “Hà!?... Ồ... Không phải à!... Đối với em, anh là đẹp trai nhất!... Tuyệt phẩm nhất!... Trời cao chứng giám, ngoại trừ anh ra em không nhìn thấy ai tốt hơn so với anh!” Cô cũng đang âm thầm bá phục tài năng "diễn sâu" của mình, đến cô còn muốn ới với mấy lời nịnh nọt của bản thân. Mặt mũi bị cô vớt bỏ sang một bên.

“Thật?!” Tổng Tư Dật nghiêng đầu nhìn cô đánh giá. Mấy lời “mắc ới” vừa rồi, anh mà tin thì xem như anh vớt sạch “nã” cho “chó gặm” rồi cũng nên.

“Hi... hi, anh có thể... hay không... mặc quần áo... vào?” An Thuận Thuận giả “ngu” cười với anh, nhưng mà dù sao cũng có chút ngượng ngùng. Sắc nữ “thành tinh” như cô thật ra trước giờ chưa “rở” tới mấy bộ phim H, Sex, gì đó... chỉ có tâm hồn là đen tối và không thuần khiết thôi. Ngoài ra thì cô chính là nữ chính hội tụ đủ 3S, sắc-sạch-sỏi.

“Hôm nay, chắc chắn em không trốn thoát được đâu!” Tổng Tư Dật nhếch môi, như có như không cười.

“Hà?” Tha lỗi cho cô, vừa tỉnh dậy bị sốc lại bị nam sắc dụ dỗ nên đầu óc cô không được linh hoạt.

Chưa tiêu hóa được hàm ý trong câu nói của anh thì môi đã bị chiếm lấy.

Giây phút môi vừa chạm nhau, tim họ rung động mãnh liệt, tình yêu bao năm hóa thành nhiệt tình.

Tổng Tư Dật híp mắt hôn lên khóe môi An Thuận Thuận, anh rất vừa lòng nhìn ánh mắt cô tràn ngập kinh ngạc, hai mắt cô mở to như “cá mất lờ”.

Hôn môi thôi mà... @.@... cô muốn hôn mê luôn ấy chứ!?

Cũng không phải là lần đầu tiên cả hai thân mật, nhưng mà lần này trong nụ hôn của anh là “dục vọng” của một người đàn ông, không phải cô quá e thẹn, ngại ngùng mà là cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

Chưa được năm phút trước, anh và cô còn cùng giường, chung gối “cực kì thuần khiết”. Mà hiện tại, à không... có lẽ lát sau là tiếp tục “cùng giường” nhưng là làm mấy chuyện í ới gì gì đó.

An Thuận Thuận vừa nhớ ra một vấn đề hết sức quan trọng, chính là: “CHƯA ĐÁNH RĂNG.”

“...” cái này hơi tế nhị, tình yêu có thể nhiệt tình, nhưng mà như vậy hơi mất vệ sinh.

Xin thứ lỗi cho An Thuận Thuận, cô ấy có tư duy khá kì quái mà người bình thường khó tiếp nhận hay theo kịp nhịp cảm xúc của cô.

“Ồ... hừm... an..h.... m...au.... buồn...g...” Cô từng đọc một bài báo, theo khoa học chứng minh thì hôn nhau là hành vi lây bệnh rất "nguy hiểm". Nước miếng thường ngày đã có vi khuẩn, chưa đánh răng rửa mặt thì có gấp trăm lần vi khuẩn nha!

Phản đối nha! Dù rất thích hôn môi nhưng mà đánh răng rồi hôn tiếp không được sao!? Vì suy nghĩ này nên An Thuận Thuận chính thức phản kháng.

“Không rảnh!...” Tổng Tư Dật trực tiếp áp đảo cô.

Chuyện cười!?! Thật tới miệng chả lẽ để nó chạy mất.

Tổng Tư Dật đưa đầu lưỡi liếm nhẹ môi An Thuận Thuận, dẫn đến một trận run rẩy từ cô. Đầu lưỡi ôn nhu lướt qua môi cô, giống như có dòng điện xẹt qua cơ thể, khiến cô muốn nhũn ra. Anh dùng răng nanh cào nhẹ môi cô, kích thích nhạy cảm nơi cô.

Vấn đề “vệ sinh răng miệng” của cô hoàn toàn bị quăng ra sau đầu, không chỉ có môi mà còn đầu óc và cơ thể đều mềm nhũn, mòng lung.

Lưỡi anh tiếp tục bá đạo cạy mở miệng cô, giờ cô chỉ có cảm giác cái thứ mềm mềm, nóng ẩm lướt qua lướt lại trong miệng cô, còn cổ tình khám phá tất cả mọi ngõ ngách. Môi cô mang theo hương rượu còn vương tối hôm qua và sự ngọt ngào, hương vị của riêng cô, càng làm cho anh điên cuồng.

Chỉ một nụ hôn, làm đầu óc cô choáng váng. Hơi thở hòa quện cùng nhau, nhịp tim cùng đập mạnh.

Có người từng nói rằng "mặt đỏ, tim đập mạnh" tức là thích hoặc yêu một người, nhưng mà có An Thuận Thuận lại mắc hội chứng trên với tất cả người lạ. Sau này nghĩ lại, cô đối với Tổng Tư Dật không giống những gì ghi trong sách vở, hay trên mạng.

Yêu một người có thể tim bạn không đập mạnh, mặt bạn không đỏ. Nhưng khi nhìn vào mắt người đó, ở bên cạnh người đó bạn sẽ cảm thấy tim mình đập mạnh, cảm giác lan tỏa như trào lên từ lồng ngực- là hạnh phúc.

Yêu một người, không nhất thiết phải buộc bản thân mình thay đổi, giống những gì người mình yêu muốn. Chỉ khi bạn làm sai, còn ngoài ra bạn thay đổi được hay không!? Hay chỉ là tạo một vỏ bọc hoàn mỹ, theo ý người ấy, để rồi trở thành kẻ thế thân.

Tình yêu thật phức tạp, có người yêu cuồng nhiệt, có kẻ dửng dưng yêu, người nào đó yêu trong yếu đuối, có những người yêu, nhưng vẫn ngạo mạn, không để tâm đến mọi người nghĩ gì. Mỗi người chúng ta đều có những quan niệm riêng về tình yêu, riêng An Thuận Thuận, đối với cô mà nói, tình yêu cô dành cho Tổng Tư Dật tuy không giống những gì người khác nói, nhưng người yêu anh là cô, tình cảm của cô dành riêng cho mỗi mình anh là đặc biệt nhất, là điều tuyệt vời nhất trong sinh mệnh của cô.

Nụ hôn của anh ôn nhu, dịu dàng nhưng đầy bá đạo khiến cô không thể khước từ, lâu dần biến thành cuồng nhiệt, mãnh liệt. An Thuận Thuận mềm nhũn, chỉ có thể nhỏ giọng rên rỉ.

Hiện tại An Thuận Thuận đã hiểu, vì sao mấy cặp tình nhân lại hôn nhau “ghê gớm” đến vậy!? Khi hôn, không chỉ là hình thức giao nhau giữa miệng với miệng, răng đối răng, môi đối môi, mà nó là điều khiến người ta cảm nhận rõ ràng được đôi phương yêu mình.

An Thuận Thuận dần dần để mất lí trí, bị Tổng Tư Dật ép sát vào tường. Mặt tường lạnh băng chống đỡ sau lưng cô, một tay anh nâng gáy cô khiến cho nụ hôn càng sâu, một tay anh kèm lại eo cô.

Thời gian như cứ chậm chạp trôi qua, không biết hôn đến bao lâu, nhưng khi An Thuận Thuận tỉnh táo lại chút ít thì cô đã bị tóm và quăng lên giường, chiếc chăn trên người cô vốn lỏng lẻo nhẹ kéo một cái liền tuột xuống lộ ra toàn bộ cơ thể xinh đẹp của cô.

Anh vốn không mặc quần áo, nay che chắn trên người cô cũng mất, anh phủ người lên cô, cơ thể của nóng bỏng chạm vào người cô, cơ thể chưa từng tiếp xúc với phái nam của cô run rẩy, cô cảm nhận được sự khoái cảm kì lạ.

“Tư Dật! Em...” tim cô đập vừa mạnh lại vừa nhanh, hơi thở gấp gáp cứ như cô vừa chạy mấy nghìn mét. “...Anh,... em còn chưa có tắm...” đối với vấn đề nhạy cảm như hiện tại cô đã dự liệu trước, cô cũng nghĩ sớm muộn gì họ cũng kết hôn nên chuyện này cũng không có gì là quá đáng.

Nhưng mà, cô còn là thiếu nữ nha! Dù không lâu nữa phải trở thành phụ nữ, nhưng cô cũng biết ngượng ngùng mà!

“...” những người xung quanh cô bắt kẻ nam nữ, ai nghe câu “An Thuận Thuận mắc cỡ!”, chắc chắn sẽ cảm thán: “Mắc cỡ? Không phải chứ? Đùa à? Ai mà thần thánh đến biến thái mà trị được “An mặt dày!” nhân cách của cô bị khinh bỉ!

Tổng Tư Dật cười mờ ám: “Được rồi! Anh tắm cho em! Ngoan!” Nói rồi, bế cô ngang cô lên, ôm vào phòng tắm.

Cô ngượng “chín” mặt, đỏ mặt vui đầu vào lòng ngực vững chãi của anh. Da thịt tiếp xúc thân mật, hai cơ thể nóng cháy “cọ xát” dễ dàng bùng nổ dục vọng.

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên mờ ảo, vang tiếng nước chảy, tiếng thở gấp cùng tiếng rên rỉ. Hai bóng dáng mờ ảo ẩn hiện trong làn hơi nước, cùng âm thanh rên rỉ, cọ xát của cơ thể càng làm cho người nghe đỏ mặt.

Trong làn khói nước, người đàn ông dáng người thon dài, khỏe mạnh, làn da trắng nhưng không ủy mị, mái tóc đen ngắn càng khiến gương mặt anh trở nên nam tính. Cô gái nhỏ đưa lưng về phía anh, áp sát vào ngực anh, mái tóc mượt mà rủ xuống che đi bàn tay xấu xa của người sau lưng đang đùa nghịch. Hai người, chen chúc nhau trong bồn tắm lớn.

Anh cắn vành tai cô, còn cố ý đưa đầu lưỡi khiêu khích trong tai cô. Tay phải anh vuốt ve bộ ngực trắng nõn, anh cố tình dùng ngón cái và ngón trỏ kéo nụ hoa của cô, xoay, nắn, kéo, dẫn đến cô rên rỉ khó chịu, cơ thể run rẩy đón nhận bàn tay xấu xa của anh đùa giỡn với cơ thể mình.

Môi anh men theo vành tai, xuống cổ, rồi dừng lại ở xương quai xanh hạ xuống một vết hôn đỏ đậm, nhìn thấy vết hôn chói mắt, anh càng vui vẻ đi xuống hai luồng thịt trước ngực cô. Dáng người An Thuận Thuận non nớt, đôi “gò bồng” chỉ đạt được đến cup B, nơi đó trắng nõn nà còn lưu lại dấu đỏ do tay anh dùng lực đùa nghịch, nụ hôn do bị khiêu khích đã đứng thẳng.

Nuốt nước bọt, anh áp chế bản thân không được thô lỗ, nhưng vẫn kèm lòng không được cúi đầu cần, mút cặp “bánh bao” của cô.

“Dừng...a..... không được rồi... a.....a..... Tổng..... nga.....ngô.....kì quái... à.....” An Thuận Thuận vận vẹo cơ thể, khoái cảm kì lạ như truyền thẳng từ những nơi anh chạm vào xông thẳng lên não.

“Thỏ... ngô... ngoan..... a.....ừ..... Thuận Thỏ..... anh... phải... ăn...em...” Nơi nào đó của Tổng Tư Dật đã cứng rắn phát đau, anh càng thêm dùng lực bú mút nụ hoa của cô.

Tay trái anh vẫn cảm một bên ngực của cô mà xoa nắn, an ủi. Tay phải luôn lách xuống bụng dưới, tiến đến vùng tam giác thần bí của cô. Tay anh xoa bóp trên gò đất giữa hai chân cô, ngón trỏ xấu xa tiến xuống vùng hang động huyền bí. Ngón tay lục lọi tìm kiếm hoa hạch, cùng với hoa huyết. Tay anh dò dẫm, chạm vào hoa hạch bé nhỏ, tính xấu nổi lên anh dùng ngón tay đè ép nó, buộc hoa huyết chảy ra đầy dâm thủy.

“Thỏ Thuận ngốc.... hay em thích gọi là Tuần lộc....anh thấy gọi Thuận Thỏ tốt hơn....Ồ..... động nhỏ của em.... chảy nước nga....!” Anh cười xấu xa, tiếp tục công việc đùa bỡn ngực cô.

“A.... ư.... đừng bú nữa.... ngực em trướng....thật khó chịu à.... U....ư....a... không.... đừng chạm vào... nóng quá... Tổng.... tay anh đừng chạm.... a... đừng mà.... Giặc Tổng... a.....a.....nga...nga...nga...”

Tay anh đè lên hoa hạch nhỏ bé nắn cảm, một dòng nước ẩm ướt thấm ra nhụy hoa ngọt ngào. An Thuận Thuận run lắc thân mình, mông trắng run động, khoái cảm như sóng triều đánh úp lên thần kinh yếu ớt của cô.

Lý trí cô trống rỗng, thần kinh căng thẳng như dây đàn có thể đứt bất cứ lúc nào. Cao trào dâng lên, hoa huyết co rút, nắp máy, dâm thủy tràn ra nhầy nhụa. Không khí phòng tắm càng thêm đầy ám muội, dâm dăng.

Cao trào qua đi, An Thuận Thuận xụi lơ trong lòng ngực của Tổng Tư Dật, thở gấp gáp.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22-2: Ngoại truyện

1/ LÃO TAM

Có một ngày, An Thuần Thuần thắc mắc hỏi Tổng Tư Dật: "Tại sao, Gia Nghi và Hạo Thiên gọi anh là lão tam, tam ca???"

"Vì anh đánh thua 2 người nên đứng thứ ba. Gọi là lão tam."

"Thế 2 người là đại ca cùng nhị ca à?"

"Không! Đại ca thì đúng, nhưng là nhị tỷ không phải nhị ca!"

Cô cắn ngón tay: "Anh đánh thua con gái sao?"

Anh nhú mày: "Chẳng lẽ con trai!"

"Cô gái đó chắc giỏi lắm!"

"Lúc đó anh 10 tuổi!"

"... 10 tuổi rất giỏi rồi!"

"..." sao giống như cô đang thương hại anh.

~~~~~

2/ SINH CON

Một ngày mát mẻ sau khi An Thuần Thuần và Tổng Tư Dật kết hôn.

Cô cùng Du An Kỳ, Trình Hiểu Ly và Vương Tiểu Vy rảnh rỗi cùng tụ tập.

Du An Kỳ là người sinh con sớm nhất trong đám bọn họ, hiện tại đã mang thai đứa thứ hai. An Kỳ càng lớn càng sắc sảo, nay đã làm mẹ càng toát lên khí chất dịu dàng.

Hiểu Ly: "Nhìn An Kỳ xem, da thịt càng thêm căng mịn. Chắc... chắc... sinh con sớm có thể dưỡng nhan thật sao?"

Tiểu Vy: "Thích liền cùng Vy Phong sinh một đứa đi!"

Hiểu Ly: "Ấn nói xàm!" cô quay sang Thuần Thuần "Nương Nương, người có tin tức gì chưa?"

Cả ba người không hẹn cùng nhìn vào cái bụng bằng phẳng của cô.

An Thuần Thuần ho khan: "Tám tuần!"

"??? Tám tuần!"

An Kỳ cười dịu dàng, xoa xoa bụng bầu 7 tháng của mình: "ukm, nhìn không ra! Cần thận một chút, đứa nhỏ quan trọng!"

Hiểu Ly hào hứng: "Thế sinh con gái gọi là Thuần Khiết à!"

"..."

Tiểu Vy: "Con trai thì sao? Con trai lớn của An Kỳ là Diệp Minh Châu rồi đấy!"

An Kỳ: "Đứa nhỏ sắp ra định gọi là Diệp Minh Ngọc!"

Hiểu Ly: "Con gái hả?"

An Kỳ cười cười: "Không, là con trai!"

Hiểu Ly: "..."

Thuần Thuần buồn bực: "Tổng Tư Dật không cho tao đặt tên đứa bé!"

Tiểu Vy ánh mắt đồng tình: "Mày đừng hại đời đứa bé!"

Hiếu Ly: "Nhưng mà nó cũng sinh ra đứa nhỏ mà, không cho nó đặt tên!"

An Kỳ: "... " may mắn là ba đứa nhỏ hiểu chuyện.

Thuần Thuần: "Tao nghĩ sinh đứa nhỏ ra, con gái gọi là Châu Châu, con trai gọi là Tiêu Tiêu. Nhưng Tư Dật nói là chỉ cho phép gọi ở nhà!"

"..." Nếu đứa nhỏ lớn lên biết mẹ nó chọn tên đó chắc chỉ muốn đập đầu vào tường.

Bảo bối nhỏ con thật đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ai ăn ai (h)

An Thuần Thuần từ nhỏ đã được dạy dỗ kỹ lưỡng, cô không giống như những cô bé khác trong thời điểm dậy thì yêu thích liền "quen" nhau. Nụ hôn đầu tiên của cô bé An Thuần Thuần bị Tổng Tư Dật cướp mất. Cái nắm tay đầu tiên cũng là do người nào đó "nguy hiểm" lí do chính đáng.

Ở bên cạnh nhau, anh luôn chủ động, tuy nhiên cô cũng không yếu thế. Vì anh là Tổng Tư Dật, thế nên cô chủ động tiếp xúc thân mật.

Sau này sẽ là lần đầu tiên của cô thuộc về Tổng Tư Dật, kết hôn, sinh con, nuôi con, chăm cháu... rồi cùng nhau an hưởng tuổi già.

Có lẽ anh không biết, tình cảm của cô đối với anh đã mọc rễ chiếm lấy cả tim của cô, lòng của cô, cả con người của cô nữa. Anh biết không!? Hay anh cũng như cô.

"Nếu không gặp anh có lẽ em sẽ cảm thấy lạc lõng, chắc là thiếu sót đi anh..."

Nếu không gặp em có lẽ anh sẽ mất đi mảnh ghép của đời mình, chắc là thiếu sót xương sườn thứ hai của anh- là em..."

Họ nói tình cảm của chúng ta nông cạn!? Không có biến động, sẽ không hạnh phúc. Họ mới nông cạn, thật sự yêu nhau, bên nhau cần gì thách thức, cả hai có định luật không thay đổi yêu đối phương thì dù có hay không có biến động cũng không còn quan trọng.

Giờ khắc này, sau hôm nay anh hoàn toàn thuộc về An Thuần Thuần- cô. Thật ra, cô thù khá dai lúc trước Tổng Tư Dật luôn là người chủ động xa cô, cho nên bốn năm này cô ôm tâm tình trả thù đối phó anh, anh hiểu cô có chút cố ý nhưng mà trong mấy năm đó, họ tự hành hạ nhau.

Nhớ!?... Ai có biết tâm trạng nhớ một người, gương mặt ấy như khắc sâu trong đầu... tim có cảm giác trống trải... tự suy nghĩ lung tung beng rồi đau lòng... Thật sự là tự ngược...

Giờ khắc này, ta bên cạnh nhau, nhớ nhưng liền dùng hết hành động thể hiện rõ.

Cảm nhận nhau qua hơi thở, qua nhịp đập.

"An Thuần Thuần, từ giờ khắc này trở đi không cho phép em rút lui, sau này cho dù thế nào cũng phải cùng nhau đi tới già! Cho dù anh có "tán gia bại sản" cũng không để em có cơ hội rời đi!" Tổng Tư Dật trên môi An Thuần Thuần cắn xuống.

"A... đau! Anh là đồ chó! Cứ thích cắn! Bẩn!" An Thuần Thuần cau gắt, nhưng vì không còn thể lực nên giọng điệu mềm nhũn. "Tổng Tư Dật, không cần già vờ. Em chuẩn bị xong rồi!"

Anh híp mắt, dụi đầu vào trán cô: "An Thuần Thuần, sao em cứ muốn phá vỡ kềm chế của đàn ông vậy hả?"

"..."

Anh nhếch môi cười nham hiểm: "Đừng hối hận!"

"..." Hai chân cô trượt từ hông anh xuống giường, hai tay cũng mềm oặt buông xuống.

"..." Phong thủy ngày hôm nay hình như không được tốt lắm.

An Thuần Thuần quyết định nhắm mắt giả chết... Đùa à!? Hiện tại cô còn đang đấu tranh tư tưởng.

Đếm cừu vậy! Một,... hai... ba... bảy... chín... mười hai... mười lăm... mười chín... Không có động tĩnh.

Cô lo lắng mở mắt, đập vào mắt là gương mặt người ta đang giận, hai mắt người ta chăm chăm nhìn vào cô như muốn phanh thây cô. Được rồi, cô phá

hoại không khí bằng tướng nằm hết sức mất hình tượng, hình như làm anh mất hứng thú rồi.

~~~~~ngoài lề~~~~~

An Thuần Thuần: Này mami nếu bạn trai cùng mình cực kỳ yêu nhau, có thể sẽ kết hôn luôn...

Lâm My My: Tổng Tổng giận!?

An Thuần Thuần: *gật gật đầu* Chi là...

Lâm My My: *ngoắc ngoắc tay* Thật ra... mami không nỡ xuống tay dâng con ra mần thịt.

An Thuần Thuần: *rung rung cảm động*

Lâm My My: *tiếng lòng* mami nổi tiếng quá viết H quá, giờ không dám nhìn người.

Tổng Tư Dật: *liếc xéo* Không viết thì chờ mấy người đó chém "Người".

Lâm My My: Tổng Tổng à, ta không viết ra. *nước mắt lưng tròng*.

Tổng Tư Dật: "Người" muốn kết thúc sớm thì nhanh tay đi.

Lâm My My: Đầu phải muốn viết là viết ra được.

Tổng Tư Dật: Cũng đúng, "Người" nào có yêu đương với ai.

Lâm My My: *cắn khăn tay* Viết hay không viết!?

Thật ra... My My muốn ngược thân Tổng Tổng cơ...

~~~~~

Tổng Tư Dật bức bối, mặc kệ "người anh em" bên dưới đang hưng phấn, xoay người, sửa gối nằm vật xuống giường, đưa lưng về phía cô giận dỗi.

"..." Dật Dật hôm nay thật trẻ con.

An Thuần Thuần ngửa mặt nhìn trần nhà dự định "đếm sao" tịnh tâm lại. Trần nhà màu trắng tinh khiết được trang trí đơn giản, đóa hoa ly (bách hợp) màu phấn hồng ở giữa, xung quanh chỉ có mỗi một con bướm màu lam điểm xuyên rục rờ sắc màu.

Kì lạ là hương bay của con bướm ấy không phải là nhắm thẳng vào đóa hoa mà chỉ như muốn vòng quanh đóa hoa. Góc trần tô điểm những bụi gai nhọn, bức tranh tường này rõ ràng rất dã man, bụi gai quấn lấy những chú bướm nhỏ đầy màu sắc, ấn tượng nghệ thuật sâu sắc nhất là những chú bướm bị vây chặt này giống như đang thoi thóp quẩn quại, duy chỉ có con bướm to màu lam ấy là không bị gai nhọn quẩn quanh.

??

Rõ ràng bức tranh tường vừa xinh đẹp lại vừa dã man. Đúng là phong cách của người nào đó.

An Thuần Thuần liếc nhìn người đàn ông "trẻ con" đang giận hờn, cô cười khế, trêu chọc anh là cô sai, được chưa!? Nhưng mà chắc chắn anh rất khó chịu.

Con như bồi thường thiệt hại cho anh vậy ^^ tạo bất ngờ.

Thuần Thuần "cosplay" tỏ trắng chuẩn bị xuất chiến.

Tổng Tư Dật một bụng tức giận nhưng không thể làm gì, cố gắng áp chế vật thể đang ngóc đầu lên dưới thân.

An Thuần Thuần nhích dần lại gần anh, phụ nữ ấy mà đôi khi cũng tò mò với chuyện "ấy". Cô tiếc nuối nhớ lại khoảng thời gian ngây thơ thuần khiết của bản thân.

Được rồi, quyết tâm!!! Không "làm" thì sao có bé bi được chứ? Cô còn muốn dạy bé cưng thành tiểu thiên tài nhà nhà ngưỡng mộ nha! Hắc... hắc...
Tinh thần chiến đấu của cô tăng cao.

Nhích dần về phía anh, trong khi anh đưa lưng về phía cô, An Thuần Thuần quyết định làm cô bé hư!

"Sắc nữ" nào đó nửa đêm ở trên giường giờ trò lưu manh! Cơ thể cô nhích từ từ về phía người nào đó, cảm nhận được nhiệt độ của anh, nhịp tim của cô cũng tăng mạnh. Nhìn tấm lưng trần của anh mà cô âm thầm chảy nước miếng. Không phải cô khoa trương mà là da anh thật sự trắng nõn, mềm mại. Làn da nhẵn mịn kia lại là của anh, nhưng dù da thịt mịn màng cũng không khiến anh trở nên ảo là.

Ngón tay cô không nhịn được mà lướt qua da thịt nóng bỏng của Tổng Tư Dật, anh đang nhắm mắt "dưỡng thương" thì cái kẻ lừa đảo không biết sống chết nào đó lại "đốt lửa" lên lần nữa.

Ngón tay nhỏ nhắn của An Thuần Thuần lướt đến chỗ nào, thì chỗ đó như có dòng điện chạy qua, khiến cho anh cảm thấy tê dại.

Chết tiệt!!! Đùa cợt anh,

Cái gì gọi là "chơi ngu chó cắn" chính là ví dụ tốt nhất cho chúng ta, đừng học theo bạn học Thuần Thuần.

Bạn học Thuần Thuần như tìm thấy món đồ chơi ưa thích, không muốn buông tay, ngón tay nhỏ nhắn mềm mại lướt qua lưng người nào đó, bàn tay nghịch ngợm tiếp xúc với cơ bụng, ngón tay chọt chọt tùy tiện đùa giỡn "sói đói".

"A!" Bàn tay cô bị anh bắt lấy.

Nhanh như chớp bạn học Thuần Thuần đã bị đè dưới thân: "Em muốn đùa, anh đùa với em!" Xúc cảm từ bàn tay truyền đến khiến yết hầu của anh nhấp nhô chuyển động.

"Nô-nô-nô! Em không muốn đùa! A... đừng... nhột...!" Trong lòng hồi hộp, hốt hoảng nhưng cũng đầy mong đợi. Quả nhiên là sắc nữ, cô tự phi nhỏ máu "sắc" trong người.

Nụ cười trên môi Tổng Tư Dật cực kỳ rạng rỡ: "Không kịp rồi!" Chưa nói xong thì tay anh đã sờ đến hai khối thịt trước ngực cô.

Gương mặt cô đỏ bừng, trong lòng đang xôn xao đấu tranh xem có nên đẩy anh ra không. Cuối cùng cô đành nhỏ giọng: "...Em sợ đau!" Cố ra vẻ đáng thương, hòng thoát tội.

"Trước sau gì cũng đau! Ngoan, ráng một chút sau đó sẽ rất thoải mái!" Hai tay anh ra sức "đốt lửa" trên người cô, răng, môi thay phiên nhau cắn mút trên cổ trắng mịn của cô.

An Thuần Thuần vận vẹo thất lung: "Thật không!" Đôi mắt cô mê man.

Tổng Tư Dật nham hiểm cười nhìn cô: "Em có rất nhiều kinh nghiệm mà! Hửm!?"

"..." Nhưng mà tin được mấy lời trong tiểu thuyết hay không!? Cái gì mà "dục tiên dục tử", "khoái hoạt muốn chết",...ngừng ngừng...

Nghĩ đến bộ dạng cô sẽ trở nên "dâm đẳng", đầu óc cô muốn bốc khói rồi! Ô... ô... ô... mắc cỡ chết đi được.

Anh khẽ cười, cung chiều hôn lên má trái của cô: "Đấy! Em lại đang suy nghĩ không thuần khiết!"

Anh lại hôn cô mãnh liệt, cô chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng không phân biệt được phương hướng cùng thời gian rồi! Đến khi gần như thoi thóp thờ anh mới tạm buông cô ra.

Tạm thời buông tha cô vì anh có chuyện "quan trọng" hơn cần làm.

Thuần Thuần động tình, toàn thân khẽ khàng run rẩy, không kìm nổi, cô khẽ rên lên một tiếng, cũng không tự chủ được mà vận vẹo thân mình. Anh hơi ngừng lại, giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo ý cười: "Thuần Thuần lại dám có suy nghĩ không thuần khiết chút nào!"

Cô mệt mỏi trừng mắt lườm anh, trong khi đầu óc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

"An Thuần Thuần, tin tưởng anh!" đôi mắt Tổng Tư Dật sáng rực dưới ánh sáng mờ ảo của đèn ngủ.

"..." Cô im lặng, khẽ nhắm mắt, hai tay bám chặt lấy vai anh, ra hiệu "tiếp tục" dung túng cho hành vi của anh.

"Mở mắt ra! Nhìn anh, anh muốn em nhìn anh!" Anh hôn xuống mi mắt rung động của cô.

"Đáng ghét!" Không thấy cô đã cố gắng lắm rồi sao!? Làm ra hành động mắc cỡ như vậy thật kỳ cục. Nhưng cô vẫn mở mắt.

Vật nóng rực của anh chậm rãi cọ xát nơi hẹp hòi của cô, "màn dạo đầu" đầy dịu dàng của khiến cho hiện tại nơi đó của cô đã ướt đầm.

"Anh muốn em!" Giọng nói khàn khàn từ tính vì nhiễm dục vọng của anh như đầu độc cô.

"Ừm... Anh đừng nói nữa... Nhanh đi..." Cô còn sợ anh tiếp tục nói mấy lời "lưu manh" đó hơn sợ đau luôn ấy chứ!

Tổng Tư Dật một tay đỡ lấy "tiểu Dật Dật", tay còn lại mở hai cánh hoa của cô ra. Đẩy "tiểu Dật Dật" vào trong cô.

"Ừm..."

"A..."

Tiếp xúc với cây gậy nóng bỏng của anh khiến cô và anh đồng thời rên rỉ thỏa mãn.

Anh nhẹ nhàng đẩy vào tiểu huyết của cô, tiểu huyết ướt đầm chặt khít gian nan nuốt côn thịt to lớn của anh.

"A... Đau!!!" An Thuần Thuần đột nhiên hét toáng lên.

Mồ hôi trên trán Tống Tư Dật ngày càng nhiều, anh cố gắng kiềm chế bản năng của mình, tránh làm cô sợ.

Hai tay không nhàn rỗi, kích thích các điểm mẫn cảm trên cơ thể cô. Thời gian trôi qua, giống như đang tra tấn anh, người con gái anh yêu bao lâu nay đang rên rỉ "động lòng người" dưới thân, vừa nếm thử "ngon ngọt" tuyệt vời của miệng nhỏ bên dưới nhưng lại phải cố gắng khắc chế lại.

"Thả lỏng! Đừng căng thẳng, nghĩ đến anh yêu em!" Bên dưới của cô, cơ hồ muốn bóp chết "tiểu Dật Dật", độ khít khao của cô nếu mạnh mẽ "vào" sẽ làm anh và cô đều bị thương.

"A... um... um... u... a." Anh cố gắng khiêu khích dục vọng sâu thẳm trong lòng của cô.

Cảm nhận được hoa huyết thả lỏng, anh lui ra ngoài, khiến cô nhũ mảy cảm thấy khó chịu vì cảm giác "trống rỗng.

"AAA!!! Đau... ô... ô... ô... đau quá à!!! Hu... hu... hu... dừng lại đi, đau chết mất!" cảm giác lâng lâng cùng trống rỗng lập tức bị cơn đau ập tới thay thế trong nháy mắt.

"Không được!!! Muốn dừng lại chỉ bằng em tra tấn chết anh!" Lần đầu tiên trong đời anh lưỡng lự bối rối, anh muốn cô không bị thương nhưng anh cũng muốn cô nhớ được "lần đầu tiên" của anh và cô.

"Anh thử bị "đâm một nhát" xem! Đau tận tâm can!" Cô bực tức cắn mạnh lên vai anh.

Tống Tư Dật bị cô bất ngờ "tấn công", nhưng anh vẫn cắn răng chịu đau. Cấn thỏa mãn, An Thuần Thuần nhìn mặt anh trắng bệch vì nhin đau thì nước mắt ào ào đổ xuống.

"Sao vậy?! Vẫn đau sao?" Anh thật sự bối rối, dù sao anh cũng là lần đầu tiên "thực hành", kinh nghiệm lý thuyết dù tốt đến mấy vẫn không đủ dùng.

Thấy anh gấp gáp muốn rút lui khỏi cô, cô vội ôm chặt lấy cổ anh: "Lúc này... rất đau... Giờ có chút ngứa..." Cô muốn chui xuống đất rồi!

Thấy cô chủ động thả lỏng, kẻ sát anh, khiến anh muốn nổ tung. Chú ý biểu cảm trên gương mặt cô, anh cần nhẫn nại: "Vây anh..." lời muốn nói lại như nghẹn lại.

An Thuần Thuần nhắm mắt khẽ gật đầu, cho phép anh, cũng như cho phép cô phóng túng.

Có được sự ủng hộ của cô, anh nhẹ nhàng rút ra đẩy vào vật nóng rực của anh trong cô. Tốc độ chậm chậm như nước ấm nấu ếch, tốc độ của anh tăng dần.

Không lâu sau, tiếng rên rỉ của cô tràn ngập khắp phòng, tiếng va chạm nhau, âm thanh dâm mỹ làm người ta mặt đỏ tim đập.

"Ừm... dừng... chậm lại chút... em không chịu được... a... u... không được... a..." Cao trào ập tới, hoa huyết của cô càng thêm thêm khít khao.

"... Ừm... chờ anh!..." Cảm nhận được sự bất thường của tiểu huyết, anh càng ra sức đâm mạnh mẽ vào hoa tâm của cô, kích thích các điểm mẫn cảm của cô. Kéo dài khoái cảm.

"Aaa... um... ô... a..." Khoái cảm như xuyên qua đỉnh đầu cô, hoa huyết co rúm lại, mật hoa tuôn trào xối xuống côn thịt của anh, Cùng lúc đó anh mạnh mẽ rút tinh hoa vào cô.

An Thuần Thuần mệt mỏi thở gấp, thể lực của cô tiêu hao sạch trơn, trong khi Tống Tư Dật còn phấn chấn vô cùng.

Sau lần cô qua lại vài lần, đôi vai tư thế, đến khi cô nức nở khóc vẫn không có ý định buông tha. Cô không biết anh buông cô ra lúc nào vì cô cũng mệt mỏi quá mức mà thiếp đi.

Đêm xuân ngàn vàng nhưng anh vẫn phải cắn răng chịu đựng vì cô đã quá mệt. Tinh thần phấn khởi, anh bế cô vào phòng tắm vệ sinh cho cả hai rồi bế cô trở lại giường.

Tống Tư Dật thảo mẫn ôm An Thuần Thuần, hôn lên trán cô rồi ôm chặt cô vào trong ngực mà ngủ.

Giấc mộng hôm nay đặc biệt ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhị sư tử độc thân cùng đại sư huynh nóng nảy lên sàn

Sau một "đêm xuân sắc", Tổng Tư Dật trực tiếp rút giá thảm hại. An Thuần Thuần trực tiếp làm lãnh đạo hưởng thụ phục vụ của ai kia.

"Tiểu Tổng, bồn cung muốn ăn nhỏ!" An Thuần Thuần khép hờ mắt, hai tay dang rộng nằm hưởng thụ trên sofa xem TV.

"..." Anh nghi hân 3 ngày để "bồi dưỡng tình cảm" với vị nương nương này.

Đĩa nho xinh xắn với những trái nho chín mọng đáng yêu, với tay cho vào miệng 1 quả: "Ua..." Cô chu môi. "Chua!"

Anh mỉm cười ép sát người cô lên sofa: "Nương nương, để Tiểu Tổng phục vụ ngài!"

Cô nhú mi, ghét bỏ: "Không cần!"

Không thèm để ý đến sự ghét bỏ của cô, anh càng thêm ép sát vào người cô. Trên người An Thuần Thuần chỉ mặc mỗi một chiếc sơ chiếc sơ mi nam màu trắng.

Cô cảm thấy dáng người của cô có chút gầy, vòng 1 và vòng 3 không to lắm nhưng miễn cưỡng tổ hợp dáng người của cô cũng coi được đi. Dù không phải nữ diễn viên xinh đẹp quyến rũ, nhưng mặc như vậy cũng có không khí lắm chứ bộ.

À, bạn học Thuần Thuần ăn mặc rất không thuần khiết như vậy là do "đại chiến" với ai kia, quần áo đắt tiền trở thành vật hi sinh lừng lẫy.

"Nóng muốn chết, tránh ra đi!" Ăn mặc phong phanh nhưng anh cứ áp sát như vậy, thật là nóng chết người.

"Nương nương, để Tiểu Tổng phục vụ ngài 'mát mẻ'!" Trình độ mặt dày của Tổng Tư Dật sau khi "phá thân" phải nói là tăng theo cấp số nhân.

"..." Để anh 'phục vụ' còn 'nóng' hơn ấy chứ! Cô nghĩ bản thân mình ngây thơ như vậy ngày ngày bị anh trêu tức thật bức. "Bồn cung, phụng thờ bất an không thể 'sùng hạnh' người!"

Cô trực tiếp trở thành kẻ "háo sắc" đùa giỡn mỹ nam, tay phải nâng cằm anh lên, gương mặt cô nhỏ nhắn đáng yêu, hai má hồng hào, ánh mắt phong tình câu hồn người khác, môi mọng đỏ mọng nhả từng từ rung động lòng người: "Ngoan, bồn cung sẽ 'yêu thương' người! Haha!"

"..." Giọng cười của cô ấy ngày càng vô lại.

Nhìn Tổng Tư Dật uất nghẹn không phản kháng thật là sản khoái, tay nhỏ vỗ vỗ gò má anh tuần của anh: "Bồn cung rất vừa ý người!" Nâng mặt hôn lên khóe môi anh: "Ban thưởng cho Tiểu Tổng nga~"

"..." Cô ấy đúng là càng ngày càng to gan, công khai sàm sỡ anh. Nhưng mà cảm giác không tệ, rất tuyệt! "Bảo bối! Anh đói bụng!"

"Vừa mới ăn cơm trưa rồi mà!" Cô cảm thấy anh gần đây diễn vai "mặt trắng nhỏ" càng diễn càng hăng, càng diễn càng nhập vai.

Nụ cười tươi tắn trên mặt anh không khỏi làm cô rung mình.

"Hôm nay, trầm phải sùng hạnh 'ái phi'!" Nói rồi anh nhắc bồn cô lên, cười ha hả, bế cô vào phòng ngủ.

Cô gầy gù cho có lệ rồi để mặc anh bế đi: "Nể mặc anh mấy hôm nay biểu hiện tốt. Hôm nay bồn tiểu thư chiều anh." Cô cười sáng lạng, chủ động ôm cổ anh để anh bế đi không bị ngã.

Tổng Tư Dật cười lớn bế cô lên, Cuộc sống phải hưởng thụ như thế này. Ánh mắt anh lóe lên tia nhìn vui sướng, thỏa mãn.

Phòng ngủ thẳng tiến.

"Ring... Rinh... Rinh..." chiếc Iphone 7S sang trọng nằm trên bàn trà cạnh sofa "ngây thơ" vang tiếng chuông.

"..." Bà nó, tên chết tiệt nào lại phá đám ông đây vào lúc quang trọng thế này.

An Thuần Thuần buồn cười nhìn anh trừng mắt như muốn đập điện thoại, cô lay vai anh: "Nghe, điện thoại!"

Tổng Tư Dật bức bối bế cô trở lại sofa, đặt cô nằm gọn trong lòng mình, để cô dựa đầu vào ngực anh, tay anh đặt ngay trên eo cô, an tâm nghe điện thoại. giọng nói lạnh lạnh của anh khiến cô cười trộm: "Alo,... anh Trương, nếu không phải việc quan trọng thì... anh chết chắc với tôi!"

Trương Văn Hiến trước nay luôn là người ôn hòa, hài hước người người yêu thích. giờ này đây anh phải cố gắng nhịn cười, giả vờ nghiêm túc nói chuyện với thằng nhóc làm ông chủ kia của anh: ["Chú muốn học Trụ Vương 'ham mê nữ sắc' không thành vấn đề! Nhưng mà chú định để công ty phá sản chắc!""o]

"Ồ, tiền đã có. Tôi chỉ chờ cô ấy về làm "Đắc Kỷ" để tôi cung phụng là được rồi!" Tay anh vuốt ve ở eo của cô. Cô áp tai lên ngực nghe tim anh đập, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực anh.

["Không nói lung tung nữa! Có vấn đề quan trọng cần chú ý. Không thì tôi cũng không dám làm phiền thể giới riêng của hai người."]

"Được rồi! Ok" Tay của anh đã mon men đến nơi mềm mại của cô.

["30 phút nữa tôi đến chỗ chú! bye"]

"Bye!" Tay phải chưa buông điện thoại, tay trái đã tháo áo lót của cô không một tiếng động.

"Bốp!!!" Thuận Thuận ngồi dậy đánh rớt bàn tay làm chuyện xấu đó. "Tổng Tư Dật!?"

"Sao nào? Em muốn nói gì cơ?" Sau khi "gặm" sạch sẽ Thuận Thuận, Tư Dật giống như thay da đổi thịt. Từ động vật ăn cỏ chuyển sang động vật ăn thịt. Trước kia mỗi lần nói chuyện cùng lắm là "ôm ôm ấp ấp" hiện tại lộ ra bộ mặt háo sắc "sờ sờ soạng soạng".

Cô nhủ mảy bắt lấy tay trái của anh, không cho làm loạn nữa: "Em phát hiện bạn em nói rất đúng. "Thằng con trai nào cũng có thú tính, chỉ là nó chưa bộc phát thôi!" tay trái bị cô giữ chặt thì anh lại dùng tay phải làm loạn.

"Ủm, cũng đúng. Chỉ là "thú tính" trong câu của cậu ta khác với "thú tính" mà em nói!"

"..." Cái này chỉ là mượn câu mĩa anh thôi mà!

Cái tay "xấu xa" nào đó lại dám giờ trò đòi bại bên dưới vạt áo sơ mi của cô: "Lúc khác tiếp tục!" Bạn học Thuận Thuận diễn vai cô gái nhỏ đáng thương.

Tư Dật mặt lạnh lẽo, rút đôi tay đang "làm việc chính" của mình: "Cái ông bác già họ Trương đó lại đi phá vỡ chuyện tốt của chúng ta!"

Nhìn gương mặt "chưa thỏa mãn" của anh mà cô không nhịn được phì cười: "Phốc... haha... hahaha..." Cô vỗ vỗ bả vai anh an ủi: "Tối em đền bù cho Tổng đại nhân!"

Đạt được mục đích anh cười ngập tràn gió xuân: "Được!"

Hai tay Tổng Tư Dật bắt đầu vận hành xóc cô lên, thẳng tiến vào phòng ngủ chính: "Giờ phải cho em ăn mặc đàng hoàng chút nào!"

~~~~~tình yêu tràn ngập~~~~~

Công ty Tư Tư...

"Anh Trương! Có khách của lão Tổng!" Trần Hạo nhăn nhó nhìn anh.

"Ai? Cậu ta ngay cả công ty cũng sắp không cần đến nơi rồi mà khách với chả khứa!"

"Là 'nhị sư tỷ' của cậu ta." Trần Hạo neho mắt nhớ lại những ngày bị bà chị đó đánh bầm dập.

"..." Lại phụ nữ nữa sao!?

"Quản lý mới bên Trần Tổng thay thế cho Trình Ân Ân lát nữa cũng sẽ đến!"

Trương Văn Hiến nhướn mày, lại rắc rối: "Cậu đưa vị khách đó đến gặp Tư Dật luôn đi! Chuyện ở công ty tôi sẽ xử lý!"

"Ok!"

~~~~~d~~~~~Không khí mờ ám~~~~~t~~~~~q~~~~~đ~~~~~

Phòng khách...

"..." Cuộc viếng thăm của sư tỷ chắc chắn không có gì tốt lành.

"..." Không phải anh Trương đến sao?!

"..." Tôi chỉ nhận nhiệm vụ đưa người đến thôi mà! Không khí ở đây thật đáng sợ

Vị khách đến nhà là một người phụ nữ khí chất tự tin mười phần, người tuy hơi thấp nhưng dáng người đầy vẻ quyến rũ, không phải loại phụ nữ "ngực to hông bự" nhưng lại tràn ngập gọi cảm đến từng hơi thở: "Tỷ tỷ đây quá rầy cậu thật không đúng lúc! Nhưng mà gần đây nhàm chán quá nên sẵn tiện ghé thăm "cô dâu nuôi từ bé" của cậu!"

Mục tiêu chính xác là An Thuận Thuận, Tổng Tư Dật lập tức khó chịu: "Chị đến đột ngột thế này suýt dọa cô ấy ngất!"

Mỹ nữ phát tay: "Đàn ông các cậu đi bàn việc làm ăn đi! Để phụ nữ chúng tôi trò chuyện!"

Tổng Tư Dật hơi chán chừ nhưng vẫn để Thuần Thuần đi cùng cô gái kì quái đó, trước khi giao Thuần Thuần cho sư tỷ kì quái còn vỗ vỗ đầu cô an ủi: "Không cần lo lắng chị ấy hơi điên nhưng không cần người đâu!"

"..." Đây là ý gì!? Chị gái xinh đẹp này đáng sợ lắm sao!

Mỹ nữ hừ một tiếng, khá lắm nhóc con. Hôm nay chị đây thu phục vợ nhóc, đến xem sau này mi sống thế nào. Kakakakakak.....

Mỹ nữ nhìn từ đầu tới chân An Thuần Thuần, bật cười trào phúng: "Gu ăn mặc đáng yêu ghê!"

"..." Trang phục cô có điểm giống mấy "trạch nữ" ru rú trong nhà suốt. Áo sơ mi trắng của nam rộng thùng thình dài đến tận bắp đùi thon, bên ngoài khoác áo len trắng viền xanh lam ôm sát cơ thể miễn cưỡng che được đến phần mông. Tóc dài đen nhánh xõa tung lộn xộn.

Mỹ nữ xinh đẹp che miệng cười xong, lấy lại phong độ: "Tự giới thiệu với em, chị là Lâm An Mỹ!" Nụ cười sáng lạng của sư tỷ làm bạn học Thuần Thuần bị mê hoặc.

An Thuần Thuần hai mắt tỏa sáng long lanh nhìn người đẹp thân thiện với mình, hơi ngượng ngùng nên giọng cô nhỏ nhẹ: "Em là An Thuần Thuần. Đồng nghiệp của em thường hay nhắc đến chị!"

Lâm An Mỹ mân môi, cười nhẹ: "Chắc toàn mấy tin đồn hện hò à!?"

Thuần Thuần gật đầu, cô cũng ít khi đọc tạp chí nhưng đồng nghiệp từng xách tạp chí nói không ngừng bên tai của cô. Những gì cô biết về Lâm An Mỹ trên tạp chí là:

Tên: Army

1. Tên thật: Lâm An Mỹ

2. Tuổi: 27

3. Trình độ: Tốt nghiệp đại học, cử nhân Quản trị Kinh doanh* Kinh tế thành phố H.

(Cử nhân Quản trị Kinh doanh: (BBA, Bachelor of Business Administration) được trao cho những sinh viên hoàn tất chương trình học 3-4 năm ngành Quản trị kinh doanh. Người có bằng BBA không nhất thiết phải luôn luôn có chuyên môn chính trong một lĩnh vực cụ thể như Kế toán, Tài chính, Nguồn nhân lực/Nhân sự, Marketing, Quản lý, Quản lý Hệ thống Thông tin, Bất động sản, Quản lý Chiến lược,... Các chương trình đào tạo tương tự bao gồm: Khoa học Quản trị Kinh doanh, Khoa học trong Kinh doanh, Quản lý Khoa học và Quản trị học.

+Nguồn: wikipedia.)

4. Nghề nghiệp: hiện đang là Tổng giám đốc của công ty bất động sản Lương Đình.

5. Quan hệ: độc thân (lãng nhăng bay bướm với các ông chủ, giám đốc quản lí các loại)

6. Tài sản cá nhân: 20% cổ phần của bất động sản Trình Duệ, 2 căn hộ mặt tiền chung cư Quý Điền, xếp hạng 20 trên sàn chứng khoán thành phố H.

--- ----

Bạn học Lâm cười lớn, hủy toàn bộ hình tượng mỹ nữ từ đầu đến giờ, vỗ vỗ vai An Thuần Thuần cười sán khoái: "Phụ nữ độc thân làm kinh doanh lên tạp chí cứ như là người của showbiz!"

Thuần Thuần không ngốc, cô hiểu chút chút về những gì "nhị sư tỷ" nói, tò mò ăn sâu vào mấu: "Nghe tạp chí nói không biết chị sẽ chọn chủ tịch của Lương Đình hay tổng giám đốc của Quý Điền!" Nói xong cô mới cứng đờ, muốn đập đầu vào tường, lại nói những lời không nên nói rồi.

An Mỹ bất giác cười khanh khách, ôm bụng cười ngặt: "A... haha... hahaha... Ôi trời! Tin tức thật chấn động nha!"

Thuần Thuần mờ mịt nhìn cô ấy: "Không phải à?"

"Nhị sư tỷ" quyền lực nín cười, gương mặt nín nhịn đến méo mó, lắc lắc đầu: "Bí mật kinh doanh. Bất quá..." cô nháy mắt tinh nghịch: "Lễ đính hôn sẽ tổ chức, kết hôn thì không phải chị."

Thuần Thuần đen mặt, coi như cô hiểu được đôi chút nhưng mà càng thêm tò mò.

Lâm An Mỹ híp mắt nhìn cô cười: "Lần đầu gặp nhau nhưng chị rất thích nhóc nha!" Cô cưng chiều nheo má Thuần Thuần. "Đúng là mềm mại đáng yêu. Thảo nào tên nhóc quái quỷ kia đem giấu trong nhà!"

An Thuần Thuần đỏ mặt, chị gái trước mặt xem cô như mèo cưng mà nựng nịu. Nghĩ tới Tổng Tư Dật, lòng cô như có dòng nước ấm chảy qua, vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc.

"Lát nữa báo chí sẽ đưa tin! Đừng quá ngạc nhiên!" An My cười khỏ, cô bé An Thuận Thuận này có rất nhiều người bảo hộ, tương lai còn có Tổng Tư Dật chống đỡ. Lòng cảm nhận có chút ngọt ngào, người phụ nữ độc thân như cô đương nhiên hâm mộ tình cảm của hai đứa nhóc bên nhau lâu dài mà.

"Báo chí!?"

"Ừk, có thể là nói chị sẽ thêm thông tin lãng nhăng!" An My cười thần nhiên.

Hai người phụ nữ xa lạ, cách biệt tuổi tác không đến một giờ họ đã nói không có điểm dừng. Nào là tin đồn, nam thần được hâm mộ, ăn uống, làm đẹp...

Lâm An My uống cạn li nước cam, thỏa mãn được cổ họng. Giọng cô trầm ngâm lên tiếng: "Haiz~ lớn tuổi rồi mà còn độc thân đúng là mệt mỏi!"

An Thuận Thuận gật gù: "Em nghe nói phụ nữ nên sinh con trước 30 tuổi! Dễ sinh cũng dễ lấy lại dáng!"

"Haiz~ Lương Đình nói là đa số đàn ông không thích phụ nữ quá độc lập và có tiền. "

"Cũng chưa biết được mà chị!" Cô cười nhẹ.

"Haha! Không sao, sang năm thế nào cũng mời em với thằng nhóc đó ăn cưới!" Lâm An My miệng cười nhưng mắt không cười.

Một cô gái 27 tuổi lại ngồi trên ghế quyền lực của tập đoàn Lương Đình, không phải người dễ bị bắt nạt. Cũng không còn ngây thơ, đơn thuần như lúc mới vào nghề.

Lòng An Thuận Thuận trùng xuống, phụ nữ độc thân tuy quyền rũ, thông minh, quyền lực nhưng cô độc.

Đột ngột An My rên lên một tiếng, tay ôm ngực, mặt tái nhợt vì đau đớn: "A..."

"Chị!!... Chị...!" Thuận Thuận luống cuống không biết làm sao, cô ít khi gặp phải trường hợp này.

"Gọi cấp cứu... mau...! Gọi Tư Dật..." Lâm An My rơi vào tình trạng đau đớn khó thở.

"TƯ DẬT... CỨU!!!" An Thuận Thuận hét lớn.

--- -----dây phân cách tình huống nguy kịch-----

"Ô... ô... ô... Sao có thể như thế?" An Thuận Thuận vui đầu vào lòng ngực Tổng Tư Dật khóc rống.

Tổng Tư Dật đành dỗ dành cô: "Không sao! Không sao! Không phải lo lắng."

"Ô... ô...hu... hu...!" Nếu chị ấy xảy ra chuyện thì cô chắc chắn sẽ ám ảnh cả đời.

"Được rồi, ngoan. Bác sỹ ra rồi!" Anh để cô dựa vào lòng ngực mình. "Bác sỹ, cô ấy thế nào..."

"Bị sốc thuốc!"

"Sốc thuốc?"

"Dùng thuốc an thần rất ảnh hưởng đến sức khỏe, tốt nhất nên để cô ấy ở đây vài ngày theo dõi!" Trình Duệ lạnh nhạt thông báo.

"Được! Cảm ơn bác sĩ!" Theo phép lịch sử anh cảm ơn.

"Không sao, tôi là bác sĩ riêng của cô ta." Trình Duệ tháo khẩu trang liếc vào phòng cấp cứu. "Cô ta có chuyện ảnh hưởng đến sự nghiệp của tôi!" Nói rồi cất bước rời khỏi.

"Báo úng!" Giọng của Trình Duệ làm bầm lên chỉ đủ bản thân nghe.

"Sao!?" Thuận Thuận bĩu môi.

Tư Dật nhún vai: "Chà biết! Để bọn họ tự giải quyết."

Trong phòng bệnh vip, An Thuận Thuận dựa vào lòng Tổng Tư Dật để anh vuốt tóc, cô bất an nhìn Lâm An My đang xử lý công việc bằng laptop. Y tá kiểm tra bình nước biển xong rồi rời đi! Bác sĩ Trình Duệ ngồi xuống bàn nhỏ cạnh giường bệnh xem xét, xử lý mấy bệnh án khác.

"Rầm!" Một tiếng động lớn thu hút ánh nhìn của mọi người. Bóng dáng nam nhân cao to mặc vest đắt tiền, mang giày da bóng loáng lại đá văng cánh cửa phòng bệnh. Lương Đình cau mày, kéo văng cả vạt, chửi tục: "Má nó, Em chơi đùa chưa? CMN! Em định lên trang đầu bao nhiêu tờ tạp chí!"

Trái với sự nóng nảy giận dữ của Lương Đình, Lâm An My nhàn nhạt trả lời anh như chuyện cô sốc thuốc vốn không có gì to tát: "Chủ tịch, đây là bệnh

viện!"

"Lão đại, anh bình tĩnh lại đi! Chị ấy cũng vừa tỉnh!" Tống Tư Dật nhanh chóng kèm chế ông anh nóng nảy này lại.

"Hừ!" Quay sang nhìn thấy Trình Duệ, anh đen mặt: "Sao cậu ta ở đây!"

"Bác sĩ riêng của em!"

"Tốt!" Lương Đình liếc xéo tên bác sĩ không hề xem trọng cuộc nói chuyện của bọn họ, gặng giọng: "Kế hoạch lần này em nên đem theo tên này 24/24!"

"Không cần thiết!"

"Để em chết không kịp trần trời mới vừa lòng phải không?"

"Steven! Em tự lo được!"

"Tự lo để vào bệnh viện à? Army, em nên nhớ không có em kế hoạch sẽ khó khăn hơn!"

"Em biết! Steven, hiện em đang mệt mỏi! Kế hoạch em nhất định không để kế hoạch của chúng ta bị hỏng!"

"Được, vậy mang cậu ta theo! Anh phải đảm bảo em không đột nhiên xảy ra chuyện!"

"Ok!"

"Vincent, tôi mong cậu trông chừng con bé cẩn thận cho tôi!"

Trình Duệ lạnh nhạt gật đầu: "Được!"

"..." Bạn học Thuần Thuần bị dọa sợ rồi! Cứ như đang đóng phim truyền hình dài tập vậy!

Chuyện này là sao? Các bạn muốn biết, sau này sẽ biết! Không có chi tiết nào là thừa thãi cả. Bạn muốn ba người kia đang làm gì? *che miệng cười* thả chút thính.

Nổi giận quát mắng xong, lão đại Lương Đình đơ mặt nhìn An Thuần Thuần, anh khôi phục lại vẻ bình tĩnh cười tươi tắn như hoa hướng Thuần Thuần làm quen: "Haha... để em đầu thấy chuyện xấu hổ rồi!"

Tống Tư Dật cầm tay Thuần Thuần, ôm eo cô sẵn tiện trả lời thay cô: "Đều là người một nhà!"

"Tốt!" Lương Đình sáng khoái cười: "Anh mời 2 đứa đi ăn đại tiệc. Haha!"

Army nhú mày, đến khi bọn họ định rời đi thì lên tiếng: "Này, steven bỏ em lại là có ý gì?"

Lương Đình tỏ ra vô tội: "Không sao, bác sĩ riêng của em không bỏ đói em đâu! Chịu khó ở lại bệnh viện nhé! Moa~" Trước khi ra khỏi còn tặng cho cô một cái hôn gió tình nghịch.

"..." mặt Lâm An My đen sì.

Trong lòng An Thuần Thuần không khỏi thán phục đẳng cấp của hai người này đúng sư huynh, sư tỷ của Tống Tư Dật nhà cô.

_____.^.^=_____

An Thuần Thuần: Mamy à, gần cuối rồi người cho tỷ tỷ kia vào làm gì?

Lâm My My: Haha đây gọi là kịch tính.

Lương Đình: Câu khách à!?

Tống Tư Dật: Kết hôn luôn không được à?

An Thuần Thuần:...

Lâm My My: Đúng là không biết lãng mạn gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tình địch xuất hiện

Lương Đình cao ngạo dẫn đầu định tìm nhà hàng sang trọng, quay đầu lại nhìn thấy "tam đệ" của mình đang ôm ấp mỹ nhân trong ngực. Mặc dù bộ quần áo của cô gái trẻ này khá độc đáo nhưng mặc như thế đúng là "lập dị"!

Anh lắc đầu thờ dài, bi thương cho bản thân người vừa đẹp trai, có học thức, địa vị xã hội lại có tiền như anh mà không có bạn gái! Tình yêu ấy mà đâu phải ai cũng tìm được!

Đám ngực Tại sao lại bắt công với anh thế!

Xoay người 180 độ

vuốt tóc Có lẽ ông trời ghen tỵ với nhan sắc của anh nên thế!

Thế nhưng không phải lúc tán gẫu về việc này. Đói bụng rồi phải lấp đầy bụng cái đã.

Phòng ăn riêng đúng là rất tiện lợi cho người có tiền, ví dụ như là chủ tịch Lương đây! Sự tao nhã, thanh lịch mà người ta thường đồn đại về anh ta mà nói đều là mây trời!

Ai nói chủ tịch không nói nhiều? Nhìn chủ tịch Lương đi, nói liên thoảng văng nước miếng, sùi bọt mép luôn ấy chứ!

Ngồi bên cạnh Tổng Tư Dật, An Thuận Thuận bất an nhìn về phía Lương Đình.

"Nhan sắc của anh hơn hẳn thằng nhóc Tổng đúng không?" Lương Đình đắc ý cười.

"Nét đẹp của đàn ông trung niên, đúng là em quá trẻ!" Tổng Tư Dật xoa cằm.

"..." Không biết nói gì?!

Lương Đình bĩu môi: "Anh đây mới 30 còn trẻ chán!"

Tổng Tư Dật tươi cười nhìn về phía An Thuận Thuận, về mặt đắc ý khoe khoang: "Lúc em 30, chắc là con trai em đã đi học!"

"..." Tuổi tác cũng là một sự kì thị.

"Anh đây không trẻ nhưng có tiền! Đại gia đây muốn vợ có vợ, muốn con có con. Chỉ tại không muốn thôi!" Lương Đình bày ra vẻ mặt cực kỳ tự kỷ.

"..." Vẫn là ế thôi.

"Lạc đề rồi! Bà xã, em nói xem, tại sao nhìn chăm chăm anh ta!" Tổng Tư Dật hí hóp mặt đe dọa.

"Vì anh đẹp mắt hơn nhóc chứ sao? Haha!" Vị chủ tịch nào đấy quả thật là vô cùng vô si.

An Thuận Thuận rồi rầm cắn môi, đáng thương nhìn Tư Dật. Anh thờ dài vỗ vỗ má cô dịu dàng nói: "Muốn hỏi gì cứ hỏi, đừng ngại! Anh ta bà tám quá nên mới ế đến giờ đó!" Liếc mắt ngó vị chủ tịch "thích tám".

Lương Đình liếc mắt về phía Tổng Tư Dật khinh bỉ, bản thân anh dù đã 30 nhưng cũng vẫn đẹp trai, trẻ tuổi như thường. Thân cao mét tám, cao ráo điển trai cộng thêm khuôn mặt ưa nhìn hoàn toàn là một người có tiền có sắc. Bộ vest trên người là đặc biệt được đặt may, giày da làm thủ công, đồng hồ số lượng có hạn, nước hoa sang trọng đắt tiền cộng thêm xe hơi sang chảnh.

Trẻ sao!? Anh đây có tiền! Trẻ sao!? Anh đây có quyền!

Ba mươi đúng là không trẻ lắm, nhưng anh đây có tiền, có quyền, còn có cả nhan sắc! Haha.

Lương Đình nở nụ cười tiêu chuẩn cực kì hào phóng nói: "Có gì muốn hỏi cứ lên tiếng! Em đã là em dâu của anh rồi, không cần ngại!"

Cô chớp chớp mắt hỏi lại: "Thật?"

Lương Đình gật đầu như đinh đóng cột: "Đương nhiên thật!"

Tổng Tư Dật tao nhã gấp một miếng cá, liếc mắt ra hiệu cho Thuận Thuận há mồm. Cô nheo mắt, há mồm, hí hóp nhai nhồm nhoàm miếng cá sống ngon lành: "Ăn! Lát mới có sức mà nói nhảm!" Anh cưng chiều chăm chút cho cô ăn, bồi bổ vì phúc lợi của anh mà!

Lương Đình ghen tỵ phát hờn, nhìn xem, nhìn xem, bọn họ lại dám ân ái ái trước mặt người độc thân lâu năm. Anh cảm thấy Army đáng yêu hơn cặp đôi trước mặt này nhiều. Dù cho có cầu nhau, độc mồm, độc miệng nhưng cũng không gây ngứa mắt.

Ăn uống được nửa buổi, An Thuận Thuận chợt nhớ đến vấn đề khiến cô cực kì tò mò: "Đúng rồi! Anh Đình, anh và chị An My đang quen nhau sao?"

An My!!? Nghe quen quen... a khoan... An My = Army.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lương Đình nghe xong bị sặc đến chảy nước mắt: "Khụ khụ... khụ khụ..." Phần nộ liếc mắt nhìn Tổng Tư Dật đang nhàn nhã gấp thức ăn cho Thuận Thuận.

Tổng Tư Dật nhếch môi cười trộm.

"Anh với Army là "chiến hữu" đồng hành thân thiết!... À... mà sao em dâu lại thắc mắc? Báo chí viết lung tung lên thôi mà!" Lương Đình cứng ngắt cười cười.

"Không thể nào!" An Thuận Thuận muốn lật bàn tại chỗ.

Tổng Tư Dật nhét miếng thịt gà vào miệng cô, không vui nói: "Cái gì mà "không thể"! Đó là chuyện của họ, nhiều chuyện cái gì!"

Bạn học Thuận Thuận bắt măn: "Ngôn tình ngay trước mắt, ai mà không nhân cơ hội để biết!"

Lương Đình im lặng cuối đầu ăn cơm, ngẫm nghĩ đến anh- steven đẹp trai tiêu soái phong độ lại đứng bên cạnh Army. Nghĩ đến là rùng mình, óc át nổi hết cả lên.

Bạn nhỏ Thuận Thuận lại không kiềm chế được lên tiếng: "Vậy là chị ấy đang phát triển quan hệ với tổng giám đốc của Quý Điền!"

"Khụ khụ... khụ khụ... khụ khụ..." Lương Đình lại bị sặc rượu.

Tổng Tư Dật vuốt vuốt đầu cô, coi như an ủi.

Ổn định lại, Lương Đình hướng An Thuận Thuận, đầu hàng: "Anh thua!!! Anh thua!" Anh lấy khăn giấy lau miệng, ngồi vắt vẻo, uống rượu một cách sang chảnh: "Bồn thiếu gia hôm nay sẽ giải đáp mọi thắc mắc về Army cho em!"

...

-.- Biết gì không?! Army chính là "nữ vương độc thân", từ một "cô bé lọ lem" dần tiến hóa thành "nữ vương". Quá trình ấy có biết bao đau khổ!

Thật đáng sợ!

...

Trời ngà chiều...

An Thuận Thuận mặt mũi nhấm nhấm vui đầu vào ngực Tổng Tư Dật hai tay ôm eo anh, hai tay của anh vòng qua vai cô, ép cô trong ngực mình. Ánh trời chiều như quét một tầng ánh sáng vàng nhạt ấm áp, phòng khách rộng rãi, hai người lại chen chúc nhau trên sofa chật hẹp.

Không gian yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở đều đều của đôi phương, tiếng tim đập vững vàng, mạnh mẽ. Cảm nhận thân nhiệt của nhau.

Cả ngày bay nhảy bên ngoài khiến cô mệt lả, tâm trạng cũng bị chi phối bởi câu chuyện của Lương Đình. Mở mắt ra, cô ngước đầu lên nhìn vào gương mặt anh, một tay bám vào eo anh, tay phải vuốt ve gương mặt người đẹp.

Cảm nhận được tầm mắt nóng rực của Thuận Thuận, anh mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, trong tim dường như đập lỡ một nhịp khiến cô hít thở không thông.

Khi yêu nhau thì dù chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thêm vui vẻ, tim An Thuận Thuận chùng xuống.

"Sao thế? Không khỏe?" Tổng Tư Dật nheo mắt lo lắng đưa tay kiểm tra trán cô! Thấy cô lắc đầu buồn bã dựa đầu vào hõm vai anh. "Đồng cảm?" An Thuận Thuận gật đầu khẽ thờ dài. "Thật ra, chị ấy cũng không cần em đồng cảm!"

"Một cô gái như chị ấy sao có thể trải qua mấy chuyện còn "máu chó" hơn cả tiểu thuyết ngôn tình vậy chứ! Haiz~"

Tổng Tư Dật không vui nhìn cô: "Em cũng không nên áp đặt mấy suy nghĩ ngây thơ của mình lên chuyện của chị ấy! Cho dù em thông minh cũng không thể nghĩ ngờ năng lực và trí tuệ của một người 27 tuổi!"

"Vậy anh nói xem, rõ ràng là mối tình lãng mạn giữa chị ấy và Quý Thừa Dư lại bị gia đình ngăn cấm không phải là rất tệ sao! Còn cả tên họ Quý đó lại đi dây dưa với hàng chục cô!" Bạn học Thuận Thuận tỏ rõ thái độ "cực kì bất mãn".

"Em nên chuyên tâm với anh chứ không phải là với chuyện của cô ấy!" Bạn học Tư Dật cũng sắp bùng nổ đến nơi.

"Nhưng mà..."

"Suyt..." Anh đưa ngón tay che môi cô lại. "Thuần Thuần ngốc, chị ấy là người hiểu rõ bản thân cần gì! Nếu muốn, chị ấy đã đấu tranh giành hạnh phúc cho mình rồi! Tâm tư của chị ấy không đơn giản hơn em đâu! Còn nữa, để trở thành một tổng giám đốc không thể nào chỉ dựa vào quan hệ."

"Ừm, làm phụ nữ độc thân như chị ấy thật thú vị!" An Thuần Thuần cọ cọ đầu vào cằm của anh cười cười.

"Thú vị?" Hai tay Tống Tư Dật ngay lập tức tập kích bên eo của cô.

"A... Haha... hahaha... a... nha... ha...! Nhột!... Đừng đùa nữa mà!... A... hahaaaaa.....!" Trốn không thoát ma trảo của anh, cô sống chết giãy dụa.

...

Sau đó là một màn cảnh xuân~~~~ *đóng cửa, tắt đèn*

...

Người đàn ông tây trang đen, cuối đầu cung kính: "Ông chủ! Cô An, hiện đang ở cùng một người đàn ông!"

Người đàn ông đeo kính râm đen nên không vẽ vẽ mặt của anh ta: "Tôi cho cậu 2 giờ, tôi cần tất cả tư liệu về người đó!"

"Vâng, thưa ông chủ!"

...

Người đàn ông đeo kính đen trầm ngâm, kính râm đã bỏ xuống lộ ra đôi mắt đen hẹp, mắt nhìn chăm chăm tư liệu, ngón tay gõ đều đều xuống bàn: "Không tệ! Đầu với một thằng nhóc như cậu, không thành vấn đề!"

"Hoa đã có chủ", vậy thì đập chậu cướp hoa.

~~~~~Tình địch~~~~~

Trần Trọng Nguyên, kiến trúc sư có tiếng, gia đình giàu có. Có ba là người nắm giữ nhiều cổ phiếu nhất thành phố H.

Kế hoạch tán gái.

Chinh phục hoa có chủ.

*Quy tắc 1: Tự khai thông tư tưởng

[Ất hẳn thời gian đầu bạn sẽ mang cảm giác tội lỗi vì bạn cho rằng mình chính là nguyên nhân khiến hai người đó gặp sóng gió. Thực chất, trong tình yêu không có chỗ cho sự nhường nhịn. . . Nhường nhịn tức là không yêu thật sự.

Rất khó để có thể tìm được một ai đó khiến bạn đem lòng yêu. Vì vậy, bạn phải biết nắm bắt cơ hội và làm theo lý lẽ của trái tim mình. Không có gì là xấu cả. . . Khi con gái chưa kết hôn thì dù cô ta có người yêu hay không thì bạn vẫn có quyền chinh phục và theo đuổi.]

Đối với Trần Trọng Nguyên- anh, tình yêu phải do mình giành lấy. Anh thích An Thuần Thuần, dù cô ấy có bạn trai anh cũng muốn cạnh tranh. Tư tưởng của anh đã thông suốt.

*Quy tắc 2: Kiểm chế, nhường nhịn

--- -----Hành động-----

[Vì là người đến sau nên phải sẽ phải gặp nhiều thiệt thòi hơn. Bạn có thể bị từ chối, bị hắt hủi, bị làm lơ, thậm chí có thể bị nàng xem như “người thay thế” (có những điều nàng không thể nhờ người yêu giúp đỡ, nên đành nhờ bạn). Nếu tỏ ra sĩ diện, nóng nảy và thiếu bản lĩnh, bạn sẽ mất điểm trong mắt nàng.]

"Anh Trần,..." An Thuần Thuần cảm thấy kì quái, anh chàng kiến trúc sư này mặc dù là cộng tác của cô nhưng giờ cô không còn ở lại Kỳ Phong, đột nhiên xuất hiện. Mà số lần xuất hiện ngày càng dày đặc.

"Cô An, thật trùng hợp!" Trọng Nguyên "đại nhân" mỉm cười chào cô.

"..." Lần thứ năm trong ngày, tôi đang nghi ngờ anh theo dõi tôi đấy! Cô cười cười: "Tôi xin phép đi trước!"

[Hãy chứng tỏ sự cao thượng của mình. Trong khi anh chàng kia cứ tỏ ý nghi ngờ, giận hờn, bực bội cô nàng, thì bạn cứ thật chân thành, vẫn mỉm cười khi thấy nàng đi cùng hắn (dẫu biết việc này khó nhưng bạn phải tập luyện thôi, bạn là người đến sau mà), chấp nhận rằng bạn bị “lép vế” trước hắn (từ từ sẽ “phục thù” sau).]

"Chào cô An, thật trùng hợp!" Trần Trọng Nguyên cố ý dò la được tin tức Tư Dật sẽ đưa Thuần Thuần đến nên cố ý ăn mặc bánh bao, cười tươi chào đón cô.

"À, haha... trùng hợp ghê!" An Thuần Thuần của thấy hai chữ "trùng hợp" này sắp đè chết mình.

"Tiểu tam" Trần vừa lòng nhìn thấy Tống Tư Dật cau mày, cố ý tươi cười thân thiện: "Hân hạnh được gặp anh Tống đây!" Tây trang trắng tôn dáng người cao to của Trần Trọng Nguyên, nụ cười tươi đầy ắp thu hút phái nữ càng rạng rỡ.

Tống Tư Dật, gật đầu nhẹ. Anh tay phải ôm eo Thuần Thuần bấm một cái khiến cô đau muốn chết, tay trái vuốt đầu cô, ghé vào tai cô cáit một cái: "Nên nhớ, em đã có chồng!"

"..." Đầu phải lỗi tại cô.

Trên mặt Trần "tiểu tam" vẫn giữ nụ cười của "hoa hậu thân thiện.

[Con gái, dù đã có người yêu đi chăng nữa, thì thăm sâu trong tâm hồn, nàng vẫn muốn được quan tâm, được chăm sóc, được thăm hỏi dịu dàng. Thế nên, bạn hiểu được nàng càng nhiều thì cơ hội bạn chiếm được trái tim nàng càng cao.]

Tận dụng sơ hở, Tống Tư Dật vừa đi khỏi An Thuần Thuần, Trần "tiểu tam" xuất hiện: "Thuần Thuần, anh Tống bận rồi sao!" Thủ đoạn cần áp dụng là nụ cười ảm áp, giọng nói dịu dàng.

"Haha... người quen cần tìm!" Cô cười gượng, sao không gọi cô An!? Anh ta đâu có thân quen lắm.

"Em thôi việc ở Kỳ Phong rồi sao?"

"À, trợ lý không phải chuyên môn! Còn anh Trần!"

"Gọi anh là Nguyên đi! Anh Trần nghe xa cách quá!"

"..." Có thân gì đâu!?

*Quy tắc 3: Thể hiện những lợi thế của mình

[Hãy cho nàng thấy, bạn có được nhiều đức tính, thể mạnh, tài lẻ... mà anh chàng kia không có: biết nấu ăn, chơi ghi-ta giỏi, hát hay, yêu động vật, giàu lòng thương người, biết lắng nghe, có sự kiềm chế tốt, biết chờ đợi, mạnh mẽ, tự tin, có đủ bản lĩnh để bảo vệ và che chở cho nàng...]

Tất tần tật những ưu điểm bạn có mà chàng kia không có, nếu bạn biết cách thể hiện đúng lúc, nàng sẽ có một sự so sánh ngầm và dần hiểu ra rằng, ai là người nàng thật sự cần.

Dẫu cho tên kia có đẹp hơn bạn, tài giỏi hơn bạn, thì hẳn vẫn sẽ thiếu một vài đặc điểm nào đó mà nàng cần. Và điều bạn nên làm là phát huy thể mạnh của mình, đồng thời không tự ti, không yếu đuối, không dễ bỏ cuộc.]

Nấu ăn, chơi nhạc!?! Không biết! Yêu động vật!?! Trần Trọng Nguyên bị dị ứng lông thú. Anh là đại kiến trúc sư, đương nhiên có tài có đức. Kakaka!!! Có rồi!

Tống Tư Dật tuy tuổi trẻ, tài giỏi nhưng kinh nghiệm thương trường cùng quan hệ trong giới này không thể bằng anh. Xuất thân gia đình không thể nào bằng anh. Cái quan trọng là cần tạo cơ hội gặp gỡ thường xuyên.

"Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con!" vậy dựa vào tập đoàn Trần gia hợp tác với Tư Tư vậy!

*Quy tắc 4: Biết quan tâm, biết lắng mạn

[Dù cho là người đến sau, nhưng bạn cũng có lợi thế nhất định, đó là mọi thứ về bạn đều mới, nàng chưa biết gì nhiều. Đây là cơ hội để bạn chứng tỏ cho nàng thấy, bạn ngọt ngào, biết cách cư xử và có thể làm nàng vui, từ những tin nhắn hỏi thăm nho nhỏ cho đến những lời động viên khích lệ. Sẽ có đôi lúc bạn quan tâm bằng hành động.

Có thể những điều này, người yêu nàng không có, và do vậy, dần dà bạn sẽ ghi điểm. Nếu "tên kia" không biết phấn đấu, cố gắng, thì sẽ bị bạn bỏ lại phía sau, và cuối cùng, chiến thắng thuộc về bạn.]

--- ----Hành động-----

[Trọng Nguyên]: Hi! Chào cô nàng xinh đẹp!

[JQ với Tống Mỹ Nhân]: Anh Trần?

[Trọng Nguyên]: Haha, không ngờ em An lại khách sáo như vậy?

[JQ với Tống Mỹ Nhân]:...

...

[Trạng Nguyên]: ^.^ Buổi sáng tốt lành!

...

[Trạng Nguyên]: Bữa trưa vui vẻ!

...

[Trạng Nguyên]: Buổi tối ấm áp!

...

Chỉ có dòng chữ "đã xem" nhưng không thể đánh bại được tinh thần chiến đấu của Trần "tiểu tam".

Với tình trạng tập kích bằng tin nhắn của Trần "tiểu tam", trong khi ấy An Thuần Thuần chơi trò đổi điện thoại với Tống Tư Dật. Cô cảm thấy gần đây "lão Tống" nhà cô tính tình thật xấu, mỗi lần đóng cửa tắt đèn thì sáng hôm nay cô chỉ có thể nằm bẹp dí trên giường. Thuần Thuần khóc không ra nước mắt.

Dù vậy thì "lão Tống" vẫn rất cưng chiều Thuần Thuần. Thật ra mà nói Trần "tiểu tam" đối với Tư Dật không có phân lượng nào nhưng vẫn bực bội vì người con gái mình yêu bị người ta dòm ngó. Đề phòng của anh được nâng tầm cao mới.

*Quy tắc 5: Giữ khoảng cách nhất định

[Điều này thể hiện sự tôn trọng với nàng và với cả anh chàng kia nữa. Hai bạn chưa là gì của nhau, nên bạn sẽ cạnh tranh một cách công bằng, dù không có cơ hội bên cạnh nàng, dù không được đi chơi cùng nàng nhiều như hấn, nhưng bạn vẫn dành tình cảm cho nàng, vẫn kiên nhẫn chinh phục nàng. Ở thời gian đầu của cảm, mà bạn đã chủ động nắm tay, hay ngồi quá sát nàng, nàng sẽ cảm thấy khó chịu.]

Được trước mắt là tránh một chút tạo cảm giác lúc gần lúc xa. Mặc dù, cũng không có cơ hội ngồi chung một chỗ.

*Quy tắc 6: Quân tử

[Bạn không ghen vớ vẩn như anh chàng kia. Và dấu cho bạn là người thất bại trong cuộc chinh phục này, bạn vẫn dành những tình cảm tốt đẹp cho nàng ở vai trò một người bạn. Nhiều tên thường có khuynh hướng đi tán tỉnh người khác sau khi không chinh phục được người trước. Như thế là sai và càng cho nàng thấy, bạn là người hoàn toàn không xứng đáng.]

Trần "tiểu tam", cảm thấy bản thân anh cực kì quân tử. Nhưng mà có gì đó sai sai!? Phải chăng, như vậy An Thuần Thuần sẽ đối với anh có nhiều thiện cảm

Thật ra, Trần "tiểu tam" có gương mặt cùng xuất thân vô cùng tốt, cộng thêm sự nghiệp cũng coi như là có tiếng, chỉ tiếc một điều là để ý đến ngay một cô gái như An Thuần Thuần.

Trần Trạng Nguyên cảm thấy yêu thích An Thuần bởi vì anh cảm nhận được cô ấy là một cô gái hòa đồng, ấm áp, biết quan tâm, lại khá độc lập lại rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Xuất hiện mối nguy

An Thuần Thuần: Mami~ người ta thật đau lòng!

Lâm My My: *lau kính* Đừng đến gần kẻ độc thân như ta! *xua tay*

An Thuần Thuần: Mami~ người là kẻ vô trách nhiệm!

Lâm My My: *ngoáy tai* Ta không có khả năng! *liếc* => bụng của Thuần Thuần.

An Thuần Thuần: *che bụng* không phải! *nói thầm* tư duy của mami thật biến thái.

Lâm My My: *sờ mũi* (◕◕)? Gì nha?

An Thuần Thuần: ￣￣ Dật Dật nói là Trần "tiểu tam" chỉ là tép riu, không có chút tính khiêu chiến. *nuốt nước miếng* Nói... Mami, người càng ngày càng xuống dốc nha!

Lâm My My:(￣ - ￣) Quá đáng! Quá đáng! *Quay lưng bỏ đi*

An Thuần Thuần: @.@ Mami!?

Lâm My My: *lảm bảm* Quá đáng! *cắn cắn thỏ bông* Quá đáng! *Đi mất*

An Thuần Thuần: *...*

Lâm My My: Á há há... há há *cười điên loạn* Chưa biết ai ngu hơn ai! Á há há... há há. Cho người mệt chết!

Đến để xem chương mới nhất nha các bạn!

Đối với Trần Trọng Nguyên thì theo đuổi con gái nhà người ta là điều trước nay anh chưa từng thử lần nào, lần đầu muốn yêu đương lại gặp phải cảnh "đến trễ một bước". Thật là quá đau đầu!

"Ông chủ! Theo như số liệu điều tra được thì, toàn bộ tài sản của cậu Tổng gồm có bất động sản và cổ phiếu thì... không thích hợp cho lắm!"

"Có gì không thích hợp?"

"Theo những gì điều tra được thì gia đình của cậu ấy không thuộc dạng giàu có!"

"Tiếp tục!" Trần Trọng Nguyên lạnh nhạt nói, không giống thái độ ôn hòa thường ngày khi gặp An Thuần Thuần.

"Tuổi cậu ấy lại còn quá trẻ, lại không có thông tin cho rằng cậu ta là thần đồng!" Người đàn ông cung kính nói.

"Nói vậy, cậu ta trẻ tuổi, không nhờ gia đình lại có thể gây dựng được sự nghiệp như thế quả không đơn giản!" Trần "tiểu tam" nhíu mày, trẻ tuổi như thế tuy ngoài mặt là mờ công ti Tư Tư, nhưng trên thực tế trong tay cậu ta nắm rất nhiều cổ phiếu và bất động sản có giá trị. "Điều tra được người nâng đỡ cậu ta chưa?"

"Thưa ông chủ, không có phát hiện!"

"Nhất định phải điều tra cho tôi! Người trẻ tuổi nhất định phạm phải sai lầm!" Anh không tin, Tổng Tư Dật kia có thể một tay che trời.

Người đó đã nói: Cậu muốn theo đuổi An Thuần Thuần, tôi sẽ giúp cậu!

Nắm tay thành nắm đấm, tinh thần chiến đấu của Trần Trọng Nguyên liên tục tăng cao.

Trần Hạo quăng sập tài liệu lên bàn làm việc của Tổng Tư Dật, lòng đầy phiền muộn, vò đầu bứt tóc: "Này, Dật! Vương Quân nói là gần đây xuất hiện kẻ lạ theo dõi mạng của công ti chúng ta. Tuần Anh sợ có chuyện ngoài dự tính xảy ra nên đang thiết lập khả năng theo dõi ngược!"

Tổng Tư Dật chống cằm suy nghĩ, bàn tay nắm chuột dừng lại. Tuần Anh đã là thành viên kĩ cừu về IT, nếu cả cậu ấy cũng rơi vào tình trạng chống chọi, khiêu chiến với trình độ của Trần Tuấn Anh thì người này quả nhiên không phải dạng tầm thường. Tường lửa của công ti khá tốt mà còn bị hack thì có khả năng người này dễ dàng theo dõi mọi hoạt động một cách hết sức dễ dàng.

Trần Hạo vuốt cằm, đi qua đi lại: "Công ty của chúng ta từ trước đến nay rất tốt mà, hacker đột nhiên lại chọn chúng ta, chẳng lẽ chỉ vì mấy phần mềm của chúng ta! Nếu nói về tấn công thì không phải công ty con của Lương Đình không bị tấn công."

Tư Dật khép laptop lại: "Hiện tại, chỉ kết luận là có kẻ xâm nhập. Chúng ta cần xem xét tình hình!"

"Phá mấy cái hệ thống của thằng chó đó! Tuần Anh chắc làm được!" Trần Hạo bực bội.

Tổng Tư Dật bình tĩnh suy xét lại: "Có lẽ chúng ta nên bàn bạc chuyện này với Army, xem xét tình hình bên Lương Đình rồi quyết định!"

["Hacker!?"] An My cao giọng, vừa nghe tình hình bên Tư Tư, cô liền cảm thấy bực bội: ["Tôi đã kêu thư ký thông báo xuống rồi, có tình hình gì đặc biệt tôi sẽ báo ngay cho cậu! Còn..."]

Cô ấy chưa nói xong thì bên này Tổng Tư Dật lật tức cắt đứt: "Điện thoại có khả năng bị nghe lén!"

["Được rồi! Gặp sau!"]

"ok"

Tình hình bên Army rất yên tĩnh, nhưng... phòng làm việc của Tổng giám đốc tập đoàn Lương Đình nổi danh, vang lên những thanh âm náo loạn, tiếng đồ vật vỡ, tiếng lên giọng của chủ tịch Lương Đình...

"KẸ NÀO TO GAN DÁM XÂM NHẬP VÀO HỆ THỐNG CỦA LƯƠNG ĐÌNH!" Sau đó là hàng loạt tiếng đập phá cùng tiếng sành sứ vỡ vụn.

Anh vừa nói vừa uống cà phê, hai chân bắt chéo cực kì nhàn nhã. Những âm thanh đồ vỡ chói tai phát ra từ chiếc loa tiện dụng siêu nhỏ đặt trên bàn. Chủ tịch Lương chỉ bình thản uống trà, lâu lâu đệm vài ba câu cho có "màu sắc". "TIỀN CỦA ÔNG ĐÂY BỎ RA ĐỂ MÁT SẠCH À?"

Toàn bộ những nhân viên đang ghé tai nghe lén trước cửa phòng, hai chân liên tục run rẩy. Công việc của mỗi nhân viên ở tập đoàn Lương Đình đều là "bát com" của họ. Chủ tịch Lương là người dễ chịu nhất, ôn hòa dễ gần, nhưng mà một khi nổi giận thì... ôi!... Chưa biết?

Lâm An My ngồi tại bàn làm việc, khoanh tay trước ngực chán nản xem Lương Đình diễn trò. Cô đang bận suy nghĩ về chuyện hacker lần này.

Nếu muốn xâm nhập thì cũng lắm chi là "múa riu qua mắt thợ", nhân viên phòng IT toàn bộ đều là nhân viên xuất sắc nhất, muốn hacker chuyên nghiệp thì phòng công nghệ thông tin của Lương Đình hoàn toàn đứng đầu. Evan- hacker nổi bật đứng đầu trình độ ở thành phố H này là thành viên đặc lực của Tổng bộ Lương Đình, cũng coi như là người thân cận bên cô, do cô đích thân đưa về.

Nhưng theo những gì Evan phân tích thì có hai nhóm hacker xâm nhập, rồi rầm ở đây là không biết họ có mục đích gì, là bạn hay thù, cùng mục tiêu hay khác mục tiêu. Trước mắt vẫn chưa thể "bắt dây động rừng" khiến cho bọn họ cảnh giác ngược lại.

Vậy cuối cùng là người này muốn nhắm vào Lương Đình, Tư Tư hay là vẫn còn mục đích khác. Đạo chơi sao!? Không có khả năng, những kế hoạch hạng mục của Tư Tư bị xâm nhập đều có khả năng khiến Tư Tư phá sản bất cứ lúc nào. Tập đoàn Lương Đình hiện sở hữu hạng mục quan trọng nếu gặp sai lầm nghiêm trọng thì cũng không sao do đây đủ nguồn lực.

Thế rốt cuộc bọn họ muốn gì? Tiền! Cổ phiếu! Nhắm vào ai, Steven hay Tư Dật?

Lương Đình nâng ly cà phê ngắm nghía, tặc lưỡi phát lên tiếng suýt xoa "chắc chắc". Về mặt, cậ thể mĩa mai, cười cợt cô: "Vẫn chưa nghĩ ra à?" Anh lắc lắc đầu, bữ môi phán một câu: "Tệ quá!"

Lâm An My nhăn mặt, bực bội: "Anh nghĩ ra rồi sao?"

Lương Đình bày ra vẻ mặt đắc ý, cười khẩy: "Bởi vì anh đây là "Thần đồng giới kinh doanh" đấy nhá! Muahahaha!!!!!"

Đầu cô chây xuống vô vàng vạch đen: "Lương Đình!..."

Anh nhường mày khó chịu, ôm ly cà phê ngồi chồm hồm trên ghế sô- pha. Một người đàn ông lại ngồi trên sô- pha, uống cà phê theo kiểu của mấy bà "hàng chợ" thật sự khiến người ta nhức mắt, nhất là cái bộ tây trang sang chảnh trên người anh ta.

Lương Đình giận dữ, bậm môi: "Giờ làm việc phải gọi là Steven!"

An My bốp trán, chán nản. Cô theo chân anh ta hơn mười năm, năm tháng này thật đúng là không dễ sống mà! Mặc dù anh ta là "Thần đồng giới kinh doanh" thành phố H không sai, nhưng với bản tính lập dị này thật sự là khiến người ta đau đầu.

Lương Đình mặc kệ quần áo trên người của anh hiện tại là tây trang đắt tiền gì gì đó, hai chân gác hằn lên sô- pha tận hưởng, khôi phục hoàn toàn bộ dáng cá lờ phất phơ thường ngày. Ra về bà tám, châm chọc cô: "Army à, buông lỏng tinh thần một chút! Nhìn xem, cứ trang điểm kiểu này! Chắc... chắc!!! Ế đến già!"

Cô liếc xéo anh, lạnh lùng đâm chọc lại: "Nhìn lại anh đi Steven, anh còn chưa từng có bạn gái!"

Da mặt Lương Đình ti lệ thuận với số tuổi, dày như tường thành. Anh luôn bày ra vẻ mặt hết sức vô tội, trông cứ như chàng trai mới lớn ngây ngô thuần khiết. Chỉ là chàng trai này là kẻ có khả năng thao túng giá cổ phiếu của cả thành phố H, chém gió chơi thôi, anh ta có tài nhưng sợ công an bắt nên quay sang đầu tư Bất động sản. Tập đoàn Lương Đình chủ yếu là đầu tư bất động sản, hiện tại đang mở rộng thị trường tham gia vào một số ngành khác.

Một trong số những công ty con của Lương Đình là AM, đang đi theo lĩnh vực công nghệ game. Hiện tại cùng Tư Tư hợp tác không tệ.

Câu chuyện mà Lương Đình nói đôi khi người thường không bắt nhịp nổi, tư duy của anh ta giống như bị gián đoạn rồi lại bắt nhịp, là kẻ lập dị vô cùng bà tám: "Army à, trình độ hiện tại của em tuy hơn người nhưng vẫn chưa đủ!" Ít khi được thấy vẻ mặt nghiêm túc của lão đại Lương Đình. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên tốt độ của An My, anh hí hóp mắt cười: "Mang lễ vật tặng anh đi! Anh nhận lòng thành sẽ chỉ điểm cho!" Nói rồi đứng dậy phui phui bụi trên bộ tây trang bị anh chà đạp rồi bỏ lại một câu rồi đi: "Phụ nữ quá lý trí, đàn ông sẽ tự rút lui! My à, bao nhiêu năm rồi, em nên mở lòng ra đi!... haha... tạm biệt!"

Lâm An My cứng người, "rút lui". Cô cười nhạt, tự giễu cợt bản thân mình! Lương Đình đang nhắc nhở cô.

Quý Thừa Dư, bao nhiêu năm rồi. Hôm nay anh lại triệt để khiến tôi cảm thấy đoạn tình cảm đó quá dư thừa, y như chính cái tên của anh.

Ngoài trời âm u, mưa lất phất rơi. Tổng giám đốc Army của Tập đoàn Lương Đình lại đang ngăn người mà lạnh lùng ngắm nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

"Mưa rồi sao?" An Thuận Thuận giờ phút này đang nằm gọn trong lòng Tổng Tư Dật hưởng thụ đặc quyền làm bạn gái, yêu đương chính là ngồi ngắm mưa cùng nhau cũng cảm thấy lãng mạn. Đôi lúc tâm huyết dâng trào thì ôm ôm, hôn hôn. Khi nào mà cảm thấy tình thú thì sờ sờ, mó mó, cùng nhau lăn lộn "sinh hoạt tình thú". Nghĩ đến mấy việc này cô không nhịn được cười hi hi ha ha mà không biết.

"Thật là thỏa mãn!" Tổng Tư Dật hít mắt ôm cô trong lòng, hai tay ôm lấy cô cảm nhận độ mềm mại của da thịt mềm mại của cô. Lòng trương lên, cảm giác lâng lâng sáng khoái cứ như không thờ nổi. Muốn ôm cô, ôm mãi, ôm mãi, không nỡ buông tay.

Ở công ty, hacker xuất hiện làm mọi việc trở nên căng thẳng. Nhưng về nhà ôm cô, ủ ấm trong lòng anh thật sự là quá thỏa mãn. Có thể anh không phải thần đồng như Lương Đình, cũng không đủ kinh nghiệm bằng Lâm An My, không đủ giàu có như nhà của Trần Trọng Nguyên. Nhưng trong cuộc đời anh có cô- An Thuận Thuận, người con gái duy nhất anh yêu cả đời này! Thật muốn cưới cô về ngay.

Nhưng anh biết, hiện tại công ty xảy ra vấn đề, người nhà họ An cũng chưa chắc là muốn gả cô cho anh, tình địch lại ngang nhiên xuất hiện. Anh thật sự cho rằng Trần Trọng Nguyên đó căn bản chỉ là vui đùa có lẽ, nhưng anh lần này cần phải lo chu toàn mọi việc, anh không thể khinh địch. Trần "tiểu tam" vừa xuất hiện không bao lâu liền xảy ra nhiều vấn đề dồn dập đến vậy! Một mối, áp lực.

Nhìn cô gái trong ngực anh tươi cười nhìn anh, đôi mắt này khi cười đúng là rất có thần, cái mũi nhỏ xinh này cũng không tệ, môi hồng nhỏ nhắn đáng yêu. Lại là son môi vị cam, anh thích! Cười nhẹ, rồi hôn xuống môi cô.

An Thuận Thuận cười khúc khích, chủ động ôm cổ anh, dâng lên đôi môi khiến anh thêm khát. Nhìn anh gần đây vì công ty mà lao lực căng thẳng cô cũng xót lắm chứ! Cố gắng bồi bổ cho anh cả thể xác lẫn tinh thần.

Vừa chạm môi vào đôi môi ướt át của cô, tâm trí anh như muốn nổ tung. Đầu lưỡi khiêu khích luồn vào trong miệng cô, đùa bỡn lưỡi cô, còn cố ý lướt khắp ngõ ngách trong khoang miệng nhỏ nhắn của cô. Yêu đương chính là vừa mới hôn hôn lại muốn hôn nữa, vừa mới hôn xong lại cảm thấy muốn hôn lâu hơn, giống như một liều thuốc phiện, nghiện, lại muốn nghiện tiếp.

Nụ hôn kéo dài cả tiếng đồng hồ, hai người bọn họ cứ ngồi ôm nhau hàng giờ như thế. Yêu đương đúng là có sức mạnh khiến con người ta không thêm quan tâm đến thời gian một chút nào! Nhưng mà lần này, vấn đề của Tư Tư có lẽ không tầm thường. Anh đang lo lắng nhiều khả năng đột nhiên xảy ra, chắc phải mau chóng lấy cô về nhà mới đỡ lo.

Tổng Tư Dật dịu dàng gọi cô, ánh mắt đầy cưng chiều: "Thuận Thuận!"

Nhìn vào mắt anh, An Thuận Thuận càng giống như bị thôi miên. Cái gì mà dịu dàng như nước, ôn nhu như ngọc chắc là để chỉ mắt anh lúc này. Cô càng cười càng vui vẻ. Thuận Thuận ngồi dạng hai chân trên bụng anh, ôm anh như gấu túi. Anh vừa gọi cô liền ngồi dậy, đưa tay trêu chọc cằm anh, rồi bờ cột trêu anh: "Mắt anh đẹp vậy, làm em muốn móc ra bỏ vô hộp cất!" Vừa nói vừa đưa ngón tay vuốt quanh mắt của anh.

Tổng Tư Dật cười nhẹ, chụp lấy bàn tay trắng nõn của cô đưa lên miệng cắn cắn, trêu ngược lại cô: "Nếu vậy, em phải nuôi anh!"

An Thuận Thuận cười hi hi, vùi vào lòng anh, nũng nịu: "Mau nói 'anh yêu em', không thì em móc mắt anh!"

Tổng Tư Dật cười to, lộ ra răng khểnh đáng yêu, chớp chớp mắt nhìn cô, đầy cưng chiều lập lại lời nói cô muốn: "Anh yêu em!"

Vừa lòng An Thuận Thuận lại vùi vào lòng anh cười khúc khích thỏa mãn.

Hạnh phúc sao!? Đương nhiên hạnh phúc! Thỏa mãn sao!? Đương nhiên thỏa mãn. Các bạn trẻ à, yêu đương không phải chỉ là mấy lời ngon ngọt, cho dù tuyên ngôn tình yêu của bạn có tuyệt vời thế nào, cũng không thể bằng, lòng chung thủy chân thành của người mình yêu.

Một khoảng bình yên không chắc là sau đó sẽ vẫn bình yên.

Tuyên ngôn có bao nhiêu thành tâm, có thể thực hiện được hay không?

Tuyên ngôn không bằng hành động đi! Các cặp đôi ơi, đừng vì tí chuyện nhỏ mà giận dỗi nhau, đừng vì người yêu của mình không quan tâm mà hờn giận. Hãy ngồi xuống trao đổi cùng nhau, tự bản thân mình trân trọng người yêu của mình mà cố gắng, cố gắng quan tâm người ấy hơn, cố gắng yêu người ấy nhiều một chút. Bạn lười quan tâm, người ấy cũng mặc kệ, vậy tình yêu của các bạn sẽ dần phai nhạt.

Duyên phận là điều hết sức kì diệu, nó có thể khiến cho hai người xa lạ sống chung một nhà, nó cũng có thể khiến cho một cặp đôi đang yêu nhau nồng nhiệt phút trước, chia tay nhau lạnh lẽo ở phút sau.

Trân trọng hiện tại, nhưng đừng bi lụy, người không yêu mình thì không cần cưỡng cầu. Bản thân mỗi người đều là nhân vật chính trong mỗi câu chuyện cuộc đời của riêng ta. Ta là nhân vật trong câu chuyện của người khác, nhưng đừng buồn, họ cũng là nhân vật phụ trong truyện của chúng ta.

Lâm My My: Lời văn lại đi xa quá xa! Haha thứ lỗi cho My nói nhiều.

Trở lại thôi nhá! Hi Hi. ^-^=

Cả một buổi sáng, văn phòng làm việc của Tư Tư loạn thành một đoàn, tiếng người tiếng, gào rú tức giận, tiếng bực dọc đập bàn, tiếng mắng chửi thô tục, hoàn toàn không giống phong thái của một văn phòng tri thức.

"MÁ NÓ! GỪUUUUUUUUU..... AAAaaaaaa..... Đánh chết m* tụi bây!"

"Anh em, GIẾT NÓOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO!"

"Đ*** M*! Cái tụi xàm nách@#\$(@#\$..... %%%\$%^%^..... ^%#%^&."

"Má nó, đ** biết tụi *** nào kiếm chuyện!"

"Anh em, thiên nó!!!!!!!!!!!!!"

"Đề xuống "bạo cục" nó!"

"Bắt được liền mạng nó đi chơi NP ngay! Thật là chó chết!"

"..." Đây là thành phần tinh anh tri thức của Tư Tư đây sao!? Thật là thô bỉ thế!

An Thuận Thuận nhú mảy bước vào văn phòng bị khí thế của bọn họ dọa, lạnh giọng phán một câu: "Thật thô tục!"

Không gian ngưng đọng lại, tất cả mọi cặp mắt đổ dồn về phía cô. Câu nói này chạm trúng tự ái đàn ông của bọn họ nhé!

An Thuận Thuận như đông cứng tại chỗ, ay da, cũng tại cái tật của cô, không thích nghe mấy lời chửi tục như thế! Ay da, má ơi! Lần này đắc tội nhiều người thế sao!? Chặc Chặc... đại nào cô đang phát ra tín hiệu nguy hiểm

"Thêm vào quy định của công ty, ai nói tục chửi thề trừ tiền lương!" Tổng Tư Dật nhanh chóng giải mối nguy cho Thuận Thuận, biết cô không thích người khác nói tục lại quên mất mấy tên trong công ty anh xưa nay thô bỉ. Đánh ếm xuống đã, không thể để cô chạy mất.

Mọi người đều bị thống, nước mắt lưng tròng nhìn Tổng Tư Dật, đáng thương rống lên: "Ông chủ!!! Như vậy không có nhân đạo!" Đàn ông cả một công ty trừ vài người quen ai oán thì toàn bộ đều bị ai nhìn An Thuận Thuận như muốn nói: "Tất cả đều là do cô!"

An Thuận Thuận ho khan vài tiếng, đành cứu vãn tình thế, dịu giọng dụ dỗ: "Thật ra, công ty của chúng ta sắp tuyển mấy vị mỹ nữ! Muốn để lại ấn tượng tốt đẹp thì chúng ta phải thực hiện được "nếp sống văn hóa văn phòng". Mọi người nên....."

Nhìn nguyên đám đàn ông nghe thấy có "gái đẹp" thì hai mắt sáng rỡ. Anh buồn cười cảm thấy, bản thân mình sắp chiều hư cô "vợ" đen tối của mình. Bọn họ quay đầu lại nhìn về phía anh để xác nhận mấy lời "bạn gái" của Tổng giám đốc có đúng hay không thì thấy anh cười rặng rờ, bắt đầu dĩ gặt đầu, giọng nói cũng dịu dàng hơn mọi ngày: "Còn không tin lời bà chủ?"

Bọn họ từ trong mù mờ nhận ra thâm ý, toàn bộ đều hưng phấn vui vẻ. Bọn họ tuy là tinh anh, nhưng cứ cái đà không có đồng nghiệp nữ riết, bọn họ chắc chắn sẽ trở thành đám trai ế già nua mất. Vì sự nghiệp tương lai phấn đấu, vì bạn gái tương lai thực hiện "nếp sống văn hóa văn phòng". Trong lòng đám đàn ông này đang nở hoa, tươi cười rặng ngời, cùng đồng thanh đứng lên cúi đầu hô: "CẢM ƠN BÀ CHỦ CHIỀU CỐ!!!"

Khóe miệng An Thuận Thuận run rẩy, một đám đàn ông thế này bị Tổng Tư Dật sai sử. Những năm tháng này, thật không đơn giản. Bọn họ muốn bạn gái sắp điên rồi.

Tổng Tư Dật ngay lập tức "cấp" bạn gái vào phòng riêng khóa lại.

Ai chả biết ông chủ của bọn họ không gần nữ sắc, gần đây mới phát hiện thì ra là có "báo vật" giấu lâu rồi! Tò mò sao!? Bọn họ là tinh anh đó, sao có thể nhiều chuyện như mấy đứa học sinh tiểu học học được, phải có khí chất của thành phần tri thức. Đúng vậy! Bọn họ làm sao lại đi nhìn lên ông chủ mình được.

Bởi vậy, toàn bộ bọn họ đều tham gia vào tổ chức điệp viên rất tốt, đám đàn ông rón rén nghe lén trước cửa, Nguyễn Vương Quân "xì xì" hai tiếng coi thường bọn họ, tự nhiên đi đến trước cửa áp tai lên cửa thực hiện sứ mệnh nghe lén. Sau đó thì lần lượt một đám chụm đầu dán tai lên cửa nghe lén động tĩnh bên trong.

Trương Văn Hiến khoanh tay trước ngực cùng Trần Tuấn Anh trao đổi ánh mắt. An Thuận Thuận vừa đến lại có thể "ổn định" được "lòng quân", tuy nói là tên hacker đó đã khiêu khích, hẹn tám giờ tối nay sẽ xâm nhập vào hệ thống của Tư Tư, trước mắt sẽ không đơn giản là một mình tên hacker đó! Vì vậy tối nay có lẽ là một trận chiến "đắm máu", một sơ suất nhỏ cũng có thể khiến cho Tư Tư lâm vào tình trạng phá sản.

Cuộc chiến này rủi ro quá lớn, nếu thắng còn đỡ, nếu thua thì Tư Tư sẽ hoàn toàn phá sản.

Phòng riêng nhà hàng nổi tiếng...

Trần Trọng Nguyên ngồi đối diện một người đàn ông.

Người đàn ông đó khí chất thành thục, trông tuổi tác khoảng ba mươi, nhìn cách ăn mặc là người giàu có, mùi nước hoa trên người anh ta là Guerlain Shalimar – mùi hương “gợi tình” nhất trong số các loại nước hoa. Jaques Guerlain đã cho ra đời căn phòng ái muội này năm 1925 - chai nước hoa dòng oriental đầu tiên của nhân loại. Nói đúng hơn là một loại nước hoa kích dục.

Về mặt thành thực nghiêm túc, nhưng mùi nước hoa cũng đủ biết anh ta là một kẻ phong lưu: "Tôi đã nói rồi, cậu ta rất vườn chân. Muốn theo đuổi được

cô gái đó, phải tách cậu ta ra trước."

"Nhưng mà, tôi cảm thấy..." Trần "tiểu tam", cũng chỉ là một kiến trúc sư, đối với việc tranh đấu không có hứng thú.

"Cậu phải biết! Trong giới này, 'thắng làm vua, thua làm giặc', nếu cậu không tiêu diệt được đối thủ thì sẽ bị chính đối thủ của mình tiêu diệt!" Người đàn ông này, là hình mẫu thu hút mọi ánh nhìn của phái đẹp. Có thể nói anh ta là một "tay sát gái". Cũng là một người kinh doanh giỏi.

Trần Trọng Nguyên nhăn mặt: "Tôi thấy hành vi 'cháy nhà đi hôi của' của chúng ta rất không quân tử!"

Người đàn ông đối diện lạnh nhạt nói: "Phó tổng Trần, không phải em gái cậu cũng ở đó sao? Cô ấy đã biết rõ chuyện chúng ta làm nhưng mà lại chọn cách im lặng! Rõ ràng anh em hai người chỉ thiếu chút dũng khí thôi!"

"Thế nhưng..."

Người đàn ông có vẻ không kiên nhẫn: "Nếu cậu ta có năng lực, dù cho cậu có làm gì cũng vô ích! Đừng cứ không quyết đoán như vậy!" Nói rồi anh ta đứng phắt dậy, quay người rời khỏi.

Trần Trọng Nguyên cảm thấy bồn chồn lo lắng, rốt cuộc làm vậy có tốt không.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Về nhà mẹ

Sau khi Tổng Tư Dật mang An Thuần Thuần vào phòng làm việc riêng thì đóng cửa. Anh ngồi chễm chệ ở ghế dành cho Tổng giám đốc, ngoắc ngoắc tay, gọi cô ngồi trên đùi mình. Để lưng cô tựa trước ngực anh, hai tay anh ôm gọn vòng eo nhỏ của cô.

Tư Dật chôn đầu vào hõm vai của cô, hai bàn tay nhỏ của Thuần Thuần cũng phủ lên vòng tay anh, làm cho bọn họ càng thêm thân mật.

"Anh hỏi em! Nếu... Tư Tư phải đóng cửa! Em có cần anh không?"

"Sao hôm nay Dật Dật của em lại hỏi ngốc thế nhỉ?" Cô nheo mắt cười cười, cụng trán lên với anh. "Tư Tư đóng cửa hay không, không quan trọng! Quan trọng là anh có tiền nuôi em! Hi Hi!!!"

"Thật ra, Tư Tư vốn dành để tặng em!"

"Thật sao? Oa~ ông chủ, anh thật hào phóng! haha!"

"Hiện tại Tư Tư rơi vào tình trạng phải chiến đấu một mắt, một còn, anh biết, anh còn thiếu kinh nghiệm. Tuy anh tin vào trình độ của tất cả những anh em ở đây, nhưng mà... có thể đối thủ của chúng ta rất lớn mạnh. Có khả năng Tư Tư sẽ phải sáp nhập với Lương Đình!" Anh nhìn sâu vào mắt cô, mắt anh đầy kiên định cùng khẳng định rằng "Tin anh".

"Sáp nhập với Lương Đình!? Nếu vậy chúng ta có bị chèn ép không? Anh lại phải làm công cho người ta có được không?"

"Không sao? Anh vẫn còn trẻ, tương lai 'tiền đồ vô cùng sáng lạng'. Có 'đại sư huynh' cùng 'nhị sư tỷ' của anh chỉ dạy không lo Tư Tư có ngày vinh quang trở lại!"

"Thật!?"

"Đương nhiên!" Anh ngập ngừng. "Trước mắt anh đã sắp xếp ổn thỏa chuyện của Tư Tư. Nhưng mà,... cá nhân thì vẫn có vài vấn đề!"

"Sao?"

"Dùng Tư Tư làm tiền cược mạo hiểm nhưng cũng đã bảo toàn được, nhưng mà để an tâm hơn chúng ta vẫn nên đăng kí kết hôn!"

"Sao cơ? Khoan đã... liên quan gì phải đăng kí kết hôn lúc này!"

Tổng Tư Dật hoàn toàn chả thèm để tâm đến mấy vấn đề vụn vặt cô hỏi, trực tiếp cầm một tập văn kiện trong ngăn kéo ra, mở trước mặt anh và cô, vẫn là khuôn mặt điềm tĩnh ấy, nhưng vẫn không giấu được nụ cười nhạt ở khóe môi. Kéo mặt cô qua, tìm một cây bút nhét vào tay cô, nhàn nhạt giải thích: "Trước mắt anh sợ hacker kia có tổ chức muốn khiến anh 'tán gia bại sản', anh đã liên lạc trước với Du An Kỳ rồi, giấy tờ chuyển nhượng tài sản sang tên em đã hoàn thành, chỉ cần chúng ta kí giấy đăng kí kết hôn. Du An Kỳ đang trên đường qua đây lấy tờ 'đăng kí kết hôn' của chúng ta, sẵn tiện cô ấy mang đến sớ tư pháp trước. Cô ấy, có chút 'quen biết' nên chiều nay chúng ta sang đó lấy giấy chứng nhận kết hôn luôn!"

An Thuần Thuần há hốc miệng, thủ tục kết hôn nghe nói rất căng mắt cả tuần, công chứng này nọ, còn có sổ hộ khẩu hiện không có ở đây, vậy mà Tổng Tư Dật lại sắp xếp rút gọn đến nỗi chỉ trong một ngày. Anh làm vậy có bị công an bắt hay không!?

"Không cần nghi ngờ lung tung. Du An Kỳ là đại luật sư, em còn không tin sao? Với lại anh đã "nhờ" cô ấy chuẩn bị toàn bộ giấy tờ thủ tục này nọ hết rồi! Là chuẩn bị từ khi anh vừa tròn 20 tuổi!"

Sét đánh cô một cái đĩ! Cô cảm thấy bạn học Tổng vô cùng nôn nóng kết hôn muốn điên luôn rồi. Thuần Thuần cứng đờ, ngờ người đánh "bốp bốp" lên tay Tổng Tư Dật. Đang đùa cô à!? Cô còn trẻ tuổi thế này mà phải kết hôn rồi sao!?

"Em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tốt!"

Tổng Tư Dật thờ dãi, xoay người cô lại, để cô mặt đối mặt với anh, tay ở eo thon tăng thêm lực, đôi mắt bi thương, giọng nói lạnh lạnh khiến cô nghe xong dựng tóc gáy.

Anh hỏi: "Anh không tốt?"

Cô lắc đầu: "..."

"Anh không có tiền?"

"..." Cô lại lắc lắc đầu. Ngẫm lại, nghe nói Maybach rất mắc tiền. Tính ra, cô mới không có tiền.

"Anh không đẹp trai?"

Cô lại càng lắc đầu như điên: "Anh rất đẹp trai!" Từ phi có sở thích ngắm mấy người cơ bắp mới chê bai Tổng Tư Dật thôi, ngoài ra Tổng Tư Dật hoàn toàn là kiểu thư sinh trắng trẻo đáng yêu. Kiểu mà An Thuần Thuần cô thích nhất.

Tổng Tư Dật đen mặt: "Vậy ý em là gì?"

An Thuần Thuần mờ mịch: "Ý gì!?"

"..." Đúng là "ngu ngốc".

Anh mất hứng thả lỏng tay, kéo dần khoảng cách của hai người, cuối cùng đỡ cô dậy, đặt cô ngồi lên bàn, còn anh ngồi ở ghế đối diện cô. Hơi thở lạnh nhạt, anh hoàn toàn lạnh nhạt xem nhẹ cô, quay đầu ngắm tường cũng không thèm liếc nhìn đến cô.

"..." Giận rồi sao!? Im ắng năm phút, không ai nói chuyện với ai. Thật đúng là dày vò.

.....Thôi được rồi cô thua!

"Tổng Tổng~" An Thuần Thuần đáng thương nhìn anh.

Tổng Tư Dật lạnh mặt liếc cô một cái rồi quét mắt xuống cánh tay đang bị cô giữ chặt, anh hừ lạnh giật tay lại.

"..." Ô ô ô, trong lòng cô đang khóc rống lên đây.

Cô uất ức đến mắt long lanh nước như đang chực trào ra vậy! Đang có ý định rống to lên thì anh quay lại, nhìn cô muốn khóc lòng mềm xuống "địu dàng" lau nước mắt cho cô, về mặt đây ghét bỏ: "Khóc cái gì? Em không ký thì sau này không có tiền mua tã cho con, đến lúc đó khóc đến "ngập lụt" cũng không có ai thèm quan tâm!"

Cô trừng mắt với anh: "Ai thèm sinh con!"

Tổng Tư Dật trở nên cực kì nóng tính, vô cùng khó chịu: "Ký để bán anh chứ có phải bán em đâu, mà còn suy nghĩ!"

Sau đó hả!? Cãi nhau một trận "long trời lở đất", kết luận:

An Thuần Thuần: "Được lắm, Tổng Tư Dật, anh dám lớn giọng với em. Em ký, cho anh làm tên chồng "mặt trắng" ăn bám vợ!"

Tổng Tư Dật cười lạnh: "Được thôi, anh kiếm tiền về cho em "bao nuôi anh" là được!"

Suốt buổi chiều, An Thuần Thuần cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Sau khi cô ký tên đăng ký kết hôn, Du An Kỳ liền mang đi nộp ngay, Tổng Tư Dật mang cô cùng mọi người ăn một bữa coi như chúc mừng. Sau đó hai người liền nhận được thông báo của Du An Kỳ là đến "phòng vấn" nhận giấy "Chứng nhận kết hôn".

Cô vẫn còn cảm giác lảng lảng không tin được chuyện gì đang xảy ra.

Cô và Tổng Tư Dật, đã là vợ chồng hợp pháp về mặt pháp luật!

Anh đưa cô về nhà, mọi người còn lại cũng về nhà tắm rửa chuẩn bị cho cuộc chiến đêm nay.

-----Chiến trận đẫm máu-----

"Tinh thần mọi người cứ thoải mái là được rồi!" Ông chủ Tổng Tư Dật hòa nhã hơn thường ngày, không biết là do có bạn gái bên cạnh hay là do đã sẵn sàng bỏ qua thắng thua. "Tôi đã chuyển tài sản sang tên vợ rồi! Phá sản cũng còn tiền trợ cấp tã lót cho con các cậu!" Người nào đó không biết xấu hổ nói.

"..." Khoe khoang.

Văn phòng làm việc của công ty Tư Tư bị thu dọn sạch sẽ, bàn làm việc được của mọi người đều bị dồn vào góc nhỏ. Bản thân mỗi người ai có bạn gái thì dặt theo ngồi ở bên cạnh, trông giống như một cuộc tập trung chơi game hơn.

Nam mặc đồ thể thao màu đen, khá thoải mái. Nữ nhân viên cũng chỉ có mỗi Trần Thiên Ngân, cô ấy mặc đồ thể thao màu trắng cùng kiểu dáng. Chính sách quà tặng của Trần Hạo đưa ra là tặng mỗi nhân viên một cặp đồ thể thao tình nhân.

Nhân viên cảm thán: "Đồ tập thể nhìn rất thú vị!"

Thế nhưng vẫn có ngoại lệ: "Này, Tư Dật. Bộ đồ thể thao của cậu cùng Thuần Thuần rõ ràng là khác hẳn chúng tôi!" Vương Gia Nghi nghiên cứu nửa ngày bộ đồ của bọn họ lên tiếng chỉ trích.

"Nhìn ra? Mất cậu cũng không tệ!" Tổng Tư Dật cười châm chọc.

"Ai ai ai... Nhìn xem, nhìn xem! Là đặt người thêu lên đấy nhé!" Đỗ Hạo Thiên nhập cuộc vuốt vuốt chữ thêu trên tay áo Tổng Tư Dật.

"Lần sau tôi sẽ mang quần áo đi thêu!" Trần Hạo cười mờ ám.

"Chú định thêu chữ 'Đại gia' sao?" Trần Văn Hiến cười cười.

"Không, là chữ 'hàng hiệu'!"

"..." Cái đồ cuồng hàng hiệu.

An Thuần Thuần mặc đồ thể thao ngồi bên cạnh Tổng Tư Dật, cảm giác thật nhỏ bé: "..."

"Cẩn thận, người ngoài nhìn vào cứ nghĩ hai người là 'cha con'! Hắc... hắc..." Nụ cười của Trần Hạo nghe sao mà nó rất vô duyên.

"..." Phó tổng biến thái.

Quả thật chiều cao 1m5 có hơi... chỉ là không được cao thôi mà! Nhưng mà nếu so sánh với Tổng Tư Dật thì là... quá chênh lệch... anh cao 1m79.

Chênh lệch là 29cm thôi mà, cũng không phải là 30cm. -.-["]

7h 45 phút...

Không khí lắng đọng trở lại, mọi người ồn ào vui vẻ, đùa giỡn thoải mái thì cũng có căng thẳng với cuộc chiến tối nay. Không ai dám lên tiếng phá vỡ trầm mặc của mọi người. Tư Tư có tỉ lệ nhân viên kể cả ông chủ Tổng Tư Dật là 50 người, trong đó chỉ có mỗi Trần Thiên Ngân là nhân viên nữ, tỉ lệ là 1/50 nữ. Trần Thiên Ngân có thể một mình gia nhập vào Tư Tư suốt hơn một năm nay đã là một sự thành công của cô ấy.

Đêm nay Trần Thiên Ngân mặc bộ đồ thể thao tập thể, dáng người cao gầy, chiều cao 1m6 so với An Thuần Thuần thì cao hơn. Trần Thiên Ngân rất được lòng nam nhân viên, cô hòa đồng, lại giỏi giang nên không ít người muốn theo đuổi, nhưng mà lần nào cô cũng chỉ từ chối nói là bản thân thích người khác rồi, mỗi lần thế ánh mắt cô ấy đều nhẹ nhàng dừng trên người Tổng Tư Dật đang tập trung làm việc. Từ trước đến nay cô đều tin tưởng rồi sẽ có ngày anh thích cô.

Nhưng mà xem ra cô đã chậm hơn An Thuần Thuần rất nhiều. Có phải nếu cô gặp Tổng Tư Dật trước, anh có thể thích cô không?

Đáp án là không biết!

Người ta nói duyên phận chả ai biết được mình sẽ yêu ai?

Nhưng hôm nay cô cũng muốn một lần hết lòng với công ti, cô vì Tổng Tư Dật mới vào công ti này nếu có thể cô cũng muốn dùng hết phần tâm tư này trả hết cho anh.

Trương Văn Hiến suy tư, anh xem như là người lớn tuổi nhất ở đây. Cũng coi như là một vị trưởng lão, thấy ai nấy đều căng thẳng đành lên tiếng: "Tư Tư phát triển vượt bậc đối với tất cả mọi người ở đây đều là thành công! Có thể khó khăn lần này sẽ là một đòn trí mạng đánh thẳng vào 'chúng ta', tuy nhiên cũng có thể là khả năng chuyển mình mới của tất cả chúng ta! Dù cho thắng bại thế nào mọi người cũng nên tin tưởng 'mọi việc đều có thể giải quyết'."

Một mảng yên lặng!

Quả thật nếu Tur Tur xảy ra vấn đề, đó sẽ là một đả kích trong lòng tất cả mọi người!

"Thời gian qua đối với tôi mà nói mọi người giống như anh em của tôi vậy!" Anh chàng nhân viên nhỏ nhắn được coi là rụt rè nhất công ty lên tiếng. "Tôi ở trường vẫn luôn là người tự ti, nhưng mà từ khi tham gia vào Tur Tur, tôi cảm thấy rất vui. Tôi được trọng dụng bởi chính tài năng của tôi. Tôi được mọi người hết chỉ dạy, dù là cách chỉ dạy hơi bạo lực một chút!"

"..." HỪ, cậu được lắm! Dám nói chúng tôi bạo lực!

"Tôi cảm thấy sau "trận" này, yêu cầu Tổng giám đốc tuyển nhân viên nữ cho chúng tôi!" Càng nói cậu bạn này càng táo bạo.

Làm đầy lên làn sóng đấu tranh của nam nhân độc thân: "Yêu cầu tuyển nhân viên nữ! Yêu cầu tuyển nhân viên nữ!"

Tổng Tur Dật cười "lay động chúng sinh": "Nguyễn Trung, cậu bị bọn họ dạy hư nhiều rồi!"

"..." Cậu nhóc đỏ mặt.

"Tôi biết mọi người đang lo lắng nhưng mà không cần lo! Tur Tur là tâm huyết của tôi, cho nên tôi tuyệt đối khiến Tur Tur sống mãi! Mọi người chỉ cần thoải mái xem như "trận" quyết đấu lần này là trò chơi là được. Chơi một game thật vui! Kết quả phải là tốt nhất!" Tổng Tur Dật bình ổn tâm trạng cho mọi người.

An Thuần Thuần khá bất ngờ, không giống với tác phong của anh chút nào! Cô ghé sát tai anh hỏi: "Anh uống lộn thuốc à?"

Tổng Tur Dật cười cười: "Không có, chỉ là mới cưới được bà xã cho nên tâm trạng khá tốt!"

"Bệnh!" An Thuần Thuần phun ra một chữ "tức".

7 giờ 59 phút...

Tất cả mọi người tinh thần dâng cao, tập trung cao độ.

Trương Văn Hiến nhìn đồng hồ phát lệnh: "Chuẩn bị đếm ngược 10 giây!"

Trần Hạo nghiêm túc lạ thường: "Tường lửa chưa có dấu hiệu xâm nhập!"

Vương Gia Nghị chỉ đạo: "Trung, Hiếu, Nhấn, Việt các cậu chờ lệnh đánh lạc hướng!"

Đỗ Hạo Thiên buồn cười: "Các cậu còn lại chỉ cần làm rối loạn quân địch là được rồi!"

50 người chia thành 10 tổ tác chiến.

Trương Văn Hiến nhìn đồng hồ bắt đầu đếm ngược: "10..."

Tốp đầu tiên do Trần Thiên Ngân dẫn đầu vào hệ thống.

"9..."

Tốp thứ hai do Trần Hạo dẫn đầu tiến vào.

"8..."

Tốp của Vương Gia Nghị đang tiến vào đột nhiên xảy ra lỗi.

"7..."

Vương Gia Nghị gấp gấp lên tiếng báo hiệu: "Quân, tiếp viện!" Nguyễn Vương Quân ngón tay lướt trên bàn phím nhanh như chớp mở đường.

Trong khi đó tốp của Trịnh Việt đã nhanh chóng tiến vào không bỏ phí thời khắc nào.

"6..."

"Xong!" Nguyễn Vương Quân vừa lên tiếng, tốp của Vương Gia Nghị không chậm trễ một giây liền tiến vào.

"5..."

"4..."

"3..."

Các nhóm lần lượt tiến vào!

An Thuận Thuận ở bên cạnh Tổng Tư Dật cũng căng thẳng không kém, tay nín tay áo của anh nhưng cũng không dám kéo mạnh, sợ ảnh hưởng đến tiến độ. Tổng Tư Dật cười nhẹ trấn an cô!

"2..." Trương Văn Hiến vẫn tiếp tục đếm.

"1..."

Đây mới là con số bùng nổ, tất cả mọi người đồng loạt dùng hết tất cả khả năng của mình tập trung tinh thần chờ phát lệnh.

"Xuất hiện!" Trần Tuấn Anh la to, báo hiệu.

Tốp đầu tiên, chặn đường thả ra hàng loạt "vịt" máy. Những con vịt máy này làm rối loạn mắt kẻ địch, còn to tiếng gọi "quang quác" đảm bảo không khí bên kẻ địch vô cùng sinh động.

Trương Văn Hiến phát lệnh: "Tốp 2, lên!"

Tốp thứ hai lần này là thả "trứng vịt" hiệu ứng tươi đẹp, đảm bảo màn hình kẻ địch bị choáng 5 giây vì trứng vịt rơi vỡ. Cùng lúc đó Tổng Tư Dật trấn giữ hệ thống máy chủ, Trần Tuấn Anh đang cố tìm ra đường xâm nhập ngược dòng.

"Tiếp tục!" Trần Tuấn Anh ra hiệu.

Tốp thứ ba bắt đầu thả "cóc, ồ, xoài, me" đảm bảo hình ảnh kích thích tuyến nước bọt không ngừng.

Trương Văn Hiến ngồi bên cạnh Trần Tuấn Anh gấp gáp hỏi: "Còn bao lâu!"

"30 giây!" Trần Tuấn Anh tập trung cao độ đánh máy tính.

"Tốp 3, lên! Tốp 4 chuẩn bị!"

Tốp 3 lên sàn, Vương Gia Nghị đã lựa chọn thành viên cho tốp thứ ba hết sức nghiêm chỉnh, toàn một đám "lão yếu". Hình ảnh mỹ nữ nóng bỏng cứ thế xuất hiện, trình độ "cao cấp" như bọn họ đã lựa chọn những tấm ảnh "sắc tình" đến nỗi cả bọn họ cũng chảy máu mũi, không tin bọn kia nhìn thấy không chảy chút máu hoặc ngất xỉu tại chỗ. Vương Gia Nghị hết sức tin tưởng kế hoạch của mình.

Trương Văn Hiến lại tiếp tục đến ngược: "10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1... Tốp 4, lên!"

Trương Văn Hiến và Trần Tuấn Anh vẫn tiếp tục đánh máy tốc độ cao. Bọn tiếp tục những đoạn đối thoại ngắn ngủn và gấp gáp.

Tất cả mọi người đều bận rộn. Duy nhất một người nhàn nhã nhất!

Boss, Tổng lão đại nhàn nhã cùng An Thuận Thuận chống cằm nhìn chằm chằm biểu đồ hệ thống. Bọn họ nhỏ giọng trao đổi với nhau.

"Sao anh rảnh rang vậy chứ?"

"Công việc của anh rất quan trọng!"

"Nhìn phát chán!" An Thuận Thuận bĩu môi chê trách.

Tổng Tư Dật nhìn màn hình giải thích: "Anh chỉ cần canh bọn họ xâm nhập vào liền bấm "Enter" là xong! Bọn họ chết chắc!"

An Thuận Thuận khịt mũi khinh thường: "Cứ tưởng oai lắm!"

"Oai trên giường là đủ!"

"..." Không biết xấu hổ. Làm ô nhiễm không khí lành mạnh nơi công cộng.

"Đến rồi!" Tổng Tư Dật nhếch môi cười nửa miệng đầy khiêu khích. "Đến!" Tổng Tư Dật hô lên một tiếng rõ to, rõ mạnh nghe vào tai An Thuận Thuận giống như "tướng quân" ra lệnh "giết" vậy.

Trống ngực đập thành thịch, An Thuận Thuận theo sát Tổng Tư Dật xem anh nhấn "Enter" để game over.

"Hệ thống thiết kế hoàn hảo!" Trần Tuấn Anh nhanh chóng báo cáo tình hình chiến đấu.

"Hệ thống bảo vệ hoàn hảo!" Nguyễn Vương Quân cũng nhanh chóng báo cáo.

"Tốp 1 đến 4 hoàn thành nhiệm vụ!" Trương Văn Hiến báo cáo!

"Tốp 5 sẵn sàng dự bị tốt!"

"Các tốp còn lại hoàn thành nhiệm vụ!"

"Báo cáo hết!"

Boss mỉm cười nham hiểm: "Tốt!" Tổng Tư Dật bất ngờ nắm tay An Thuần Thuần cười sáng lạng: "Cùng nhẩn!" Nghe ra nghĩa đen là: cùng hại người!

An Thuần Thuần cảm thấy sau này cô nên nghiêm túc đi chùa lễ phật, đi làm từ thiện, tích đức cho con cháu.

[Báo cáo hệ thống bắt đầu tự hủy!!!] dòng chữ hiện lên màn hình làm cô khiếp sợ.

"Anh?..." Sao lại làm vậy? Lời nói chưa ra khỏi miệng thì anh đã cướp lời.

"Anh chính là muốn bọn họ phá sản!" Tổng Tư Dật cười khiến cho cô lạnh xương sống.

"Nhưng..." Thật sự đem Tư Tư làm đòn giết địch sao?

Tổng Tư Dật cười: "Tin anh! Mọi việc anh đã có sắp xếp."

An Thuần Thuần vui vào lòng anh, nhìn vẻ mặt anh "ngoài cười trong không cười", thật là đáng thương. Tâm huyết của Dật Dật nhà cô lại bị bọn họ phá hoại. Thật quá đáng!

Hai người ôm ôm ấp ấp giữa nơi đông người nhưng mà cũng không ai dám làm phiền bọn họ.

Một nhóm người bật khóc, người con trai bật khóc không phải vì yếu đuối mà là đau lòng nhìn tâm huyết của mình phá hủy tại đây! Nhưng cũng tuyệt vọng nhìn nó bị hủy, chỉ có làm vậy mới kéo luôn bọn người xấu xa kia xuống nước!

Một vài người thất thần nhìn chằm chằm màn hình, mắt hờn!

Một giọt nước mắt trên lăn dài trên má Trần Thiên Ngân. Hết thật rồi! Tâm huyết của anh đã hủy, anh ấy vì "mỹ nhân" mà từ bỏ cả "giang sơn".

Tâm trạng của ai nấy đều nặng nề trở về!

Về đến nhà An Thuần Thuần một mối vui trong lòng Tổng Tư Dật ngủ đến sáng.

Sáng hôm sau, tình hình thật sự biến động cực lớn. Công ti Tư Tư phá sản, Công ty con của Trần Thị do Trần Trọng Nguyên đang điều hành tê liệt hoàn toàn hệ thống máy tính. Do sức ép từ công ti con, giá cổ phiếu Trần Thị rớt giá mạnh. Ông trùm cổ phiếu thành phố H chính thức đổi chủ! Lương Đình nhanh chóng vượt lên dẫn vị trí hàng đầu, Diệp Thị theo sát bọn họ trên sàn cổ phiếu.

Theo tình hình, Tổng Tư Dật đang thất nghiệp. Rảnh rồi nên hai người bọn họ trở về nhà mẹ thông báo quyết định kết hôn.

Ba An đuổi An Thuần Thuần đi đã lâu, và lại với tính tình bướng bỉnh của cô thì cha con bọn họ chiến tranh với nhau dài dài. An Thuần Thuần gọi điện thoại thông báo trước cho An Vỹ Phong để anh dọn đường. Sau mấy tiếng vất vả lái xe từ thành phố H trở về, Tổng Tư Dật cũng được người nhà họ An tiếp đón bằng một bữa cơm.

Ba mẹ An đứng trước cửa, sắc mặt của ông cực kì khó chịu Tổng Tư Dật lễ tiếng chào hai người bọn họ, còn An Thuần Thuần chỉ gật đầu một cái gọi "mẹ". Ông An bỏ vào nhà, An Vỹ Phong ra cửa cổ quái nhìn ông An vào ngồi sô pha.

Mẹ An cười tươi, nói hai người không cần lo lắng. Người già khó tính như ông ấy mặc kệ là được rồi!

Bà cười ha ha nói là, ông ấy vừa nhìn thấy chiếc xe hơi mà Tổng Tư Dật đưa Thuần Thuần tới, là cố nén cười rồi! Bà còn nhỏ giọng tiết lộ cho bọn họ biết là từ khi về nhà không làm việc tới nay, ba An suốt ngày cùng ba Tổng đánh cờ, chạy bộ đều thi thố với nhau, mấy ông bạn già rủ nhau uống rượu tán dóc thì ai nấy đều khoe con trai, con gái họ có tiền thế này thế kia, khiến ông ấy cực kì bức bối!

Ai bảo ông ấy tính tình khó chịu, khó tính quá! Có ba người con, một cặp song sinh trai gái, con gái út thì cũng đã dọn tới ở cùng bà nội của nó rồi! Đứa trai lớn thì tính tình quái dị đến nay vẫn chưa có bạn gái, lúc đầu bảo nó đi học quản lý thì cũng nghe lời nhưng sau đó học chả bao lâu lại không đi quản lý công ty cho ông mà lang thang đi mở cái gì mà toàn soạn tạp chí là cái gì đó!

Càng tức chết ông hơn là tạp chí đó dành cho phụ nữ!

Song sinh chính là cảm ứng với nhau kì lạ, đứa con gái thứ hai thì bạo phát theo chân nhà họ Diệp, học người ta yêu đương với thằng nhóc họ Tống. Giờ con gái út cũng nổi loạn dọn tới ở cùng với bà nội của nó.

Loạn hết rồi, tất cả tụi nó đều đi hết ở nhà lão già như ông thật buồn chán.

Năm trước, ba Tống gặp ông nói là con gái ông ngoài Tổng Tư Dật ra thì còn ai lấy chứ! Bực bội, máu nóng tràn đầu ông đến gặp Thuần Thuần đưa chỉ

phiếu quyết định không cần đưa con gái này nữa, số tiền trăm triệu coi như là của hồi môn. Nhà họ An sau này không chia cho An Thuần Thuần một phần tiền nào.

Cái giá của việc bị chọc giận đó là bị lạnh nhạt như hôm nay, nhưng mà càng khiến ông tức giận hơn đó đều là chiêu trò vô sỉ của cha con nhà họ Tống. Chia rẽ gia đình để tiện việc cưới con nhóc này.

Muốn mang người đi cũng phải thông qua ông, người nhà họ An muốn đâu phải muốn đi đâu thì đi. Thăng nhóc đó mang sính lễ đến đi rồi tính.

Tống Tư Dật tươi cười, cuối đầu chín mươi độ thành kính hướng ba mẹ An chào hỏi: "Thưa hai bác, ba mẹ con ngày mai sẽ đến gặp hai bác bàn chuyện kết hôn của tụi con!"

Mẹ An: "..."

Ba An: "..."

An Vy Phong bĩu môi coi thường: "Nghe nói công ty của cậu mới phá sản..."

Tống Tư Dật gật đầu, không đáp, xem thử rốt cuộc An Vy Phong muốn làm gì.

Ba An tìm được nơi soi mói, hai mắt sáng rỡ bắt đầu chất vấn: "Phá sản? Vậy mà cậu còn muốn kéo người nhà họ An chết chung sao?"

Tống Tư Dật trầm mặt không đáp.

An Vy Phong lại cảm thấy không đủ quãng thêm một "quả bom hạng nặng" nữa: "Thuần Thuần à, An Kỳ nhờ anh gửi sổ hộ khẩu lên cho em. Công chứng gì đó đã xong chưa?"

An Thuần Thuần: "...". Có thể nói là tên em trong hộ khẩu của anh đã được gạch bỏ.

Ba An rốt cuộc bạo phát: "Thằng nhóc thói tha, cậu dám dụ dỗ con gái nhà tôi! Đánh chết cậu!" Ba An hầm hè muốn xông đến đánh người nhưng bị An Vy Phong và mẹ An giữ lại.

An Thuần Thuần: "...". Thật hỗn loạn quá đi mà.

"Dừng tay lại, bảo vệ cháu nội nhà tôi!!!" Mẹ Tống đập cửa xông vào hét lớn.

"..."

Ba Tống cùng Tống Tư Dương vừa vào cửa thì mẹ Tống thấy có gì đó không đúng lắm nên hơi xấu hổ lui về phía sau ba Tống.

Ba Tống ho khan: "Dù sao "gạo đã nấu thành cơm" rồi! Anh chị để cho hai đứa nó kết hôn luôn đi!"

"Kết hôn?" Mẹ An cũng sững sốt.

Lần này mẹ Tống nắm quyền chủ động đồng ý tuyên bố: "Dù sau tụi nó cũng đã ở chung rồi. Sớm muộn gì cũng kết hôn, tổ chức sớm chúng ta cũng sớm được bế cháu."

"Ồ chung?" Ba An là người truyền thống, nay con gái đã thành ra như vậy, không gả chắc chắn là vô cùng xấu mặt mũi của gia đình dòng họ. Trong thời gian ngắn này thật sự là quá nhiều sự kiện làm ông khó lòng tiếp nhận nổi

Cả một ngày nhà họ An "gà bay chó sủa", hội nghị liên hôn bắt đầu.

Sau một hồi bàn luận, hội nghị kết thúc. Đưa ra quyết định, làm lễ kết hôn cho hai người bọn họ. Gia Đình dòng họ xúm nhau đến, bận rộn bàn tới bàn lui kết luận làm cái lễ kết hôn tương đối cho hai đứa.

Dự định lễ cưới sẽ tổ chức vào thời gian nghỉ tết Nguyên Đán. An Thuần Thuần cũng gọi điện thông báo cho Vương Tiểu Vy và Trình Hiểu Ly để họ cùng về ăn cưới của cô.

Hai mươi mấy năm rốt cuộc lại gả cho Tống Tư Dật sớm như vậy, An Thuần Thuần cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nhưng mà có mấy ai được như bọn họ, cãi nhau, yêu nhau, nay sẽ kết hôn với nhau, sống bên nhau trọn đời.

An Thuần Thuần và Tống Tư Dật đều là người đạo Phật, không ai theo đạo Thiên Chúa nên dù có muốn hôn lễ trong mơ, đứng trước cha sứ thề hứa trọn đời cũng không được, nên họ phải tổ chức theo như phong tục địa phương, nhưng mà quá nhiều nghi thức, mấy vị trưởng tộc bảo là nghi thức nào bỏ qua được thì bỏ, đỡ cực khổ cho cô dâu cùng chú rể.

Trong thời gian tổ chức đám cưới thì Tống Tư Dật đều tập trung lo lắng đồ dùng của cô dâu cùng với công việc, còn lại những việc khác thì nhà họ Tống ôm hết.

Trần Trọng Nguyên hiện tại phải cố gắng làm việc, công ty của con của nhà cậu ta bị phá sản đương nhiên có liên quan đến Tư Tư. Tổng Tư Dật dù không vui nhưng cũng xem như đây là một bài học để anh trưởng thành hơn. Và lại tình địch Trần "tiểu tam" cũng có chút sức ảnh hưởng lớn đến suy nghĩ của anh, nhờ vậy anh sẽ càng thêm yêu thương An Thuần Thuần.

Lâm An Mỹ và Lương Đình đến tìm anh với nụ cười bí hiểm, kế hoạch ban đầu bọn họ đã bàn bạc sẽ cho Tổng Tư Dật trông coi công ti con phát triển bên công nghệ game.

Lâm An Mỹ cười nham hiểm: "Chị nhường lại chức tổng giám đốc của tập đoàn Lương Đình cho nhóc!"

Hỏi nguyên do thì cô cười cười nói là lớn tuổi rồi, về quê xem mắt lấy chồng. Lương Đình ngồi bên cạnh bĩu môi xem thường, lấy chồng nhà quê!? Định đùa ai!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Viên mãn

Lâm An Mỹ trao quyền Tổng giám đốc của tập đoàn Lương Đình cho Tổng Tư Dật. Nếu là trước đây, Tổng Tư Dật cảm thấy tự bản thân mình phải cố gắng lập công ti cho riêng mình, nhưng sau khi Tư Tư gặp chuyện lần này, anh nhận ra rằng một người mới bước chân vào xã hội như anh cho dù có tài giỏi đến đâu cũng sẽ bị tiềm lực của những thế lực lớn hơn chèn ép. Trước mắt anh phải biết tu dưỡng cho bản thân mình, trang bị đầy đủ để tự mình lập nghiệp.

Tập đoàn Lương Đình là nơi tốt nhất để học hỏi, năm nay anh chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Cố gắng học hỏi phần đầu dưới sự chỉ dạy của Đại sư huynh Lương Đình thì có thể trước ba mươi tuổi anh có thể có sự nghiệp riêng của bản thân mình không thua kém Lương Đình hiện tại.

Anh hiểu rõ câu nói: "Cao nhân tất có cao nhân trị, núi cao tất có núi cao hơn" Năng lực hiện tại của anh không đủ tốt nên vẫn cần người chỉ dẫn, không thể thấy lợi trước mắt.

Lương Đình cười trộm nói nhỏ với anh: "Bà cô già sắp lấy chồng nên lười biếng đẩy hết cho nhóc!"

Chuyện công việc được xử lý đâu vào đấy, Tổng Tư Dật trở lại lo cho lễ cưới của anh.

--- ---

Ngày cưới được định là vào mùng 9 tháng giêng, theo âm lịch là vào tết âm lịch. Ăn tết nguyên đán vừa xong là cả nhà tất bật lo đám cưới ngay cho bọn họ.

Mẹ An cùng mẹ Tổng coi ngày thấy vào mùng chín tháng giêng năm nay là đại cát, đại lợi, cưới gả tốt nhất. Hai nhà sắp sửa tất bật lo đặt bàn tiệc cưới này nọ, khiến cho cái tết năm nay cực kỳ đông vui.

Ngày cưới, An Thuần Thuần mặc áo dài cưới màu đỏ thêu hình phượng đội khăn đóng. Để chuẩn bị làm cô dâu xinh đẹp cô phải thức dậy lúc ba giờ sáng để trang điểm, làm tóc.

Đến thời điểm đã định, Tổng Tư Dật gương mặt hồi hộp pha chút phấn khởi mặc áo dài khăn đóng màu xanh dương đi theo vị trưởng tộc trong dòng họ mang theo đoàn người "đàn trai" bước xuống từ dây xe hơi đen lóa mắt.

Trần Hạo ngẩng đầu nghênh ngang làm rở phụ bung mâm đỏ đi trước. Bọn người Vương Gia Nghị, Đỗ Hạo Thiên, Trần Tuấn Anh, Nguyễn Vương Quân, Nguyễn Bảo Nam lập thành một dàn mỹ nam "bung mâm", cả bọn hòa nhau mặc áo dài xanh lam giống như Tổng Tư Dật để đẹp đội hình.

Thế nhưng khí chất của Tổng Tư Dật lại vượt bật bọn họ, cùng một loại nhưng mặc trên mỗi người lại khác nhau, Gia Nghị cúi gập tại sao đồ trên người mình lại không đẹp bằng của Tổng Tư Dật, rõ ràng là cùng loại. Mọi cười cười ầm lên, Đỗ Hạo Thiên vỗ vai cậu ta ai ưi: "Đáng thương cho cái áo mặc trên người cậu!" mọi người càng cười to hơn.

Cả bọn huyền não ồn ào, bị trưởng tộc liếc một cái im bật, ông ấy vừa quay đầu đi, bọn họ lại òa lên cười to.

"Nhà trai" bên này xôn xao vui vẻ trêu ghẹo nhau suốt cả đoạn đường. Đám người đẹp mắt gây hiện tượng ùn tắc trên đường đến nhà cô dâu.

Người "nhà trai" đến, trưởng tộc hai nhà ngồi hai bên thông báo lí do. Ba mẹ Tổng và ba mẹ An ngồi đối diện nhau. Sau đó An Thuần Thuần được đưa từ trong phòng riêng ra phòng khách.

An Thuần Thuần mặc áo dài đỏ của cô dâu, tóc búi lên, đầu đội khăn đóng màu đỏ, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ, vừa trang nhã vừa xinh đẹp. Tổng Tư Dật mỉm cười nắm tay cô dắt đến trước mặt cha mẹ hai bên, sau khi chào hỏi theo tục lệ, mẹ Tổng cười muốn toét cả miệng vui vẻ đeo trang sức cho cô. Nhẫn cưới do Tư Dật đeo cho cô, nhẫn là vàng thật do đây là truyền thống, dù cho hai người muốn đeo nhẫn bạc thì cũng phải làm hai cặp nhẫn một

vàng một bạc.

Trên môi anh thấp thoáng một nụ cười khó mà đánh tan đi được, An Thuần Thuần cười muốn đơ cả hàm, không chỉ là vui vẻ mà hôm nay còn là ngày hạnh phúc nhất cả đời cô, nụ cười của cô là sự hiện diện cho niềm hạnh phúc hiện tại.

Các lễ nghi rườm rà cũng được lược bỏ một số, những người lớn tuổi trong nhà đều hết sức thông cảm cho đôi vợ chồng trẻ tuổi. An Thuần Thuần vì sợ mệt mỏi nên chỉ mặc váy cưới khi đãi tiệc, sau khi rước dâu, nhà họ Tống đãi tiệc cưới tại nhà hàng.

Bật mí một chút, đây là nhà hàng thuộc quyền kinh doanh của Lâm An My. Còn vì sao cô ấy quyết định bao thầu chi phí tiệc cho Tống Tư Dật thì chỉ hai người bọn họ còn có Lương Đình biết.

Nhà hàng Á My thuộc hàng đẳng cấp trong số những nhà hàng ở thành phố H, tuy nhiên vì tầng lớp thấp cũng có thể vào dùng bữa nên Á My không thể trở thành nhà hàng đẳng cấp nhất thành phố H. Nhưng nếu xét theo một góc độ khác thì Á My hoàn toàn có thể đánh bại mọi nhà hàng khác chỉ với sự phục vụ, chất lượng và cả món ăn ngon. Nhờ đó, mà Lâm An My cứ thế trôi qua cuộc sống bình bình không cần làm việc chi cần lấy lãi từ việc kinh doanh nhà hàng là đủ sống mấy đời.

Ở đây, An Thuần Thuần đã thay một bộ váy cưới màu trắng hoa lệ. Từ phòng thay đồ bước ra, cô cười ngọt ngào nhìn anh.

Tống Tư Dật cảm thấy tim mình muốn không chịu nổi mà đập mạnh liên hồi, muốn ôm cô thật chặt rồi hôn thật sâu. Nhưng lý trí anh kịp thời nhắc nhở, đây là nơi đông người.

Nhưng rung động từ sâu trong lòng buộc anh phải hôn lên tay cô một chút để thỏa mãn bản thân. Áo cưới cúp ngực thịnh hành, nhưng đặc biệt được một người bạn là nhà thiết kế nổi tiếng của Lương Đình nhận thiết kế. Kiểu dáng hết sức tinh tế và xinh đẹp tào nhã.

Tống Tư Dật say đắm nhìn cô đang ngây ngốc cười hạnh phúc, anh cũng hạnh phúc lắm. Hôm nay cô chính là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới, từ giờ trở đi cô mãi mãi là người phụ nữ xinh đẹp nhất của cuộc đời anh.

Hoi khăn trương nhưng An Thuần Thuần vẫn cảm thấy hạnh phúc nhiều hơn, hoàn thành được giấc mơ trở thành cô dâu xinh đẹp nhất, lấy được người chồng tốt biết yêu thương săn sóc cho mình, cô cảm thấy cô có quyền kiêu ngạo về chồng cô.

Tống Tư Dật vẫn luôn là sự chú ý của đám phụ nữ, anh đẹp trai, anh trẻ tuổi, anh tài giỏi, anh còn biết kiếm thật nhiều tiền. An Thuần Thuần cảm thấy những người phụ nữ khác chắc chắn phải tức đến đỏ mắt khi thấy hiện tại anh là người của cô- ông xã đẹp trai của cô.

Mọi người muốn đến nhà hàng ăn cưới, vừa ngồi vào liền ăn sao? Bọn họ phải ăn để ngược chết đám người độc thân mới được hay sao ấy!

Trình Hạo nhận vị trí MC, dẫn dắt mọi người vào câu chuyện của anh ta nói: "Thưa các vị quan khách, cùng quan viên hai họ nhà trai cùng nhà gái!" Giọng nói đầy hài hước của anh vừa vang lên liền làm cho cả nhà hàng trở nên sôi sục, tiếng vỗ tay vang vọng. "Mọi người có biết tôi là ai không?" Anh ta cầm micro thần bí hỏi mọi người.

"Không!!!" Một trận cười ồ lên.

"Tôi rất quan trọng đấy nhé!" Trần Hạo cười to, sau đó anh ta lại nói: "Trước tiên xin tự giới thiệu với tất cả mọi người ở đây. Tôi là Trần Hạo, là bạn thân của chú rể hôm nay!"

Đám đông "Ồ!" một tiếng.

Anh ta lại ra vẻ thần bí nói: "Các bạn muốn nghe chuyện tình của chú rể Tống Tư Dật và cô dâu An Thuần Thuần không?"

Đám đông sôi trào: "Muốn!!!"

"Không nói cho mấy người biết!" Trần Hạo giờ trở lật mặt, sau đó cảm thán một câu: "Bọn họ yên nhau khiến người ta cảm thấy ghen tỵ chết đi được!"

Đám đông bị giọng điệu của Trần Hạo thu hút cười rộ lên.

Anh bắt đầu thao thao bất tuyệt nói không ngừng: "Để tôi kể cho mọi người nghe tình sử của bọn họ." Anh ta tăng hăng lấy giọng bắt đầu kể một câu chuyện xưa.

Anh ta lên giọng thảng thốt: "Hai người bọn họ sao? Yêu nhau từ cái thuở dậy thì!" Bên dưới cười phá lên vì cách pha trò của anh ta. "Để bạn thân của bọn họ từng người lên kể chuyện xưa cho người hiểu hơn về cuộc tình của họ nhé!... Chúng ta sẽ được xem một đoạn clip được tổ biên tập Tư Tư của chúng tôi đặc biệt chuẩn bị cho tân lang và tân nương. Mời mọi người cùng xem nhé!"

Phía sau lưng Trình Hạo xuất hiện màn hình được máy chiếu chiếu lên một đoạn phim, mở đầu là hình ảnh đẹp trai ngồi người của Lương Đình, góc nghiêng thần thánh khiến các cô gái trong tiệc cưới sôi trào, anh cười một cái lay động cả chúng sinh, các cô gái bên dưới cảm thấy mình sắp trở thành fangirl của anh đẹp trai này rồi. Âm thanh truyền ra là giọng nói đầy thu hút của Trần Hạo và Lương Đình, đoạn đối thoại như sau: "Anh muốn nói lời nào nhất cho anh Tống Tư Dật và cô An Thuần Thuần nhân ngày kết hôn!"

Lương Đình: "Tôi chỉ muốn nói là hai người các người, kết hôn xong rồi làm ơn về nhà mà ân ái. Các người có biết tôi đang là kẻ độc thân không hả? Thật là quá đáng!"

Lâm An My: "Tân hôn vui về! Chờ mong cặp đôi đáng yêu của hai đứa kết hôn lâu rồi! Tôi cũng muốn được yêu sớm." Cô cười tươi hướng màn hình nói thêm "Trăm năm hạnh phúc!"

Trình Dục: "Kết hôn vui về! Còn có, tôi cũng muốn kết hôn. Chúc hai người "Răng long đầu bạc!"

"Ý! Tại sao anh chàng này lại xuất hiện nhỉ? Chắc hậu kì có vấn đề ý à! Chúng ta xem tiếp nhé.

Vương Tiểu Vy: "Bảo bối Thuần Thuần của tôi giao cho cậu tôi rất yên tâm! Tổng Tư Dật, cậu nhất định phải nuôi An Thuần Thuần trắng trẻo mập mạp nếu không tôi sẽ gọi người tới xử lý cậu!" Cô cười thật tươi nghẹn ngào nói "An Thuần Thuần, cô dâu đẹp nhất hôm nay là mày đó, nhớ chưa hả! Còn có, bảo bối, nếu tên họ Tổng kia dám ăn hiếp mày thì bà đây sẽ thuê xã hội đen xử!"

Vương Hiểu Ly lém lỉnh nhìn màn hình cười nhạo: "Từ trước đến nay trong bốn người chúng ta thì chỉ có Du An Kỳ là kết hôn rồi thôi! Nay An Thuần Thuần cũng lấy chồng rồi!" Cô giờ nắm tay lên trời lớn tiếng nói: "Bao giờ mới đến lượt tôi chứ?" Sau đó lại bụm miệng cười, lấy lại giọng điệu thực nữ: "Tôi nhớ một câu hát thế này "Bởi vì đúng lúc gặp gỡ người", An Thuần Thuần đúng lúc gặp gỡ Tổng Tư Dật. Chúc cả hai, ngày nào cũng như ngày yêu, vui vẻ hạnh phúc mau chóng chóng sinh baby. Haha!"

Du An Kỳ cùng Diệp An Phong đứng tựa vào nhau cực kỳ tình cảm, Du An Kỳ cười dịu dàng: "Kết hôn là sự cam kết về mặt pháp luật, giống như mua bảo hiểm cho tình yêu vậy! Tình yêu của hai người mang cung bọ cạp với nhau chắc chắn đôi lúc cũng sẽ cảm thấy khó khăn trong việc này nọ. Thế nên tôi chúc hai người sống cả đời không tranh không cãi, khắc khẩu "thân càng thêm thương"." Diệp An Phong trầm tĩnh cười nhẹ, đưa tay dịu dàng vén tóc cho Du An Kỳ: "Duyên phận vốn đã sắp đặt sẵn, tình yêu của hai người cũng khiến tôi và An Kỳ ghen tỵ. Mong cho hai người sớm sinh được đứa bé đáng yêu giống như tôi với An Kỳ."

Trần Hạo bên dưới luyên thuyên bình luận khiến người ta phì cười: "Ôi trời, Diệp Tổng đại nhân chúc mừng kết hôn mà giống như đang khoe khang "như tôi và vợ tôi", thật là khiến người ta buồn cười."

An Vy Phong: "An Thuần Thuần, vốn dĩ anh không thích em chút nào! Ai đòi lại thích cái đứa sinh đôi với mình cơ chứ? Nhưng mà, không tệ lắm! Nhóc con chạy lo chơi gọi anh hai giờ đã lấy chồng rồi. Sau này cho dù có chuyện gì, bị ức hiếp thì tìm anh hai, anh sẽ đánh cậu ta nằm liệt giường. Sau này đã là vợ của người ta rồi thì phải biết hạn chế tính xấu của bản thân lại, không nên quá tùy hứng, còn có quan chồng cho chặt một chút rõ chưa?" Anh đột nhiên nghiêm túc hẳn ra: "Tổng Tư Dật, tôi cực kỳ không thích cậu. Tôi phải nói rõ ra chuyện cậu dụ dỗ em gái tôi yêu sớm, giờ còn dụ dỗ nó về nhà cậu. Tôi không thích cậu nhưng mà tôi nói cho cậu một bí mật nhỏ, em gái tôi từ nhỏ đã để ý cậu, lúc nào cũng luyên thuyên nói Tổng Tư Dật thế này, Tổng Tư Dật thế kia. Cho cậu chút mặt mũi đấy... em rề!"

An Thuần Thuần nhìn một màn này mặt đỏ lên, khóe mắt có chút cay cay. Bình thường An Vy Phong sẽ không nghiêm túc nói nhiều như vậy, anh ấy vẫn luôn như một đứa trẻ chọc phá khắp nơi. Nhưng trong nội tâm anh ấy luôn là một người anh tốt của cô. Chắc vì hôm nay đặc biệt ở vị trí cô dâu nên cô rất cảm động với những lời của những người thân quen của mình.

Trần Hạo không để cho không khí trầm lắng quá lâu, bèn giới thiệu tiết mục tiếp theo: "Mọi người nhất định là đói bụng lắm rồi phải không? Chắc chắn có người cảm thấy, ôi thôi, tôi đi ăn cưới mà sao cứ cho họ nói nhiều thế, đói chết tôi rồi. Quý quan khách, cùng quân viên hai họ nhà trai "and" nhà gái. Trước khi các vị dùng bữa, các vị phải nghe cô dâu An Thuần Thuần và chú rể Tổng Tư Dật bày tỏ tình cảm cho nhau trong ngày hôm nay chứ? Đúng không nào? Không để mọi người đói bụng quá lâu chúng ta mời hai người họ trực tiếp lên sân khấu nào!"

Bên dưới vỗ tay rào rào.

Trần Hạo hài hước nhìn bọn họ sao đó nói với An Thuần Thuần: "Cô dâu xinh đẹp à, hôm nay bạn hãy nói gì đó với chú rể đẹp trai mà bạn cưới về đi nào. Bạn cũng có thể tuyên bố chủ quyền cậu mình trước toàn thể những cô gái ở đây cho bọn họ tiếc hận. Haha!"

An Thuần Thuần mỉm cười, ngày hôm nay quả thật là cười không khép miệng, hàm cũng đau cứng nhưng mà cô không nhịn được mà nở nụ cười, cô đưa bó hoa cưới cho Tổng Dật cầm lấy, một tay vẫn nắm chặt tay anh, tay còn lại vươn ra đón lấy micro do Trần Hạo đưa tới. Giọng nói của cô có chút trầm lắng: "Thật ra tôi muốn nói với anh ấy một câu: Em muốn cùng anh nắm tay cả đời!"

Trần Hạo phì cười: "Hai người mau đặt một cái còng tay đi!" Anh ta nắm đôi bàn tay đang đan vào nhau của Thuần Thuần và Tư Dật giơ lên cho mọi người bên dưới xem. "Mọi người thấy không? Không muốn buông tay! Thật là ghen tỵ quá đi mất." Anh ta bèn đổi chủ đề sang Tổng Tư Dật: "Này, riêng tư hai người tán tỉnh lẫn nhau thế nào thì hôm nay nói vài câu trước mặt mọi người xem!"

Tổng Tư Dật không có ý định cầm micro mà nháy mắt ra hiệu cho An Thuần Thuần cầm micro giúp anh.

"Hai người các người đừng có ân ái hoài thế chứ?" Trần Hạo oán than.

Vương Tiểu Vy đột nhiên xuất hiện bên cạnh Trần Hạo hù anh chết khiếp: "Nào, chú rể Tổng Tư Dật, cậu kể chút về quá trình yêu đương của hai người đi!"

Trần Hạo cũng góp vui: "Đúng, đúng! Kể đi nào, ở đây đều là người nhà chúng ta cả mà! Haha."

Vương Gia Nghị và Đỗ Hạo Thiên vỗ tay như sấm.

Tổng Tư Dật nhìn sang An Thuần Thuần, dùng ánh mắt ngọt ngào như mật nhìn nhau, cô cười nhẹ, xấu hổ khẽ gật đầu, ánh mắt cả hai tràn ngập ý cười. Anh nhìn micro cô cầm đưa lên giúp anh, thoải mái nhìn chăm chăm cô mà nói, cứ như cả thế giới chỉ còn mỗi mình cô: "Anh cảm thấy bản thân mình chưa

đủ tốt, cho nên sau này anh sẽ càng tốt hơn. Anh biết, có thể anh sẽ không phải là người chồng tốt nhất nhưng mà anh sẽ càng cố gắng tốt hơn, yêu em hơn, cưng chiều em hơn, cả đời thương em, yêu em, chỉ quan tâm nhất đến em và con của chúng ta!"

Mắt An Thuần Thuần lấp lánh nước mắt: "Em biết mình không phải cô vợ hoàn mỹ nhưng em sẽ làm cô vợ hoàn mỹ nhất trong lòng anh! Em cũng muốn quan tâm anh hơn, yêu anh, thương anh, yêu hương con chúng ta. Tổng Tư Dật, em yêu anh!"

Thời khắc hoàn mỹ nhất trong cuộc đời mỗi người là lúc thú nhận tình cảm của bản thân, dù là đã, đang, hoặc chưa yêu thì ai cũng có cho mình một ảo tưởng về tình yêu tuyệt đẹp.

Chắc hẳn có đôi khi chúng ta cũng sẽ mong muốn có được một tình yêu không gặp bất kỳ gian truân trắc trở nào, nhưng nhìn lại chặn đường của họ bạn sẽ thấy, tình cảm tuổi học trò vốn dĩ rất vô tư thuần khiết, có rụt rè trong tình cảm, rối rắm của tuổi trẻ cùng những phút giây rung động trong trái tim.

Có lẽ sợi dây tơ hồng đã buộc vào bọn họ từ lần đầu tiên gặp mặt.

"Anh thích một cô gái dịu dàng."

"Là ai?"

"Em!"

...

"Ba mẹ em, bảo anh quản em?"

"Là anh lo em yêu sớm!"

...

"Tại sao em chọn màu xanh?"

"Em thích màu xanh, còn anh?"

"Bị ám ảnh màu xanh. Vì em nên anh bị ám ảnh!"

.....

"Rất thích anh, nhưng sợ anh từ chối!"

"Anh chưa bao giờ muốn từ chối em!"

....

"Em biết anh vạch sẵn âm mưu cho em chui vào!"

"Cũng không tính là âm mưu đi! Cùng lắm chỉ là sắp xếp của anh!"

"Anh lừa em!"

"Không phải em đã cam tâm tình nguyện nhảy vào rồi sao?"

"... Anh hại em bị đuổi ra khỏi nhà!"

"..."

"... Hại em bị anh lừa gạt kết hôn sớm!"

"..."

"Đều là do anh lừa em!"

"..."

...

"Em sẽ tha lỗi cho anh!"

"Ừm, cảm ơn em!"

"Anh phải nấu cơm, rửa chén, giặt quần áo, lau nhà,... nói chung là việc nhà anh phải làm hết!"

"Được anh làm hết! Em hết giận là được!"

"Còn có, em muốn đặt tên con chúng ta là Tiêu Tiêu và Khiết Khiết."

"..." Anh sợ sau này con sẽ khóc vì tên của nó.

--- -----Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Ấn Sạch Bà Xã Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.